

745

745
2-56

செந்தமிழ் மாலை

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS

25 JUN 1956

MADRAS

நான்காம் படிவம்

பொதுப் பகுதி

TB

031(1)

N56

26568

வி.கு.சுவாமிநாதன்

மதுரை....சென்னை

செந்தமிழ் மாலை

நான்காம் படிவம்

பொதுப் பகுதி

தொகுத்தவர் :

குமாரி திலகவதி பால், பி. ஏ., எல். டி.,

தலைமை ஆசிரியை

சுடித்திரிய பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி, விருதுநகர்

வி. சூ. சுவாமிநாதன்

பிரசுரகர்த்தர் :

மேலக்கோபுரத் தெரு,

மதுரை.

பதிப்புரிமை]

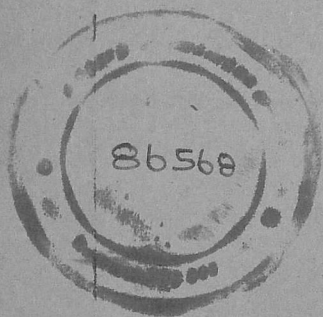
பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப் தெரு,

சென்னை-1.

[விலை ரூ. 1-4-0

முதல் பதிப்பு — 1955

இரண்டாம் பதிப்பு—1956

TB
03/19
N.58

முன்னுரை

1952-ல் சென்னை அரசாங்கக் கல்வி இலாகாவினரால் வெளியிடப்பெற்று, இப்பொழுது நடைமுறையிலுள்ள பாடத் திட்டப்படி, நான்காம், ஐந்தாம் படிவத்துப் பொதுத் தமிழ், சிறப்புத் தமிழ், மாணவர்களுக்காகச் செந்தமிழ் மாலை என்ற இந்நூல் வரிசையைத் தொகுத்துள்ளேன்.

பண்டைகாலச் செய்யுள், இடைக்காலச் செய்யுள், தற்காலச் செய்யுள் ஆகிய மூன்று பிரிவுகளிலிருந்தும், இனிய செய்யுட்களும் காப்பியப் பகுதிகளும் தேர்ந்துகொள்ளப் பெற்றுள்ளன. இவை, மாணவர்கள் விரும்பிப் படிக்கத் தக்கனவாகவும், தமிழிலக்கியங்களை மேன்மேலும் படிக்க வேண்டுமென்னும் ஆர்வம் ஊட்டத் தக்கனவாகவும் இருக்குமென்னும் துணிபுடையேன். செய்யுள் பாடத்திட்டத்தில் கொடுத்துள்ள வரிக் கணக்குச் சற்று அதிகமாகவே, பொதுத் தமிழ்ப் பகுதியிலும், சிறப்புத் தமிழ் பகுதியிலும் செய்யுள்களைத் தொகுத்துள்ளேன். ஆசிரியர்கள் தம் உசிதம்போல் இவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். செய்யுட் பகுதியில் மாணவர் மனப் பாடம் செய்வதற்குரிய வரிகளைத் தமிழாசிரியர்கள் தாமே தேர்தெடுத்துக் கொள்ளலாம்.

உரைநடைப் பகுதிகளில், இலக்கிய ஆராய்ச்சி, வரலாறு, கலைகள், விஞ்ஞானம், சமூகவியல் முதலான பல துறைகளில் முன்னணியில் நிற்கும் எழுத்தாளர்களால் வரையப் பெற்றுள்ள சிறந்த கட்டுரைகளை தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நான்காம், ஐந்தாம் படிவ மாணவர்களின் மொழியறிவையும் உய்த் துணர் திறனையும் மேம்படச் செய்யத் தக்கனவாயும், மாணவர்கள் பின்பற்றத்தக்க மொழி நடையுடையனவாயும் இருக்குமென்னும் கருத்துடையேன். அந்த அந்தப் படிவத்திற்குரிய நூல்களில் பொதுப் பகுதியைவிடச் சிறப்புப் பகுதி சற்று உயர்ந்த மொழிநடை உடையனவாக அமைத்துள்ளேன்.

செய்யுட் பகுதி, உரைநடைப் பகுதி ஆகிய இரண்டிலும், மாணவர் தாம் கற்றவற்றை மனத்திற் பதித்துக் கொள்ள உதவு

மாறு குறிப்புரைகளும், வினாக்களும், மொழிப் பயிற்சிகளும், கட்டுரைப் பயிற்சிகளும் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

உரிமைபெற்ற கட்டுரைகளையும் செய்யுட்களையும் இந்நூல் தொகுதிகளில் தேர்ந்துகொள்வதற்கு இசைவளித்த, அவற்றின் உரிமையாளர்களுக்கெல்லாம் எனது நன்றி.

இச் செந்தமிழ்மாலே நூல் வரிசையைத் தொகுத்துப் பதிப் பித்தலில், சென்னை எம். எஸ்டி. முத்தையா செட்டியார் உயர் தரப்பள்ளி ஆசிரியரான வித்துவான் எஸ். முத்து ஐயங்கார், பி. ஏ. (ஹானர்ஸ்), எல். டி., அவர்கள் செய்த பேருதவி மறக் கற்பாலதன்று.

தொகுத்தவர்

நன்றியுரை

இந்நூலில் தொகுத்துள்ள கட்டுரைகளும் செய்யுட்களும் ஆசிரியர் அல்லது உரிமையாளர் இசைவு பெற்றுப் பிரசுரிக்கப் பெற்றுள்ளன.

அன்னவர்களுக்கெல்லாம் என் மனமார்த்த நன்றி உரித்தாகும்.

பிரசுரகர்த்தர்

உள்ளுறை

செய்யுள் பகுதி

எண்	பொருள்	பக்கம்
I வாழ்த்துப் பகுதி		
1.	தேவாரம்	1
2.	திருவருட்பா	2
3.	வேதநாயகம் பிள்ளை பாடல்	2
II அறவுரைப் பகுதி		
1.	திருக்குறள்	4
2.	பழமொழி	8
III கதைப் பகுதி		
1.	நளவெண்பா	11
2.	பெரிய புராணம்	16
3.	அசோகர் மனமாற்றம் —எம். எச். கான் முகமது	25
4.	இரட்சணிய யாத்திரிகம் —எச். ஏ. கிருஷ்ணப் பிள்ளை	29
IV பல்கலைப் பகுதி		
1.	மீனாட்சியம்மை குறம்	34
2.	சிதக்காதி	35
3.	சிலேடை	36
4.	சீட்டுக்கவி	37
5.	சந்திரன்-கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை	39
6.	சுப்ரமண்ய பாரதி-நாமக்கல் கவிஞர்	40
7.	இளந்தமிழா-பெ. துரன்	43
8.	புத்தகசாலை-பாரதிதாசன்	45

உள்ளுறை

உரைநடைப் பகுதி

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	வீட்டிற்கலை —ஓவியக் கலைஞர் சி. பெரியநாயகி, அண்ணாமலை நகர்	46
2.	எவன் அமரன் ? —பொ. திரிகூடசுந்தரம், எம். ஏ., பி. எல்.	52
3.	பிரயாண நினைவுகள் —க. அருணாசலம், பெரியநாயக்கன்பாளையம்	60
4.	அடிகளின் தோற்றம் —பெ. தூரன்	70
5.	தமிழ் இலக்கணம் —வி. ஜி. ஸ்ரீநிவாசன், பி. ஏ., எல். டி.	77
6.	நாணமும் மடமும் —திருமதி சி. பெரியநாயகி அம்மாள்	84
7.	உணவுப் பண்டங்களின் பாதுகாப்பு —பெ. நா. அப்புஸ்வாமி	89
8.	தமிழ்நாட்டின் சோமநாத் —தெ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான்	98
9.	கண்காட்சி நாவலர், இரா. நெடுஞ்செழியன், எம். ஏ.	108
10.	சுவாமி விபுலாநந்தர் —எம். ரம்போலா மாஸ்கரேனஸ், எம். ஏ.	116
11.	பொதியப் பொருளை —வித்துவான் பி. எஸ். சண்முகம் பிள்ளை	121
12.	நிகும்பலை —அ. ஸ்ரீநிவாசராகவன், எம். ஏ.	126

நா ன் கா ம் ப டி வ ம்

பொதுப் பகுதி

செய்யுள்

I. வாழ்த்துப் பகுதி

1. தேவாரம்

திருஞானசம்பந்தர் பாடிய தேவாரப் பகுதியிலிருந்து பின்வரும் செய்யுள் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பர், சுந்தரர், ஞானசம்பந்தர் ஆகிய மூன்று சைவ சமயாசாரியரும் சிவத் தலங்களில் வழிபட்டுப் பக்திப் பெருக்கால் பாடிய பாடல்களின் தொகுதியே தேவாரம் ஆகும். திரு ஞானசம்பந்தர் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். பின் வரும் செய்யுள் திருச்சாயக்காடு என்ற தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானைப் பாடியதாகும்.

நீநாளும் நன்னெஞ்சே! நினைகண்டாய் யாரறிவார்
சாநாளும் வாழ்நாளும்; சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூநாளும் தலைசுமப்பப் புகழ்நாமஞ் செவிகேட்ப
நாநாளும் நவின்றேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே.

—திருஞானசம்பந்தர்

குறிப்புரை

நாளும் நினை - தினந்தோறும் நினைவிற்கொள். சாநான் - இறக்கப் போகின்ற நாள். தலை நாளும் பூ சுமப்ப - தலை தினந்தோறும் (சாய்க் காட்டு எம்பெருமானுக்கு) பூவைச் சுமக்கவும். புகழ் நாமம் - புகழையும் திருநாமங்களையும். நா - நாக்கு. நவின்ரு - சொல்லி. ஏத்த - துதிக்க. 'சாம்' - சாகும் என்பதன் இடைக்குறை. கேட்ப - கேள், பகுதி. நவின்ரு - நவில், பகுதி. ஏத்த - ஏத்து, பகுதி. தலை, செவி, நாக்கு ஆகிய உறுப்புக்களால் சாய்க்காட்டு எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு

செய்தால், நல்வினையைப் பெறலாம் என்று திருஞானசம்பந்தர் தம் நெஞ்சுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

2. திருவருட்பா

இராமலிங்க அடிகள் கடவுளைப்பற்றிப் பாடிய தோத்திரப் பாடல் களின் தொகுதிக்குத் திருவருட்பா என்று பெயர். கடவுளின் அருளி னால் பாடிய பாடல் என்பது இதன் பொருள். இராமலிங்க அடிகள் சோழநாட்டில் சிதம்பரத்தை அடுத்த மருதூரில் பிறந்தவர். சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவரது பாடல்கள் சமரச உணர்ச்சியும் ஆழ்ந்த பக்தியும் பெற்று நம் மனத்தை உருக்கும் தன்மை வாய்ந்தவை. சத்தியஞான சன்மார்க்க சபையை இவர் தோற்றுவித்தார்.

பொங்குபல சமயமெனும் நதிகள் எல்லாம்

புகுந்துகலந் திடநிறைவாய்ப் பொங்கி யோங்கும்

கங்குகரை காணாத கடலே ! எங்குங்

கண்ணாகக் காண்கின்ற கதியே ! அன்பர்

தங்கநிலைப் பரப்பிமயல் சோடை எல்லாம்

தணிக்கின்ற தருவே ! பூந் தடமே ! ஞானச்

செங்குமுதம் மலரவரும் மதியே ! எல்லாம்

செய்யவல்ல கடவுளே ! தேவ தேவே !

—இராமலிங்க அடிகள்

குறிப்புரை

பொங்கு பல சமயம் - கணக்கற்ற மதங்கள். சமயம் எனும் நதிகள் - மதங்களாகிற ஆறுகள். (உருவக் அணி.) கங்கு கரை - எல்லை யாகிய கரை. கடல் - கடலாகிற கடவுள். கதி - பற்றுக்கோடாக உள்ள கடவுள். மயல் சோடை எல்லாம் - மயக்கம், சோர்வு ஆகிய வெப்பத்தை எல்லாம். தருவே - (நிலை தரும்) மரமாகிற கடவுளே. பூம் தடம் - அழகிய தடாகமாகிற கடவுள். ஞானச் செங்குமுதம் - ஞானமாகிய செவ்வல்லி மலர். மதி - சந்திரனாகிய கடவுளே. தேவ தேவே - தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனே. கடவுளைக் கடல், தரு, தடாகம், மதி ஆகிய பொருள்களாக உருவகப்படுத்திக் கூறுகிறார்.

3. வேதநாயகம் பிள்ளை பாடல்

பின்வரும் பாடலை இயற்றியவரான வேதநாயகம்பிள்ளை சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். மாயூரத்தைச் சேர்ந்தவர். நீதிபதியாக (முன்சிப்) உத்தியோகம் பார்த்தவர். மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்

பிள்ளையவர்களின் நண்பர். கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சேர்ந்த இவருடைய பாடல்கள் சமயப் பொதுநோக்கும் எளிய நடையும் பெற்று விளங்கு பவை.

கதிரவன் கிரணக் கையால்
கடவுளைத் தொழுவான் ; புட்கள்
சுதியொடும் ஆடிப் பாடித்
துதிசெயும் , தருக்க ளெல்லாம்
பொதியலர் தூவிப் போற்றும் ;
பூதந்தம் தொழில்செய் தேத்தும் ;
அதிர்கடல் ஓலியால் வாழ்த்தும் ;
அகமேரீ வாழ்த்தா தென்னே ?

—வேதநாயகம் பிள்ளை

குறிப்புரை

ஆசிரியர் தமது மனத்திடம் கூறியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. கதிரவன் - சூரியன். கிரணக்கை - கிரணமாகிற கை. (உருவக் அணி). புட்கள் - பறவைகள். சுதி - சுருதி, இராகம். பொதி அலர் - (தேன்) பொதிந்துள்ள பூக்கள். போற்றும் - துதிக்கும். பூதம் - நிலம், நீர், தீ, வாயு, ஆகாயம் என்ற ஐந்து பூதங்கள். அகமே-மனமே. செய்யும் - செய்யும் என்பதன் இடக்குறை.

வினாக்கள்

1. திருஞானசம்பந்தர் தம் நெஞ்சுக்கு என்ன உபதேசிக்கிறார் ?
2. இராமலிங்க அடிகள் கடவுளை எவ்வாறெல்லாம் வர்ணிக்கின்றார் ?
3. கதிரவன், புட்கள், தருக்கள், பூதங்கள், கடல்—இவை எல்லாம் கடவுளை எவ்வாறு தொழுவதாக வேதநாயகம்பிள்ளை கூறுகின்றார் ?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக : மயல் ; சோடை ; பூந்தடம் ; சுதி.
2. பகுதி கூறுக : சுமப்ப ; நவின்று ; பெறலாம் ; தூவி ; புகுந்து ; வரும் ; கண்டாய்.
3. பின்வருவன என்ன தொடர் ?
சாநாள் ; வாழ்நாள் ; காணாத கடல் ; அதிர் கடல் ; கிரணக் கை.

II. அறவுரைப் பகுதி

1. திருக்குறள்

தமிழ் மொழியிலே தோன்றிய அறநூல்களில் தலைசிறந்தது திருக்குறள். இதன் ஆசிரியரான திருவள்ளுவர் சுமார் 1800 ஆண்டு கட்டுமுன், கடைச்சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவர். இவரது வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி உறுதியாக ஏதும் தெரியவில்லை. அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்ற முப்பிரிவுகளையுடையது திருக்குறள்; 133 அதிகாரங்களைடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் பத்து வீதம் 1330 குறட்பாக்களையுடையது. கல்வி, ஊக்கமுடைமை என்ற இரு அதிகாரங்கள் இங்கே தரப்பட்டுள்ளன.

கல்வி

1. கற்க கசடறக் கற்பவை ; கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.
2. எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப, இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.
3. கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர் ; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்.
4. உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்.
5. உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்
கடையரே கல்லாதவர்.
6. தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி ; மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு.
7. யாதானும் நாடாமல் ஊராமல், என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு.
8. ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.
9. தாம்இன் புறுவதுலகின் புறக்கண்டு
காழறுவர் கற்றறிந்தார்.

10. கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்ற யவை.

ஊக்கமுடைமை

1. உடையார் எனப்படுவ தூக்கமஃ தில்லார்
உடைய துடையரோ மற்று.
2. உள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்.
3. ஆக்கம் இழந்தேமென் றல்லாவார் ஊக்கம்
ஒருவந்தங் கைத்துடை யார்.
4. ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்க முடையான் உழை.
5. வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு.
6. உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது
தள்ளினுந் தள்ளாமை நீர்த்து.
7. சிதைவிடத் தொல்கார் உரவோர் புதையம்பிற்
பட்டுப்பா டீன்றுங் களிறு.
8. உள்ள மிலாதவர் எய்தார் உலகத்து
வள்ளிய மென்னுஞ் செருக்கு.
9. பரியது கூர்ங்கோட்ட தாயினும் யானை
வெருஉம் புலிதாக் குறினீ.
10. உரமொருவற் குள்ள வெறுக்கையஃ தில்லார்
மரமக்க ளாதலே வேறு.

—திருவள்ளுவர்

குறிப்புரை

கல்வி : ஒருவர் தாம் கற்பதற்குரிய அறநூல் முதலியவைகளைக்
கற்றல்.

1. கசடு அற - குற்றம் நீங்க. நீற்க - நடந்து கொள்க.

2. எண் - கணிதம். எழுத்து - இலக்கியம். எண்ணும் எழுத்தும் கண்களைப்போல் பொருள்களை ஐயமின்றி அறிய உதவுகின்றன.

3. என்பவர் - என்று சிறப்பிக்கப்படுவோர். கல்லாதவரின் கண்கள் புண்களைப்போல் துன்பந்தருவனவே.

4. உவப்ப தலைக்கூடி - (பிறர்) மகிழும்படி பழகி. உள்ள பிரிதல் - (இனி இவருடன் கலந்து பழகும் பேறு கிடைக்குமோ என்று) நினைக்கும்படி நீங்குதல். புலவர் - கற்றோர்.

5. உடையார் - செல்வமுடையோர். இல்லார் - வறியோர். ஏக்கற்றும் - (ஆசிரியர் முன்) ஆர்வத்துடன் கீழ்ப்படிந்து நின்றேனும். கடையர் - இழிந்தவர். கற்றார் சிறந்தவர், கல்லாதார் இழிந்தவர். ஏக்கற்று - இதில் ஏக்கறு பகுதி.

6. தொட்ட அனைத்து - தோண்டிய அளவுக்கு. தொட்ட - தொடு, பகுதி. மணற்கேணி - மணலில் தோண்டிய சிறுகளத்து நீர்.

7. யாது ஆனும் நாடு ஆம் - எந்த நாடும் சொந்த நாடு ஆகும். சாம்துனையும் - இறக்கும் வரையிலும்.

8. ஒருமைக்கண் - ஒரு பிறப்பில். எழுமையும் - ஏழு பிறப்பிலும். ஏமாப்பு - உதவுதல். ஏமா, பகுதி.

9. தாம் இன்புறுவது - தாம் இன்புறுவதற்குக் காரணமாகிய கல்விக்கு. காழுறுவர் - விரும்புவர்.

10. கேடு இல் விழு செல்வம் - அழிவில்லாத மேன்மையான செல்வம். மாடு - செல்வம். மற்றயவை - பொன், மணி முதலிய பிற செல்வம்.

ஊக்கமுடைமை : தொழில் செய்யும்பொழுது, சோர்வில்லாது உற்சாகத்துடனிருத்தல்.

1. உடையார் எனப்படுவது - (ஒருவர் சிறந்த பொருளைப்) பெற்றுள்ளார் என்று சொல்லத் தக்கது. ஊக்கம் - மனக் கிளர்ச்சி, உற்சாகம். அஃது-அந்த ஊக்கம். உடையது உடையரோ-(ஏற்கெனவே யுள்ள பிற) பொருளைப் பெற்றுள்ளவர் ஆவரோ? ஆகார்.

2. உள்ளம் உடைமை - ஊக்கத்தைப் பெற்றிருத்தல். உடைமை - அழியாத பொருள்.

3. ஆக்கம் - செல்வம். அல்லாவார் - மனங் கலங்கமாட்டார். ஒருவந்தம் - நிலையான. கைத்து உடையார் - (ஊக்கத்தைத்) தம் கைப்பொருளாக உடையவர்கள்.

4. அதர் வினாய் - வழி கேட்டுக்கொண்டு. அசைவு இலா - தளர்வு இல்லாத. உடையான் உழை - உடையவனிடத்து. உழை ஏழன் உருபு.

5. வெள்ளத்து அனைய - நீரின் அளவையுடைய. உள்ளத்து அனையது - ஊக்கத்தின் அளவையுடையது. இக்குறளில் எடுத்துக் காட்டு உவமையணி காண்க.

6. உள்ளுவது - நினைப்பது. உயர்வு உள்ளல் - (தம்) மேன்மையையே நினைக்க. அது - அந்த உயர்வு. தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து - (விதியால்) கைகூடாவிடிலும், அது ஒழிக்கப்படாத தன்மையுடையது.

7. சிதைவிடத்து உரவோர் ஓல்கார் - கேடு உண்டானவிடத்தும் ஊக்கமுடையவர் மனங்கலங்கார், களிறு - ஆண் யானை. புதை அம்பில் பட்டு - அம்புத் தொகுதியால் புண்பட்டாலும். பாடு ஊன்றும் - பெருமையை நிலைநாட்டும். (எடுத்துக் காட்டு உவமையணி.)

8. எய்தார் - அடையார். வள்ளியம் என்னும் செருக்கு - (நாம்) வன்மைக் குணம் உடையோம் என்ற பெருமை.

9. பரியது - பருத்த உடலையுடையது. கூர்ங்கோட்டது - கூரிய கொம்புகளையுடையது. தாக்குறின் - எதிர்த்தால். வெருஉம் - அஞ்சும். (பிறிது மொழிதல் அணி).

10. உரம் - உறுதியான அறிவு. உள்ளம் வெறுக்கை - மிகுந்த ஊக்கம். அஃது இல்லார் மரம் - அந்த ஊக்கமிகுதி இல்லாதவர் மரங்கள் ஆவர். மக்கள் ஆதல் வேறு - மக்கள் வடிவாயிருத்தலே (உலகத்து மரங்களுக்கும் இவர்களுக்கும்) வேறுபாடு.

வினாக்கள்

1. நூல்களை எவ்வாறு கற்கவேண்டும்? கற்றபின் செய்யத் தக்கது யாது?

2. வாழும் உயிர்க்குக் கண்கள் என்னத் தக்கவை யாவை?

3. கற்றோர் கண்ணுடையர் என்றும் கல்லாதவர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் என்றும் சொல்லப்படுவதன் கருத்தை விளக்குக.

4. புலவர் தொழில் என்ன?

5. “தொட்டனைத்தாறும்” என்ற குறளுக்குப் பதவுரை எழுதுக.

6. கல்வியால் ஒருவர்க்கு ஏற்படும் பயன்கள் யாவை என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்?

7. ஊக்கமுடைமை, பொருளுடைமை—இவற்றின் வேறுபாடு யாது?

8. “ஆக்கம் இழந்தேம்” என்ற குறளுக்குப் பதவுரை எழுதுக.

9. “வெள்ளத்தனைய” என்ற குறளில் வந்துள்ள அணி யாது?

10. “புதையம்பிற் பட்டுப்பா டுன்றும் களிறு”—இதற்குப் பொருள் கூறுக. யாருடைய இயல்பினை விளக்க இது கூறப்பட்டுள்ளது?

11. “பரியது கூர்ங்கோட்டது” என்ற குறளில் வந்துள்ள அணியாது? ஊக்கத்தின் சிறப்பை இது எவ்வாறு விளக்குகிறது?

12. “தொட்டனைத் தூறும்” என்ற குறளில் வந்துள்ள அணியாது?

13. திருவள்ளுவரின் கருத்துக்களைத் தழுவி, கல்வியைப் பற்றிப் பதினேந்து வரிகளில் எழுதுக.

14. ஊக்கமுடைமையைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறுவதைத் தழுவி ஒரு சிறு கட்டுரை எழுதுக.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக: கேணி; ஏமாப்பு; ஒருவந்தம்; அதர்; ஒல்கார்; வெருஉம்; வெறுக்கை.

2. பின் வருவன என்ன தொடர்? உள்ளப் பிரிதல்; மணற்கேணி; வினாழ்ச் சொல்லும்; அசைவிலா ஊக்கம்.

3. பகுதி கூறுக: கல்வி; தொட்ட; கண்டு; காமுறுவர்; நீட்டம்; உயர்வு; ஒல்கார்.

2. பழமொழி

இந்நூல் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்ற நூல் தொகுதியில் ஒன்று. இதன் ஆசிரியர் முன்றுறையரையனார். இந்நூலில் உள்ள நானூறு வெண்பாக்கள் ஒவ்வொன்றின் இறுதியிலும் ஒரு பழமொழி அமைந்துள்ளமையால், இந்நூலுக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது.

1. வழங்கலும் துய்த்தலும் தேற்றாதான் பெற்ற முழங்கு முரசுடைச் செல்வம் - தழங்கருவி வேய்முற்றி முத்துதிரும் வெற்ப! அதுவன்றோ நாய்பெற்ற தெங்கம் பழம்.

2. நாடறியப் பட்ட பெருஞ்செல்வர் நல்கூர்ந்து வாடிய காலத்தும் வட்குபவோ?—வாடி வலித்துத் திரங்கிக் கிடந்தே விடினும் புலித்தலையை நாய்மோத்த லில்,

3. உடைப்பெருஞ் செல்வத் துயர்ந்த பெருமை
அடக்கமி லுள்ளத்த னாகி - நடக்கையின்
ஒள்ளிய னல்லான்மேல் வைத்தல் குரங்கின்கைக்
கொள்ளி கொடுத்து விடல்.
4. வன்சார் புடைய ரெனினும் வலிபெய்து
தஞ்சார் பிலாதாரைத் தேகுன்ற லாகுமோ ?
மஞ்சுசூழ் சோலை மலைநாட ! யார்க்கா னும்
அஞ்சுவார்க் கில்லை அரண்.

—முன்றுமையரையனார்

குறிப்புரை

1. வழங்கலும் - (பிறர்க்குக்) கொடுத்தலும். துய்த்தலும் - (தானே) அனுபவித்தலும். தேற்றுதான் - செய்யுந் திறனில்லாதவன். முழங்கு முரசு உடைச்செல்வம் - முழங்குகின்ற முரசோடு கூடிய பெருஞ்செல்வம். தழங்கு அருவி - ஒலிக்கும் அருவி. வேய் - மூங்கில். மூங்கில் முத்துப் பிறக்கும் இடங்களில் ஒன்று. வெற்ப - மலைநாட்டினையுடையவனே! இது ஆடு உ முன்னிலை. அது அன்றோ - அந்தச் செல்வம் அல்லவோ? தெங்கம் பழம் - தேங்காய். நாய்க்குத் தேங்காயினால் பயனில்லாததுபோல், தேற்றுதானுக்குப் பெருஞ் செல்வத்தினால் பயனில்லை. (ஒற்றுமையணி.)

2. நாடு அறியப்பட்ட - உலகத்தோரால் நன்கு தெரியப்பெற்ற. நல்கூர்ந்து வாடிய காலத்தும் - வறுமையுற்றத் தளர்ச்சியடைந்த பொழுதும். வட்குபஓ - தாழ்மை அடைவாரோ? அடையார். வலித்து - இழுத்து. திரங்கி - மெலிந்து. நாடு, நாட்டிலுள்ளோரை உணர்த்துவதால் இடவாகு பெயர். எடுத்துக்காட்டு உவமையணி.

3. நடக்கையின் ஒள்ளியன் - நடத்தையில் சிறந்தவன். குரங்கின்கையில் கொள்ளியைக் கொடுத்தால் விளையும் தீங்குகள் எண்ணில். அதுபோல், அடக்கமும் சிறந்த நடத்தையும் இல்லாதவனிடம் பெருஞ் செல்வத்தைக் கொடுப்பதும் கணக்கற்ற தீங்குகளை விளைவிக்கும்.

4. வன் சார்பு உடையவர் எனினும் - வலிமையுள்ள துணையைப் பெற்றவர் என்றாலும். தம் சார்பு இலாதார் - தமக்கு இயல்பான வலிமை இல்லாதவர். தேச - புகழ்தரும் வீரம். அரண் - காவல். மஞ்சு - மேகம். மலைநாட - மலைநாட்டையுடையவனே!

வினாக்கள்

1. பழமொழி என்ற நூலின் ஆசிரியர் யார்? இந்நூலுக்கு இப் பெயர் அமைந்த காரணம் யாது?

2. நாய் பெற்ற தெங்கம் பழம் போன்றது யாது?
3. “நாடறியப் பட்ட” என்ற செய்யுளை அடிபிறழாமல் எழுதிப் பதவுரையும் எழுதுக. இச்செய்யுளில் உள்ள அணி யாது?
4. ‘குரங்கின் கைக்கொள்ளி கொடுத்துவிடல்’ எது போன்றது?
5. ‘அஞ்சுவார்க்கு இல்லை அரண்’ என்ற பழமொழி எதை விளக்க வந்துள்ளது?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக : தழங்கருவி; நல்கூர்ந்து; திரங்கி; தேச; மஞ்ச.
2. தழங்கருவி; குழ்சோலை; பெற்றசெல்வம்; உயர்ந்த பெருமை; வலிபெய்து—இவை என்ன தொடர்கள்?
3. பகுதி கூறுக : வாடிய—வட்குப; மோத்தல்; உயர்ந்த; அடக்கம்; வைத்தல்.
4. மேற் செய்யுளிலிருந்து, (a) உயிரளபெடை, (b) இடவாகு பெயர், (c) ஆடுஉ முன்னிலை—இவைகளுக்கு உதாரணம் தருக.

III. கதைப் பகுதி

1. நளவேண்பா

நளனது வரலாற்றைக் கூறும் இந்நூலை இயற்றியவர் புகழேந்திப் புலவர். இவர் பிறந்த இடம் தொண்டை நாட்டிலுள்ள பொன்னிளைந்த களத்தூர். இவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரெனத் தெரிகிறது. ஒட்டக்கூத்தர் என்ற புலவரும் இவரும் சமகாலத்தவர் என்பதை விளக்கப் பல கதைகள் வழங்குகின்றன. வெண்பாப் பாடுவதில் புகழேந்திப் புலவர் தலைசிறந்தவர் என்பதை “வெண்பாவிற்புகழேந்தி,” என்ற தொடர் விளக்குகிறது.

‘நளவேண்பா’ என்பதற்கு, ‘நளனைப் பற்றிக் கூறும் வெண்பா’ என்பது பொருள். இங்கே, அந்த வெண்பாவினாலாகிய நூலை உணர்த்துகிறது. நளவேண்பாவில் சுயம்வர காண்டம், கலிதொடர் காண்டம், கலி நீங்கு காண்டம் என்ற மூன்று பகுதிகள் உள்ளன. இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பகுதி கலிநீங்கு காண்டத்தில் உள்ளது.

முன் கதை: நளன் அயோத்தியில் ருதுபன்ன மன்னனிடத்துத் தேர்ப்பாகனாக இருப்பதை அறிந்த தமயந்தி, தனக்கு இரண்டாவது முறை சுயம்வரம் நடக்கவிருக்கிறது என்ற ஒரு பொய்ச் செய்தியை ருதுபன்னனுக்கு அனுப்புகிறாள். ருதுபன்னன் தமயந்தியை மணந்து கொள்ள விரும்பி, நளனுடன் தமயந்தியின் தந்தை ஆட்சி செய்துவந்த குண்டினபுரத்தை அடைகிறான். அங்கு சுயம்வர ஏற்பாடு ஒன்றும் இல்லாமை காண்கிறான். நளன் உருமாறி யிருந்தபோதிலும், சில சோதனைகளால், நளனை அறிந்துகொண்ட தமயந்தி, தன் மக்கள் இருவரையும் நளன் முன்பு அனுப்புகிறாள்.

நளன், தன்முன் வந்த மக்களை வினாதுல்

1. மக்களைமுன் காண மனம்நடுங்கா வெய்துயிராப் புக்கெடுத்து வீரப் புயத்தீணையா—‘மக்களா, நீர் என்மக்கள் போல்கின்றீர்; யார் மக்கள்?’ என் வன்மக் களியானை மன். [ஹரைத்தான்]

மக்கள் கூறும் மறுமொழி

2. ‘மன்னன் நிடதத்தார் வாழ்வேந்தன் மக்கள் யாம்; அன்னைதனைக் கான்விட்டவன்ஏக—இந்நகர்க்கே வாழ்கின்றோம்; எங்கள் வளநாடு மற்றொருவன் ஆள்கின்றான்’ என்றார் அழுது.

மக்கள் கூறியவை கேட்ட நளன் வருந்துதல்

3. ஆங்கவர் சொன்ன உரைகேட்டழிவெய்தி,
நீங்கா வுயிரோடு நின்றிட்டான்—பூங்காவில்
வள்ளம்போல் கோங்கு மலருந் திருநாடன்
உள்ளம்போல் கண்ணீர் உகுத்து.

நளன், மகளை நோக்கிக் கூறுதல்

4. ‘உங்கள் அரசொருவன் ஆளநீர் ஓடிப்போந்
திங்கண் உறைதல் இழுக்கன்றோ?—செங்கை
வளவரசே!’ என்றுரைத்தான், மாதவத்தால் பெற்ற
இளவரசை நோக்கி எடுத்து.

மகன் கூறும் மறுமொழி

5. ‘நெஞ்சால்இம் மாற்றம் நினைந்துரைக்க நியல்லா(து)
அஞ்சாரோ மன்னர், அடுமடையா?—எஞ்சாது
திமையே கொண்ட சிறுதொழிலாய், எங்கோமான்
வாய்மையே கண்டாய் வலி.
6. எந்தை கழலிணையில் எம்மருங்கும் காணலாங்
கந்து சுளியுங் கடாக்களிறின்—வந்து
பணிமுடியிற் பார்காக்கும் பார்வேந்தர் தங்கள்
மணிமுடியின் தேய்ந்த வடு’.

நளன் சமாதானம் கூறுதல்

7. ‘மன்னர் பெருமை மடையர் அறிவரோ?
உன்னை அறியா துரைசெய்த—என்னை
முனிந்தருளல்’ என்று முடிசாய்த்து நின்றான்
கனிந்துருகி நீர்வாரக் கண்.

**நளன், மக்களிடங் கூறியவற்றை அறிந்த தமயந்தி
தன் தந்தைக்குக் கூறுதல்**

8. ‘மற்றித் திருநகர்க்கே வந்தடைந்த மன்னவற்குக்
கொற்றத் தனித்தேரும் கொண்டணந்து—மற்றும்
மடைத்தொழிலே செய்கின்ற மன்னவன்காண் எங்
கொடைத்தொழிலான்’ என்றாள் குறித்து. [கள்

வீமன் நளனிடஞ்சென்று நோக்குதல்

9. 'செவ்வாய் மொழிக்கும் செயலுக்குள் சிந்தைக்கும் ஒவ்வாது கொண்ட உரு' என்ன—எவ்வாயும் நோக்கினான்; நோக்கித் தெளிந்தான் நுணங்கிய வாக்கினுள் றன்னை மதித்து. [தோர்

வீமன், நளனை உருக்காட்டுமாறு வேண்டுகல்

10. 'பைந்தலைய நாக பணமென்று பூகத்தின் ஐந்தலையின் பாளைதனை ஐயுற்று—மந்தி தெளியா திருக்குந் திருநாடா, உன்னை ஒளியாது காட்டுன் உரு.'

நளன் அரவு கொடுத்த உடையை உடுத்தல்

11. அரவரசன் தான்கொடுத்த அம்பூந் துகிலின் ஒருதுகிலை வாங்கி உடுத்தான்—ஒருதுகிலைப் போர்த்தான் பொருகலியின் வஞ்சனையால் கோத்தாயம் முன்னிழந்த கோ. [பூண்டளிக்குங்

நளனது மாற்றுருவம் நீங்குதல்

12. மிக்கோன் உலகளந்த மெய்யடியே சார்வாகப் புக்கோர் அருவினைபோல் போயிற்றே—அக்காலம் கானகத்தே காதலியை நீத்துக் கரந்துறையும் மானகத்தேர்ப் பாகன் வடிவு.

தமயந்தி நளனடியில் வீழ்ந்து அழுதல்

13. பாதித் துகிலோடு பாய்ந்திழியுங் கண்ணீரும் சீத வுடலிற் செறிமாசும்—போத மலர்ந்ததார் வேந்தன் மலரடியில் வீழ்ந்தாள் அலர்ந்ததே கண்ணீர் அவற்கு.

—புகழேந்திப் புலவர்

குறிப்புரை

1. காண - கண்டு. உயிரா - உயிர்த்து. அணையா—அணைத்து. வன்மம் - வைரத்தையுடைய. களியானை - செருக்குள்ள யானைகளை யுடைய. முன் - அரசன்; நளன்.

காணு, நடுங்கா, உயிரா, அணையா என்பன செய்யா என்னும் வாய் பாட்டு வினையெச்சங்கள்.

2. மன்னன் - பெருமையுடையவனாகிய. நிடத்தார் - நிடத நாட்டிலுள்ளவர்க்கு. இந்நகர்க்கு - இந்நகரில்; உருபு மயக்கம்.

3. அழிவு எய்தி - (மனநிலை) அழிதலுற்று. வள்ளம் - வட்டில், கிண்ணம். உள்ளம்போல் - உள்ளம் நீராய் உக்கதுபோல. கண் நீர் - கண்களில் நீரை. உகுத்து - சிந்தவிட்டு. கண்ணீர் உகுத்து நீங்கா வுயிரோடு நின்றிட்டான் என்க.

4. இழுக்கு - அவமானம். வளம் - வளப்பமுள்ள. மாதவத் தால் பெற்ற இளவரசை நோக்கி 'உங்களரசு...இழுக்கன்றோ?' என்று எடுத்துரைத்தான் என்க.

5. மாற்றம் - மொழி. அடு - சமைக்கின்ற. மடையா - சமயற் காரணை; இனி, அறிவிலாதவனே என்றுங் கருத்துப்படும். எஞ்சாது - குறையாமல். சிறுதொழில் - அற்பமான வேலை.

தம்முடைய வாய்மையைக் காத்தற்பொருட்டு நாட்டை விட்ட கன்றார் என்பதாம்.

6. கழலிணையில் - இரண்டு கால்களிலும். எம்மருங்கும் - எந்தப் பக்கத்திலும். கந்து - யானையைக் கட்டுந் தறி. சளியும் - கோபித்து அழித்துவிடுகின்ற. பணி - பாம்பு; ஆதிசேடன். முடியில் - தலை மேலுள்ள. பார் - பூமி. மணி முடியின் - மணி முடியினால். வடு எம் மருங்கும் காணலாம் என்க.

7. முனிந்தருளல் - கோபிக்காதே. முடிசாய்த்து - தலை தாழ்த்தி. கனிந்துருகி - (மனம்) மிகவும் இளக; உருகி என்பதை உருக எனத் திரிக்க. உருக, நீர்வார, முடிசாய்த்து நின்றான் என்க.

8. மற்று, அசை. கொண்டு அணைந்து - கொண்டுவந்து சேர்ந்து. 'என்றான் குறித்து' என்பதை, 'என்று குறித்தான்' என விசுதி பிரித்துக் கூட்டுக.

9. என்னு - என்று. எவ்வாயும்—எல்லாப் பக்கமும். நுணங் கியது - நுட்பமானது. நோக்கி மதித்துத் தெளிந்தான் எனக் கூட்டுக.

10. 'பூகத்தின் பைந்தலைய பாளைதனை ஐந்தலையின் நாக பணம் என்று ஐயுற்று' என மாற்றிக் கூட்டுக. பைந்தலைய - பசிய உச்சியையுடைய. பூகம் - கழுகு. பணம் - படம். மந்தி - குரங்கு. உன் உருக் காட்டு என்க.

11. அரவரசன் - கார்த்திகோடகன். அம் பூ துகில் - அழகிய பூத் தொழிலையுடைய சிறந்த உடை. வாங்கி - (அரையைச்) சுற்றி. பூண்டு -

மேற்கொண்டு. கோ தாயம் - அரசரிமையை. கோத்தாயம் பொருகலியின் வஞ்சனயால் முன் இழந்த கோ என்க.

12. மிக்கோன் - பெரியோன்; திரிவிக்கிரமன். சார்வு - பற்றுக் கோடு. கரந்து - (உருவம்) மறைத்து. மால் நகம் தேர் - பெரிய மலை போன்ற தேரைச்செலுத்தும். மான் அகம் தேர் எனின், குதிரைகளைத் தன்னிடத்தே கட்டப்பட்ட தேர் என்க.

13. சீதம் - குளிர்ச்சி. செறி - அடர்ந்திருந்த. மாசு - அழுக்கு. போத - மிக. அலர்ந்தது - பரந்தது.

செறிமாசு, வினைத்தொகை.

வினாக்கள்

1. “மக்கான், நீர் என்மக்கள் போல்கின்றீர்; யார் மக்கள்?”—சந்தர்ப்பம் கூறி விளக்குக.

2. நான் தன் மக்களைப் பார்த்து, “யார் மக்கள்?” என்று வினவியதற்கு அவர்கள் கூறிய மறுமொழி யாது?

3. “எங்கோமான் வாய்மையே கண்டாய் வலி”—சந்தர்ப்பம் கூறி விளக்குக.

4. நன்னது பாதங்களில் என்ன காணலாம் என்று அவனது மகன் கூறினான்? இதன் கருத்து யாது?

5. தமயந்தி தன் தந்தையிடம் ருதுபன்னனுடைய தேர்ப்பாகன் யாரெனக் கூறினாள்? அவள் என்ன ஆதாரங்களைக் கொண்டு அவ்வாறு துணிந்தாள்?

6. மந்தி எதைப் பார்த்து ஐந்து தலை நாகம் என ஐயுறுகின்றது?

7. நான் தன் முன்னைய உருவத்தைப் பெற்றது எவ்வாறு?

8. “அருவினைபோல் போயிற்று”—யாருடைய அருவினை? எது போயிற்று?

9. நானை வணங்கிய தமயந்தியின் தோற்றம் எவ்வாறிருந்தது?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக: களி யானை, மாற்றம், மடையன், கந்து, பூகம்.

2. (a) உருபு மயக்கம், (b) வினைத் தொகை, (c) செய்யா என்ற வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (d) பெயரெச்சம், (e) விளிப்பெயர்—இவைகளுக்கு உதாரணங்கள் தருக.

3. பகுதி கூறுக: மிக்கோன்; காக்கும்; தேய்ந்த; ஐயுற்று.

2. பெரிய புராணம்

பெரிய புராணத்தின் ஆசிரியர் சேக்கிழார். இவர் சுமார் எண்ணூறு ஆண்டுகட்குமுன் ஆண்ட அநபாய சோழன் என்ற அரசனுடைய அமைச்சராயிருந்தவர். அரசருடைய விருப்பத்திற்கு இணங்கி, பெருமை பெற்ற சிவனடியார்கள் எழுபத்திரண்டு பேருடைய வரலாறுகளை, திருத்தொண்டர் புராணம் என்ற காப்பிய நூலாக இயற்றினார். இதுவே இப்பொழுது பெரிய புராணம் என வழங்குகிறது.

சேக்கிழாருடைய இயற்பெயர் அருண்மொழித்தேவர் என்பது. சேக்கிழார் என்பது இவரது மரபின் பெயர். பெரியபுராணத்தை இயற்றி அரங்கேற்றியபொழுது, அநபாயன் இவருக்குத் தொண்டர்சீர் பரவுவார் என்ற சிறப்புப் பெயரைச் சூட்டிப் பெருமைப்படுத்தினான். பெரிய புராணத்திலிருந்து, ஏனாதி நாயனார் வரலாறு கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

ஏனாதி நாயனார் புராணம்

புண்டரிகம் பொன்வரைமேல் ஏற்றிப் புவிவளிக்கும்
தண்டரள வெண்கவிகைத் தார்வளர் சோனாட்டில்
வண்டறை பூஞ்சோலை வயல்மருதத் தண்பனை குழந்தி
என்திசையும் ஏறியசீர் எயின்முதூர் எயினனார். (1)

வேழக் கரும்பினெடு மென்கரும்பு தன்வயலில்
தாழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்குந் தன்மையதாய்
வாழக் குடிதழைத்து மண்ணிய அப் பொற்பதியில்
ஈழக் குலச்சான்னார் ஏனாதி நாதனார். (2)

தொன்மைத் திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாட்டின்
நன்மைக்கண் நின்ற நலமென்றுங் குன்றாதார்
மன்னர்க்கு வென்றி வடிவாட் படைபயிற்றுந்
தன்மைத் தொழில்விஞ்சை யிற்றலைமை சார்ந்துள்ளார். (3)

வாளின் படைபயிற்றி வந்த வளமெல்லாம்
நாளும் பெருவிருப்பால் நண்ணுங் கடப்பாட்டில்
தாளும் தடமுடியும் காணாதார் தம்மையுந்தொண்டு
ஆளும் பெருமான் அடித்தொண்டர்க் காக்குவார். (4)

நள்ளார் கரும்போற்றும் நன்மைத் துறையின்கண்
எள்ளாத செய்கை இயல்பின் ஒழுகுநாள்
தள்ளாத தங்கள் தொழிலுரிமைத் தாயத்தின்
உள்ளநன் அதிகுரன் என்பான் உளானான். (5)

மற்றவனுங் கொற்ற வடிவாட் படைத்தொழில்கள்
கற்றவர்கள் தன்னிற் கடந்துள்ளார் இல்லையெனும்
பெற்றிமையான் மாநிலத்து மிக்க பெருமதம்வந்
துற்றுலகில் தன்னையே சால மதித்துள்ளான். (6)

தானுள் விருத்திகெடத் தங்கன்குலத் தாயத்தின்
ஆனாத செய்தொழிலாம் ஆசிரியத் தன்மைவளம்
மேனானுந் தான்குறைந்து மற்றவர்க்கே மேம்படலால்
ஏனாதி நாதர்திறத் தேலா இகல்புரிந்தான். (7)

கதிரோன் எழமமுங்கிக் கால்சாயுங் காலை
மதிபோல் அழிந்துபொரு மற்றவனுஞ் சுற்றப்
பதியோ ருடன்கூடப் பண்ணியமர் மேற்சென்(று)
எதிர்போர் விளைப்பதற்கே எண்ணியது துணிந்தான். (8)

தோள்கொண்ட வல்லாண்மைச் சுற்றத் தொடுத்துணையங்
கோள்கொண்ட போர்மன்னர் கூட்டத் தொஞ்சென்று
வாள்கொண்ட தாயம் வலியாரே கொள்வதென
மூள்கின்ற செற்றத்தான் முன்கடையில் நின்றழைத்தான்.
வெங்கண் புலிகிடந்த வெம்முழையில் சென்றழைக்கும்
பைங்கண் குறுநரியே போல்வான் படைகொண்டு
பொங்கிப் புறஞ்குழந்து போர்குறித்து தேர்நின்றே
அங்கண் கடைநின் றழைத்தான் ஓலிகேளா, (10)

“ஆர்கொல் பொர அழைத்தார்?” என்றரியேற் றிற்
சேர்வு பெறக்கச்சில் செறிந்தவுடை மேல்வீக்கி [கிளர்ந்து
வார்கழலுங் கட்டி வடிவாள் பலகைகொடு
போர்முனையில் ஏனாதி நாதர் புறப்பட்டார். (11)

புறப்பட்ட போதின்கண் போர்த்தொழில் வாள்கற்கும்
விற்பெருஞ்சீர்க் காணையர்கள் வேறிடத்து நின்றார்
மறப்படைவாள் சுற்றத்தார் கேட்டோடி வந்து
செறற்கரும்போர் வீரர்க் கிருமருங்குஞ் சேர்ந்தார்கள். (12)

வந்தழைத்த மாற்றான் வயப்புலிப்போத் தன்னுர்முன்
“நந்தமது வான்பயிற்று நற்றூயங் கொள்ளுங்கால்
இந்தவெளி மேற்கை வகுத்திருவேம் பொருபடையும்
சந்தித் தமர்விளைத்தால் சாயாதார் கொள்வ”தென, (13)

என்றுபகைத் தோனுகைப்ப ஏனாதி நாதர், “அது
நன்றுனக்கு வேண்டுமேல் நண்ணுவன்” என்றுமகிழ்ச்
சென்றவன்முன் சொன்ன செருக்களத்துப் போர் குறிப்பக்
கன்றி இருபடையும் கைவகுத்து நேர்மலைவார். (14)

வாளொடு நீள்கை துடித்தன
மார்பொடு வேல்கள் குளித்தன
தோளொடு வாளி நிலத்தன
தோளொடு தோல்கள் தகைத்தன
தாளொடு வார்கழல் இற்றன
தாரொடு சூழ்சிரம் அற்றன
நாளொடு சீறி மலைப்பவர்
நாடிய போர்செய் களத்தினில். (15)

இம்முனைய வெம்போரில் இருபடையின் வாள்வீரர்
வெம்புனையில் வீடியபின் வீடாது மிக்கொழிந்த
தம்முடைய பல்படைஞர் பின்னாகத் தாம்முன்பு
தெம்முனையில் ஏனாதி நாதர் செயிர்த்தெழுந்தார். (16)

வெஞ்சினவாள் தீயுமிழ வீரக் கழல்கலிப்ப
நஞ்சனிகண் டர்க்கன்பர் தாம்எதிர்த்த ஞாட்பின்கண்
எஞ்சி எதிர்தின்ற இகல்முனையில் வேல்உழுவர்
தஞ்சிரமுந் தோளுரமுந் தாளும் விழத்துணித்தார். (17)

தலைப்பட்டார் எல்லாருந் தனிவீரர் வாளில்
கொலைப்பட்டார் முட்டாதார் கொல்களத் தைவிட்டு
நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்ப்பட்ட போதில்
அலைப்பட்ட ஆர்வமுதற் குற்றம்போ லாயினார். (18)

இந்நிலைய வெங்களத்தில் ஏற்றழிந்த மானத்தால்
தன்னுடைய பல்படைஞர் மீண்டார் தமைக்கொண்டு
மின்னொளிவாள் வீசி விறல்வீரர் வெம்புலியே(று)
அன்னவர்தம் முன்சென் றதிகுரன் நேரடர்ந்தான். (19)

மற்றவர்தஞ் செய்கை வடிவாள் ஒளிகாணச்
சுற்றிவரும் வட்டணையில் தோன்ற வகைகலந்து
பற்றியுடர்க் கும்பொழுதில் தானும் படைபிழைத்துப்
பொற்றடந் தோள்வீரர்க் குடைந்து புறகிட்டான். (20)

போன அதிகுரன் போரில் அவர்க்கழிந்த
மானமிக மீதூர மண்படுவான் கண்படான்
ஆனசெயல் ஓரிரவுஞ் சிந்தித் தலமந்தே
'ஈனமிகு வஞ்சனையால் வெல்வன்' என எண்ணினான். (21)

சேட்டாருங் கங்குல் புலர்காலைத் தீயோனும்
“நாட்டாரைக் கொல்லாதே நாமிருவேம் வேறிடத்து
வாட்டாயங் கொள்போர் மலைக்க வருக” எனத்
தோட்டார்பூந் தாரார்க்குச் சொல்லிச் செலவிட்டான். (22)

இவ்வாறு கேட்டலுமே ஏனாதி நாதனார்
அவ்வாறு செய்தல் அழகி தெனஅமைந்து
கைவ்வான் அமர்வினைக்கத் தான்கருதும் அக்களத்தே
வெவ்வான் உரவோன் வருகஎன மேற்கொள்வார். (23)

சுற்றத்தார் யாரும் அறியா வகைசுடர்வான்
பொற்பலகை யுந்தாமே கொண்டு புறம்போந்து
மற்றவன்முன் சொல்லி வரக்குறித்த அக்களத்தே
பற்றலனை முன்வரவு பார்த்துத் தனின்ருர். (24)

தீங்கு குறித்தழைத்த தீயோன், “திருநீறு
தாங்கிய நெற்றியினார் தங்கனையே இவ்விடத்தும்
ஆங்கவருந் தீங்கிழையார்,” என்ப தறிந்தானாய்ப்
பாங்கின் திருநீறு பண்டு பயிலாதான், (25)

வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம்பூசி
உள்ளெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பும் உடன்கொண்டு
வண்ணச் சுடர்வான் மணிப்பலகை கைக்கொண்டு
புண்ணியப்போர் வீரர்க்குச் சொன்ன இடம்புகுந்தான். (26)

வென்றி மடங்கல் விடக்குவர முன்பார்த்து
நின்றாற்போல் நின்றார் நிலைகண்டு தன்னெற்றி
சென்று கிடைப்பளவுந் திண்பலகை யான்மறைத்தே
முன்தனிவீ ரர்க்கெதிரே மூண்டான் மறம்பூண்டான். (27)

அடல்விடையே நென்ன அடர்த்தவனைக் கொல்லும்
இடைதெறிந்து தாள்பெயர்க்கும் ஏனாதிநாதர்

புடைபெயர்ந்த மாற்றான் பலகை புறம்போக்கக்
கடையவன்தன் நெற்றியின்மேல் வெண்ணி தாங்கண்
[டார். (28)

கண்டபொழுது “கெட்டேன் முன்பிவர்மேற் காணாத
வெண்திருநீர் நிற்பொலிவு மேற்கண்டேன் வேறினிஎன்?
அண்டர்பிரான் சீரடியார் ஆயினார்” என்றுமனங்
கொண்டு, “இவர் தங்கொள்கைக் குறிவழிநிற்பேன்”
என்று, (29)

கைவா ஞடன்பலகை நீக்கக் கருதியது
செய்யார், “நிராயுதரைக் கொன்றார் எனுந்திமை
எய்தாமை வேண்டும் இவர்க்கென்று” இரும்பலகை
நெய்வா ஞடனடர்த்து நேர்வார்போல் நேர்நின்றார். (30)

அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார்
முந்நின்ற பாதகனும் தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்
இந்நின்ற தன்மை அறிவார் அவர்க்கருள
மிந்நின்ற செஞ்சடையார் தாமே வெளிநின்றார். (31)

மற்றினிநாம் போற்றுவதென் வானோர் பிரான்அருளைப்
பற்றலர்தங் கைவாளால் பாசம்அறுத்தருளி
உற்றவரை என்று முடன்பிரியா அன்பருளிப்
பொற்றொடியான் பாகனார் பொன்னம் பலமணைந்தார். (32)

குறிப்புரை

1. புண்டரிகம் - புலி; இங்கு புலிக் கொடி. பொன்வரை - இமய
மலை. வெண் கவிசை - வெண்கொற்றக் குடை. வளவர் - சோழ
அரசர். தண்பனை - குளிர்ந்த வயல்கள்.

2. சாலி - செந்நெல். மண்ணிய - விளங்கிய. ஏனதி - அரசரால்
கொடுக்கப்படும் ஒரு பட்டப் பெயர்.

3. திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாடு - சிவனடியார்களை வழிபடு
தல். வடிவாள் படை பயிற்றும் தொழில் - கூரிய வாள் படையினால்
போர்புரி முறையைக் கற்பிக்கும் தொழில். விஞ்சை - வித்தை.

4. வளம் - செல்வம். கடப்பாடு - கடமை. தானும் தடமுடியும்
காணாதார் - சிவபெருமானுடைய அடியையும் பெரிய முடியையும் காண
முடியாத திருமால், பிரமன். தட, உரிச் சொல். பெருமான் - சிவபிரான்.
ஆக்குவார் - ஆர்ப்பணம் செய்வார்.

5. நள்ளார் - பகைவர். எள்ளாத - இகழாத. தாயத்தின் உள்ள - பங்காளி உரிமையில் உள்ள.

6. கொற்ற வடி வான் - வெற்றிக்குரிய கூரிய வான். தன்னில் கடந்துள்ளார் - தன்னை விஞ்சியுள்ளவர். பெற்றிமை - தன்மை. பெரு மிதம் - கர்வம். சால - மிகவும்; உரிச் சொல்.

7. விருத்தி - தொழில். ஆனாத - நீங்காத, குறைவில்லாத. மற்ற வர்க்கு - ஏனாதி நாதர்க்கு. ஏலா - ஏலாத, பொருந்தாத; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். இகல் - பகை.

8. கதிரோன் எழ - சூரியன் தோன்றியதும். மழுங்கி - ஒளி குறைந்து. கால் சாயும் - அழிவுறுகின்ற. காலை மதி - காலவேளைச் சந்திரன். அமர் - போர்.

9. கோள்கொண்ட - வலிமை கொண்டுள்ள. மன்னர் - வீரர். செற்றத்தான் - கோபமுள்ளவன். முன்கடை - தலைவாயில்.

10. வெம். முழை - கொடிய குகை. பைங்கண் - பசுமை + கண். அம் கண் கடை - அழகிய இடமுடைய வாயில். ஒலி கேளா - ஒலியைக் கேட்டு.

11. அரி ஏறு - ஆண் சிங்கம். அரி ஏற்றில் கிளர்ந்து - ஆண் சிங்கம் போல் எழுந்து. வீக்கி - கட்டி. பலகை - கேடயம்.

12. விறல் - வலிமை. செறல் - அழித்தல். மருங்கு - பக்கம்.

13. வயம் புலி போத்து - வலிய ஆண் புலி. கைவகுத்து - அணி வகுத்து. சாயாதார் - தோல்வியடையாதவர்.

14. பகைத்தோன் - அதிகுரன். வேண்டுமேல் - வேண்டுமெனில். செருக்களம் - போர்க்களம். போர் குறிப்ப - போர் செய்ய ஒப்புக் கொள்ள. கன்றி - கோபித்து.

15. வாளி - அம்பு. தார் - மாலை. தோல் - கேடயம். நாளொடு சிறி - வாழ்நாளுடன் கோபித்து; வாழ்வில் இச்சையின்றி.

16. வீடியபின் - வீழ்ந்த பிறகு. தெம் முனை - போர்முனை. (தெவ் + முனை). செயிர்த்து - கோபித்து.

17. கலிப்ப - ஒலிக்க. நஞ்சணி கண்டர் - சிவபிரான். ஞாட்டி - போர்க்களம். வேல் உழவர் - வேற்படை வீரர். உரம் - மார்பு.

18. தலைப்பட்டார் - எதிர்த்தவர். முட்டாதார் - எதிர்த்துப் போர் செய்யாதவர். ஆர்வம் - காமம். உண்மையறிவு தோன்றும் பொழுது காமம் முதலிய குற்றங்கள் ஓடி விடுவதுபோல்.

19. ஏற்று - எதிர்த்து. விறல் - வலிமை. நேரடீர்த்தான் - (தானே) நேராகப் போர் செய்தான்.

20. வட்டணை - கேடயம். படை பிழைத்து - இறத்தலிலிருந்து தப்பி. உடைந்து - தோல்வியுற்று. புறகிட்டான் - முதுகு காட்டி ஓடினான்.

21. அழிந்த - தோற்ற. மீதூர - அதிகரிக்க. மண்படுவான் கண் படான் - தரையில் படுத்துத் தூக்க மில்லாதவனாகி; முரண் தொடை. அலமந்து - வருந்தி; அலிமா, பகுதி. ஈனம் - இழிவு.

22. சேடு ஆரும் கங்குல் - நீடித்தல் பொருந்திய இரவு. (அவனுக்கு உறக்கம் இல்லாத காரணத்தால்). நாட்டாரை - பிறமக்களை. வாள் தாயம் கொள் போர் - வாள் வித்தையால் தாய உரிமையைக் கொள்ளும் போர். மலைக்க - போரிட. தோடு ஆர் பூ தாரார் - இதழ்கள் பொருந்திய பூமாலைபுடைய ஏனாதிநாதர்.

23. அமைந்து - ஒத்துக்கொண்டு. வெம் வாள் உரவோன் - கொடிய வாட் போரில் வலிமைபெற்ற அதிகுரன்.

24. பொற் பலகை - பொன் மயமான கேடயம். பற்றலன் - பகைவன்.

25. பாங்கின் திருநீறு பண்டு பயிலாதான் - நன்மையுடைய திருநீற்றை முன்பு தரியாதவனாயிருந்தும்.

26. நெற்றி விரவப் பூசி - நெற்றி முழுதும் பூசிக்கொண்டு, வஞ்சம் கறுப்பு - வஞ்சகமாகிய கறை; இருபெயரொட்டு.

27. மடங்கல் - ஆண்சிங்கம். விடக்கு வர - இரையாதற்குரிய மிருகம் வரும்பொழுது. நின்றார் - நின்றவரான ஏனாதி நாதனார். சென்று கிடைப்பு அளவும் - எதிர்த்துப் போர் புரியத் தொடங்கும் காலம் வரையிலும். தன் நெற்றி தின் பலகையால் மறைத்து - தன் நெற்றியைக் கேடயத்தால் மறைத்துக்கொண்டு. மறம் - தீநெறி.

28. அடல் விடை ஏறு - வலிமையுள்ள காளை. அடர்த்தவனை - தாக்கியவனை. கொல்லும் இடை தெரிந்து - கொல்லக்கூடிய வாய்ப்பு அறிந்து. தான் - பாதம். மாற்றான் - எதிரி. கடையவன் - சீழோன்.

29. பொலிவு - அழகு. அண்டர் பிரான் - தேவர் தலைவனான சிவ பிரான். 'இவர் தம் கொள்கை குறி வழி நிற்பேன்' - 'இவருடைய கருத்து குறிக்கும் வழியில் நான் நடந்து கொள்வேன்.'

30. நிராயுதர் - ஆயுதமில்லாதவர். இரும்பலகை - பெரிய கேடயம். நெய் வாள் - எண்ணெய் பூசப்பட்ட வாள். அடர்த்து நேர்வார் போல் - எதிர்த்துப் போர் செய்பவரைப் போல்.

31. பாதகன் - பாவி. முற்றுவித்தான் - முடித்தான். மின் நின்ற செம் சடையார் - மின்னலைப்போல் ஒளிர்கின்ற சிவந்த சடையை யுடைய சிவபிரான். தாமே வெளி நின்றார் - தாம் வெளித் தோன்றினார்.

32. பற்றலர் - பகைவர். பாசம் - இருவினைப் பந்தம். பொன் தொடியாள் பாகனார் - பொன் வளையலணிந்த உமையை ஒருபாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமான். பொன்னம்பலம் - சிதம்பரத்துக் கனக சபை. அணைந்தார் - சேர்ந்தார்.

வினாக்கள்

1. எயினனாரின் வளம் எவ்வாறிருந்தது ?
2. ஏனாதி நாதருடைய தொழில் யாது ?
3. ஏனாதி நாதர் தம் தொழிலில் கிடைத்த பொருளை எவ்வாறு செலவழித்தார் ?
4. “ஏனாதி நாதர் திறத்து ஏலா இகல் புரிந்தான்”--இகல் புரிந்த வன் யாவன் ? இகல் புரியக் காரணம் என்ன ?
5. அதிகுரன் ஏனாதி நாதருடன் போர் செய்யத் துணிந்ததும் என்ன செய்தான் ?
6. “வெங்கண் புலி கிடந்த வெம்முழையில் சென்றழைக்கும் பைங்கண் குறுநரி”--இத்தொடருக்குப் பொருள் கூறு. இது யாருக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது ?
7. “அங்கண் கடைநின் றழைத்தான் ஒலிகளோ”--அழைத்த வன் யார் ? எதற்காக அழைத்தான் ? ஒலி கேட்டவர் யார் ?
8. “அமர் வினைத்தால் சாயாதார் கொள்வது”--இதைக் கூறிய வன் யாவன் ? அமர் செய்யப் புகுவோர் யாவர் ? சாயாதார் கொள்வது எதை ?
9. ஏனாதி நாதர், அதிகுரன் ஆகிய இருவருடைய படைகளும் எவ்வாறு போர் செய்தன ?
10. ஏனாதி நாதர் முன்னணியில் நின்று போர் செய்தபொழுது, எதிர்த்தவர்களின் கதி யாதாயிற்று ?

11. “நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்ப்பட்ட போதில் அலைப்பட்ட ஆர்வமுதற் குற்றம் போலாயினார்”—இந்த வரிகளுக்குப் பதவுரை எழுதுக. இந்தத் தொடர் எதை விளக்குகிறது?

12. ‘பொற்றடந்தோள் வீரர்க் குடைந்து புறகிட்டான்’—புற கிட்டவன் யார்? எப்பொழுது புறகிட்டான்?

13. தோற்று ஓடின அதிகுரன் அன்று இரவை எவ்வாறு கழித்தான்?

14. தோல்வியுற்ற அதிகுரன் மறுநாள் ஏனென நாதருக்கு என்ன செய்தி சொல்லி அனுப்பினான்?

15. ஏனென நாதரின் எந்த இயல்பினை அறிந்து அதிகுரன் அவரை வஞ்சிக்க எண்ணினான்?

16. ஏனெனநாதருடன் தனித்து வாட்போர் செய்ய, அதிகுரன் எவ்வாறு வேடம் பூண்டு வந்தான்?

17. போர் செய்யும்பொழுது அதிகுரன் நெற்றியில் திருநீற்றை கண்ட ஏனெனநாதர் என்ன எண்ணினார்?

18. அதிகுரனுக்கு எத்தகைய பழி ஏற்படக்கூடாதென ஏனென நாதர் எண்ணினார்? அதற்குத் தகுந்தவாறு தாம் என்ன செய்தார்?

19. சிவபெருமான் ஏனெனநாதருக்கு எவ்வாறு அருள் செய்தார்?

20. ஏனெனநாதரின் வரலாற்றை 25 வரிகளுக்குள் எழுதுக.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக: தரளம்; சாலி; விஞ்சை; பெற்றிமை; பெருமிதம்; இகல்; முழை; பலகை; புலிப்போத்து; சாயாதார்; கைவகுத்தல்; புறகு; மீதார; கங்குல்; மடங்கல்; விடக்கு; நிராபுதர்.

2. பிரித்தெழுதுக: வீரர்க்கெதிரே; வெண்ணீறு; நற்றயம்; பொற்றோடி.

3. மின்வரும் தொடர்களை விளக்குக: பொற்றோடியான் பாகனார்; தாளம் தட முடியும் கானாதார்; வேல் உழவர்; அண்டர்பிரான் சீரடியார்; மின்நின்ற செஞ்சடையார்.

4. பகுதி கூறுக: செற்றம்; கேளா; வீக்கி; சாயாதார்; புறகிட்டான்; வழிபாடு; கொற்றம்; அலமந்து; ஏலாத.

5. இப்பாடத்திலிருந்து, (a) ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம், (b) முரண் தொடை, (c) உவமை, (d) உரிச் சொல், (e) பண்புத் தொகை—இவைகளுக்கு ஒவ்வோர் உதாரணம் தருக.

6. பகைவர் என்ற பொருளைக் கொண்ட பல்வேறு சொற்களை இப்பாடத்திலிருந்து தொகுத்து எழுது.

3. அசோகர் மனமாற்றம்

‘அன்பின் வழியது உயிர்நிலை’ என்ற தலைப்பின்கீழ், திருச்சி வாறெலி நிலையக் கவியரங்கத்தில் பாடப்பெற்றது பின்வரும் செய்யுள். இதனைப் பாடியவர் எம். எச். கான் முகமது. இவர் போடி நாயக்கனார் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராயிருந்து இப்பொழுது ஓய்வு பெற்றுள்ளார். சந்தக் கவிகள் பாடுவதில் தேர்ந்தவர்.

கவிங்கப் போர்க்களம். காட்சிகள் காணத்தக்கதோர் மேட்டில் அசோகச் சக்கரவர்த்தி நிற்கிறார். பகைவர்களது தலைகளை ஏந்திய வீரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றனர். சேனைத் தலைவன் வீரர்களை அறிமுகப் படுத்துகிறான்; காட்சிகளைக் காட்டுகிறான்.

1. “ மகதத்தை யாண்ட மன்னா ! கலிங்கர்
மர்நாடு கொண்ட மறவ !
செகமுற்றும் அன்பு நிழலிற் கொணர்ந்து
செங்கோல் செலுத்தும் இறைவ !
2. பணியாத கொள்கை உடையான் கலிங்கர்
பதிபொன் னிழைத்த மகுடம்
அணியாத சென்னி இதுகாண்டி ! இந்த
அடல்வீரன் வெற்றி யணியே.
3. கரமற்ற வீரன் காயத் தமர்ந்த
காக்கைக் குலங்கள் கடியா
உரமுற்றவீரன் மெய்யே நகர்த்தி
உதவிக்கு வந்த ஒளிகாண்.
4. தேர்சாய ஈர்த்த பரிசாய ஓட்டு
திறலோர்கள் சாய ஒருசார்
பார்சாய ஊர்ந்த மலையானை சாய்ந்து
படுகின்ற போது கொல்காண்.
5. நரிபாதி கொள்ள நாய்பாதி கொள்ள
நடுநின்று கண்ட நமனார்
ஒருபாதி கொண்ட உயிர்பாதி கொண்டவ்
வுடலோடிற்றத் தொருபெண்.

6. மன்னர்க்கு வீரர், வீரர்க்கு மாதர்,
மாதர்க்கு மக்கள் மடிவார்
தின்னச் சணங்கன் நரிமாய் குடர்க்குள்
சிக்கப் பருந்து கொடுபோம்.
7. கண்ணெட்ட மட்டும் குருதி களங்கள்
காதெட்ட மட்டும் அழகை
மண்ணெட்ட மட்டும் வெல்லப் பிறந்த
மகராஜர் வெற்றி வளர்க !”

[கருத்துக் கசிந்து இளகியதுபோல அசோகன் கண்கள் நீரை
உதிர்த்தன. இவை கதறுகிறுன் :—]

8. “ வெல்லப் பிறந்தவிதம் வெகுநன்று நன்றுபுகழ்
வேட்டைக் கென மனிதரை
கொல்லப் பிறந்தனனை இறையென்று கூறுவர்கொல்
கொலைகார னென்று குறிமின் !
9. வெட்டுண்டு கொட்டுதிரம் ! வேல்போழ்ந்து விட்ட
வேறுகி வீழ்அ வயவம் ! [ரண
எட்டுண்டு திக்கெனினும் இருகண் குளிர்க்குநிலை
எங்குண்டு காட்டி ஒழிமின் !!
10. தன்னாடு காக்கஉயிர் விட்டார் கவிங்கர் ; அது
தருமத் தியாகம் ; மகதர்
மன்னாசை வாய்க்க வென விலையிட்டு மண்தருவர் ;
மாற்றுத் தியாகம் ; எதுமேல் ?
11. மகன்கொல்லு மென்றுபுலி, புலிகொல்லு மென்று
மாறிப்பயந்த நிலையில் [மகன்
மகன்முந்தி னாவனும் புலிமுந்தி னாவதுவும்
மாற்றம் தொலைத்தல் பயமே.
12. மிருகச் சமூகபலம் உயிர்க்கொல்லு மோரளவின்
மேல்வைத் தளப்ப தலதென் ?
பெருகச்சம் அன்னை ; அவள் பெறுபிள்ளை தீமை ; அது
பிறநூன் அயின்று வளரும்.
13. அன்புற்ற ஆவிபிறர் உயிருக்கி ரங்குமிறை
அதுதங்கு கோவி லுடலம்

அன்பற்ற தென்பு தசை; நலமில்லை, திங்குமிலை
அதுதாழ் வடுத்த நிலையில்.

14. துடியான பேய்கடவு பரியாழு டம்பு; புவி
தொலை பேய் அசோக னெனவே
குடியாவி புக்கஉடல் கொன்றே குவித்துவரு
கொலைகாரனும் இறைவனே?
15. என்பின் தொடர்ந்தபடை! இனிமேலுமக்கு வழி
இன்பம் பிறர்க் கருளலே ;
அன்பென்ப தாற்றியமர் அளவன்று; மேற்செலுக !
ஆற்றாதவர்க் குதவுக!
16. அன்பிற் பிறக்குமெதிர் அன்பென்ப துண்மையெனில்
அன்பைப் புரிந்து பெறுவாம் ;
முன்பொற் குறிப்பணிக! இப்போர்க் களத்தவர் புண்
முதலிற் சிகிச்சை புரிக.
17. அன்புப் பயிர்க்குமழை அன்பாள ரின்சரிதை
அதுபுத்த மா சரிதையே ;
இன்பம் பெறர்க்குவழி அன்பிற் கிடைப்பதெனில்,
ஏன்சண்டை ஏன் கொலைகளே?"
18. களநோய் மருத்துவர்கள் உறுபுண்ணை யாற்றிடுவர்
கடுவர்க்க ஐாதி மதமாம்
உளநோய் மருத்துவர்கள் யுகமேலுதித் தெழுவர்
உயர் புத்தர் காந்தி ஒளிர்வார்.
19. உலகத்தை வெல்லவழி உள்ளத்தில் யானெனதென்
உறுபேய் அடக்கி வெவலே ;
பலகற்ற கல்வியறி வுலகத்து யிர்க்குதவு
பண்பாடு பெற்று வளர்க.

—எம். எச். கான் முகமது

குறிப்புரை

1. அன்பு நிழல் - அன்பாகிய நிழல்; உருவகம்.
2. கலிங்கர்பதி - கலிங்கநாட்டரசன். சென்னி - தலை. காண்டி -
பார். மகுடம் - கிரீடம்.

3. கடியா - கடிந்து, வீரட்டி. மெய்யே நகர்த்தி - உடலை நகர்த்தி.

4. பரி - குதிரை; பார் - பூமி.

5. நமனார் - யமன்.

6. சுணங்கன் - நாய்.

7. குருதி - இரத்தம்.

8. எனு - என்று. இறை - தலைவன்.

9. கொட்டுதிரம் = கொட்டு + உதிரம். அவயவம் - உறுப்பு.

10. மன் ஆசை - அரசனது ஆசை. வாய்க்க என - நிறைவேற்றும் என்று. விலையிட்டு மண் தருவர் - விலை பெற்றுக்கொண்டு நிலம் கொடுப்பர்.

11. மாற்றம் தொலைத்தல் - பரஸ்பரம் கொல்லுதல். மகன் - மனிதன்.

12. பெருகு அச்சம் அன்னை - மிகுந்த பயமே தாய். பிறர் ஊன் அயின்று - பிறருடைய மாமிசத்தைப் புசித்து.

13. இறை - கடவுள். உடலம் - உடம்பு. அன்பற்றது என்புதசை - அன்பில்லாத உயிர் உள்ள உடம்பு வெறும் எலும்பும் தசையுமே. தாழ்வடுத்த நிலையில் - இறந்தால்.

14. துடியான - சுறு சுறுப்பான. பரி - குதிரை. புவிதொலை பேய் - பூமியை அழிக்கும் பேய். ஆவி குடி புக்க உடல் - மக்கள்.

15. என் பின் தொடர்ந்த படை - என்னைப் பின் தொடர்ந்து வரும் சேனா வீரர்களே! ஆற்றாதவர் - உதவியற்றவர்.

16. எதிர் அன்பு, அன்பில் பிறக்கும் - நாம் காட்டும் அன்பிலிருந்து பிறரிடம் அன்பு தோன்றும்.

17. அன்பாளரின் சரிதையே அன்பாகிய பயிர்க்கு மழையாகும்.

18. களம் நோய் - உடல் நோய்கள். கடு வர்க்க, ஐாதி, மதம் ஆம் உள நோய் - இனம், சாதி, மதம் என்கின்ற கடுமையான மன நோய்கள். யுகமேல் உதித்து எழுவர் - யுகாந்தரங்களில் தோன்றுவர்.

19. வெலல் - வெல்லுதல்.

வினாக்கள்

1. அசோகனுடைய சேனைத் தலைவன் போர்க்களத்தை எவ்வாறு வர்ணிக்கின்றான்?

2. போர்க்களத்தைக் கண்ட அசோகனுடைய மனம் என்ன மாறுதலடைந்தது?

3. தருமத் தியாகம், மாற்றுத் தியாகம்—இவற்றின் வேறுபாடு என்ன?

4. மிருகச் சமூக பலம் என்பது எது?

5. அச்சத்திலிருந்து விளைவன யாவை?

6. இறைதங்கு கோவில் எது? வெறும் என்பும் தசையும் எது?

7. அசோகன் தன் படையினருக்கு என்ன புதிய கட்டளை இடுகிறான்?

8. உள நோய் மருத்துவர்கள் யாவர்?

9. உலகத்தை வெல்ல எந்த மெய்வழியை அசோகன் கண்டான்?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—மகுடம்; காண்டி; கடியா; குருதி; உதிரம்; ஊன் அயின்று; என்பு; சிகிச்சை; மருத்துவர்; பண்பாடு.

2. பகுதி கூறுக :—ஆண்ட; காண்டி; தின்ன; போழ்ந்து; பெற்றகு; பண்பாடு.

3. மேற் செய்யுளிலிருந்து, உருவக அணிக்கு இரண்டு உதாரணங்கள் தருக.

4. சேர்த்தெழுதுக :—உளம் + நோய்; யான் + எனது; பொன் + இழைத்த; கொட்டு + உதிரம்.

4. இரட்சணிய யாத்திரிகம்

பாளையங்கோட்டைக்கு அருகில் ரெட்டியார்பட்டி என்ற ஊரில் பிறந்தவரான எச். ஏ. கிருஷ்ணப் பிள்ளை என்ற புலவர் இந்நூலாசிரிய ராவர். இவர் கிறிஸ்தவ மதத்தினர். ஜான் பனியன் என்பவர் ஆங்கிலத்தில் இயற்றியுள்ள 'தேசாந்திரியின் யாத்திரை' என்ற ஒரு நூலைத் தழுவி இரட்சணிய யாத்திரிகம் இயற்றப் பெற்றுள்ளது. 'ஆன்மாவை உய்விக்கும் பயணம்' என்பது இத்தலைப்பின் பொருள். பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணங்களைக் குறைவின்றிப் பெற்றுள்ள இந்நூலில் கிறிஸ்தவ சமயக் கோட்பாடுகளையும் விவிலியக் கதைகளையும் இனிய செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களாகக் காண்கிறோம்.

தீய மகன் திருந்தியது

ஒருவன் அன்புடைய தந்தைக்(கு)

ஒரிரு புதல்வர் உள்ளார்;

இருவரில் இளையான் 'ஐயா!

என் ஒரு பாகம் எற்குத்

தருக' என்றிரந்து கேட்பத்

தந்தை தன் உரிமை யாவும்

நிருவிதற் பாகப் பங்கிட்(டு)

உதவினன் நேர்மையாக.

1

கைப்பொருள் கண்டான்; தந்தை

கரைந்தசொற் பொருளைக் காணன்;

மெய்ப்பொருள் அறியான்; உள்ளம்

விழைந்த சிற்றின்ப மாய

பொய்ப் பொருள் நச்சி ஓடிப்

புறம்புபோய்த் தந்தை ஈந்த

அப்பொருள் இழந்தான்; அந்தோ

அகதி யாயினன் சின்னொளில்.

2

அங்கொரு குடும்பி தன்னை

அடுத்தவன் பன்றி மேய்த்துத்

திங்களோர் இரண்டு மூன்று

செல்லஅத் தேசம் எங்கும்

வெங்கொடும் பஞ்சம் நேர்ந்து

வெதுப்பிடும் பசிக்காற் றுணய்

நுங்கினான் பன்றிக் கூட்டும்

நொறுங்குகுற் றுமித்த விட்டை.

3

குற்றமித் தவிடும் கிட்டாக்

கொடும்பஞ்சம் அதிக ரிக்கச்

சற்றுளம் தெளிந்தா னுகிச்

சஞ்சலித் தழு(து) 'என் தந்தைக்

குற்ற ஆழிய ரனாகர்

உண்டுதேக் கெறிய, யான்ஓர்

துற்றுண வின்றி ஆவி

சோர்குவலி தென்தூர்ப் புத்தி!

4

‘புகலொன்றும் இல்லேன்’ என்னுப்
புந்தியில் பிழையை உள்ளி
மிகவுள முடைந்து நைந்தான்;
மெய்மனத் தாபங் கொண்டான்;
‘தகவுடைத் தாதை பக்கல்
சார்புவ னேல்தான் பெற்ற
மகவெனப் பரிவர் அல்லால்
மறுத்திடார்’ எனத்தே றுற்றான்.

5

ஒல்லையே எழுந்தான், தந்தை
உத்தம குணமுன் ஈர்க்க
அல்லல்செய் பசிபின் உந்த
அடுத்தனன்; அறிந்து, தந்தை
வல்லைவந் தணந்து, முத்தி
மகிழ்ந்தனன்; மகவா சைக்கோர்
எல்லையும் உளவோ, மைந்தன்
எத்தனை பிழைசெய் தாலும்?

6

‘எந்தையே! எந்தையே!’ என்(று)
ஏங்கிரெட் டுயிர்த்துக் கண்ணீர்
சிந்திரொந்(து) “உமக்கு முன்னும்
தெய்வத்துக் கெதிரு மாகப்
புந்தியற் றளவில் பாவம்
புரிந்தனன்; இனிபு மக்கு
மைந்தனென் றுரைக்கத் தானும்
அபாத்திரன்; மதியொன் றில்லேன்.

7

“ஐய, மன் னிக்கச் சித்த
மாயின்மற் றளிய னேன்யான்
உய்யுமா றருளி நும்பால்
ஊழியத் தொருவ னாக்கி,
வையகத் திருத்து” கென்னு
வாய்திறந்து அரற்றி நிற்ப,
‘நையல்’ என் றருளிக் கூட்டிச்
சென்றனன் அகத்துள் நண்பால்.

8

“மகன்இவன் மரித்தான்; இன்னே
 மறுத்துயிர் பெற்று இகத்
 தகவுடை விருந்தே மர்க்குச்
 ச்மைக்”கெனப் பணித்து மைந்தற்கு
 உகவையின் வத்திராதி
 உடுத்தருங் கலமும் பூட்டிப்
 புகரறு மகிழ்கொண் டாடி
 இருந்தனன் புதல்வ னேனும்.

9

—எச். ஏ. கிருஷ்ணப் பிள்ளை

குறிப்புரை

1. எற்கு - எனக்கு. நிருவிகற்பமாக - ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல். நேர்மையாக உதவினன் - நியாயமாகக் கொடுத்தான்.

2. கரைந்த - சொன்ன. கண்டான், காணன் - முரண்தொடை. உள்ளம் விழைந்த - மனம் விரும்பிய, நச்சி - விரும்பி. புறம்பு போய் - வெளியே சென்று.

3. குடும்பி தன்னை அடுத்து - குடும்பத் தலைவனைச் சார்ந்து. திங்கள் - மாதம். வெதுப்பிடும் பசிக்கு ஆற்றாமை - துன்புறுத்தும் பசியைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாகி, நுங்கினான் - தின்றான்.

4. கிட்டா - கிடைக்கப்பெறாத, உளம் தெளிந்தானாகி - மனம் தெளிந்து, சஞ்சலித்து - வருந்தி, உற்ற - பொருந்திய, உண்டு தேக்கெறிய - புசித்துத் தேவிட்டிய நிலையிலிருக்க, துற்று உணவு - ஒரு கவளம் உணவு, சோர்குவல் - சோர்கின்றேன்.

5. புகல் - பற்றுக்கோடு, புந்தி - புத்தி, உள்ளி - நினைத்து, மெய் மனத்தாபம் - (தன் - குற்றத்திற்காக) உண்மையாக வருந்துதல். தாதை - தந்தை, பரிவர் - அன்பு காட்டுவர், தேறுற்றான் - மனந்தேறினான்.

6. ஒல்லை - விரைவு, ஈர்க்க - இழுக்க, அல்லல் - துன்பம், உந்த - தள்ள, அடுத்தனன் - (தந்தையிடம்) சேர்ந்தான், வல்லை - விரைவில், முத்தி - முத்தமிட்டு,

7. எந்தை - என் தந்தை, நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச்செறிந்து, அபாத்திரன் - தகுதியற்றவன்.

8. சித்தமாயின் - எண்ணினால், உய்யுமாறு - பிழைக்குமாறு, நும்பால் - உம்மிடம், அரற்றி - புலம்பி, நையல் - வருந்தாதே, வையகம் - குடிசை; வைக்கோல் வீடு.

9. மரித்தான் - இறந்தவனாயிருந்தான். இன்னே - இப்பொழுதே. மறுத்துயிர் பெற்றான் - திரும்பவும் உயிர் பெற்றவனானான். எமர்க்கு - எம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு. விருந்து சமைக்க - விருந்துணவு சமையுங்கள். பணித்து - கட்டளையிட்டு. உகவை - மகிழ்ச்சி, உவகை. வத்திராதி - ஆடை முதலியன. அருங்கலம் - அரிய அணிகலன்கள். புகர் அறு மகிழ் - குற்றமற்ற மகிழ்ச்சி.

வினாக்கள்

1. 'அகதியாயினன் சின்னளில்'--யார்? எவ்வாறு?
2. தம்பி சென்றிருந்த ஊரில் கடும் பஞ்சம் ஏற்பட்டபொழுது, அவன் கதியாதாயிற்று?
3. 'யான் ஓர் துற்றுணவின்றி ஆவி சோர்குவல்'—சந்தர்ப்பம் கூறி விளக்குக.
4. தான் செய்த குற்றத்தை உணர்ந்த தம்பி என்ன செய்ய நிச்சயித்தான்?
5. இளையவன் தந்தையிடம் செல்லும்பொழுது முன்னிருந்து இழுத்தது எது? பின்னிருந்து தள்ளியது எது?
6. தன்னையடைந்த இளைய மகனைத் தந்தை எவ்வாறு வரவேற்றான்?
7. இளையவன் தன் தந்தையிடம் கூறியதைச் சுருக்கி எழுது.
8. 'மகன் இவன் மரித்தான்; இன்னே மறுத்துயிர் பெற்றான்'—இது யார் கூற்று? இதன் கருத்தை விளக்கிக் கூறு.
9. இளைய மகன் திரும்பி வந்ததனால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் தந்தை என்ன செய்தான்?
10. இப்பகுதியிலுள்ள கதையைச் சுமார் 25 வரிகளில் எழுதுக.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக: நிருவிகற்பகம்; நச்சி; நுங்கினன்; தேக் கோறிய; துற்றுணவு; ஒல்லை; ஈர்க்க; உந்த; வல்லை; அபாத்திரன்; அரற்றி; பணித்து.
2. பிரித்தெழுதுக: என்றிரந்து; மெய்ப்பொருள்; அங்கொரு; வெங்கொடும்பஞ்சம்; சஞ்சலித்தழுது; துற்றுணவின்றி; வந்தணைந்து; மதியொன்றில்லேன்; சமைக்கென; அருங்கலம்.
3. மேற்செய்யுட்களிலிருந்து (a) முரண் தொடை, (b) பெயரெச்சம், (c) வினையெச்சம், (d) விளிப்பெயர்—இவைகளுக்கு இரண்டிரண்டு உதாரணம் தருக.

IV. பல்சுவைப் பகுதி

1. மீனாட்சியம்மை குறம்

மதுரை மீனாட்சியம்மை பாண்டியன் மகளாகப் பிறந்து சிவபெருமானை மணக்க இருக்கின்றாள். அப்பொழுது ஒரு குறத்தி அவளது முகக்குறி, கை முதலியவற்றைக் கவனித்துக் குறி சொல்வதாக இயற்றப்பட்டது இந்நூல். குறம் என்பது குறத்திப் பாட்டு. இந்நூலாசிரியர் குமரகுருபர அடிகள். இவர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் நகரில் பிறந்தவர். சுமார் முந்நூறு ஆண்டு கட்குமுன் வாழ்ந்திருந்த இவர் கடவுட் பக்தியும் செந்தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தார்.

குறத்தி மலைவளம் கூறுதல்

சிங்கமும்வெங் களிறுமுடன் விளையாடும் ஒருபால்;
சினப்புலியும் மடப்பிணையும் திளைத்திடும் கொருபால்;
வெங்கரடி மரையினோடும் விளையாடும் ஒருபால்;
விடஅரவும் மடமயிலும் விளையாடும் ஒருபால்;
அங்கணமர் நிலங்கவிக்கும் வெண்கவிகை நிறற்கிழ
அம்பொன்முடி சூடும்எங்கள் அபிடேக வல்வி
செங்கமலப் பதம்பரவும் கும்பமுனி பயிலும்.
தென்பொதிய மலைகாண்மற் றெங்கள்மலை யம்மே!
—குமரகுருபர அடிகள்

குறிப்புரை

வெம் களிறு - கொடிய யானை. ஒரு பால் - ஒரு பக்கம். மடப்பிணை - இளம் பெண்மான். மரை - ஒருவகை மான். அரவு - பாம்பு. அம் கண் அழகிய இடம். கவிகை - குடை. பதம் - பாதங்களை. கும்பமுனி - அகத்திய முனிவன். பயிலும் - தமிழ்ப் பயிலும்.

வினாக்கள்

1. குறத்தி தங்களுடைய மலை எது என்று கூறுகிறாள்? அந்த மலையில் வாழும் முனிவர் யார்?

2. பொதிய மலையில் எந்த எந்தப் பகை விலங்குகள் தம்முள் ஒன்றுபட்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்?

குறிப்புரை

1. பொருள் கூறுக : மடப்பிணை ; மரை ; கும்பமுனி.
2. பிரித்தெழுதுக : வெங்களிறு ; தென்பொதியம் ; மற்றெங்கள்.
3. தொடரிலக்கணம் கூறுக : மடப்பிணை ; நிலம் கவிக்கும் ; வெண்கவிகை ; பொதியமலை.

2. சேக்காதி

சேக்காதி என்பவர் ஓளங்கசிப் காலத்தவர். காயல் பட்டணத்தில் வணிகப் பெருஞ்செல்வராக வாழ்ந்தவர். இஸ்லாம் மதத்தினர் இவரது பெயராகிய ஷெயிக்கு அப்துல் காதர் என்பது தமிழில் சேக்காதி என்று மருவியது. தமிழ்ப்பற்று மிகுந்தவர். வரையாது வழங்கும் வள்ளல். தமிழ்ப்புலவர்களை ஆதரித்தவர். படிக்காசுப் புலவரின் உயிர் நண்பர். சேக்காதி மறைந்த பொழுது படிக்காசுப் புலவர் பாடியவற்றுள் ஒரு செய்யுள் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

ஈயாத புல்லர் இருந்தென்ன போயென்ன ? எட்டிமரம்
காயா திருந்தென்ன காய்த்துப் பயனென்ன ? கைவிரித்துப்
போயா சகமென் றுரைப்போர்க்குச் செம்பொன் பிடிபிடியாய்
ஓயாம லீபவன் மால்சேதக் காதி ஒருவனுமே.

—படிக்காசுப் புலவர்

குறிப்புரை

ஈயாத புலவர் - (கேட்போருக்கு) வழங்காத அற்பர். எட்டி மரம் - கசப்பான காய்களையுடைய ஒரு மரம். யாசகம் - இரத்தல், பிச்சை. ஓயாமல் - இடையருது. மால் - பெருமை பொருந்திய.

வினாக்கள்

1. “எட்டிமரம் காயாதிருந்தென்ன காய்த்துப் பயனென்ன ?” இது எதற்கு எடுத்துக்காட்டாக வந்துள்ளது?
2. சேக்காதியின் கொடையைப் புலவர் எவ்வாறு சிறப்பித்துப் பேசுகிறார் ?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக : புலவர் ; யாசகம் ; ஈபவன் ; மால்.
2. தடித்த எழுத்துச் சொற்களுக்குச் சொல்லிலக்கணம் கூறுக :

ஈயாத புல்லர்; காயாது இருந்தென்ன? விரித்துப் போய்; ஓயாமல் ஈபவன்.

3. பகுதி கூறுகள் : ஈயாத; இருந்து; காய்த்து; ஓயாமல்.

3. சிலேடை

பின் வரும் பாடல்கள் காளமேகப்புலவரால் பாடப்பெற்றவை. இவர் சிலேடை பாடுவதில் வல்லவர். சிலேடை என்பது ஒரு சொல்லுக்கு அல்லது ஒரு சொற்றொடருக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று பொருத்தமான பொருள்கள் தோன்றுமாறு அமைப்பது.

1. பாம்புக்கும் எள்ளுக்கும் சிலேடை

ஆடிக் குடத்தடையும்; ஆடும்போ தேயிரையும்;
மூடித் திறக்கில் முகம்காட்டும்;—ஓடிமண்டை
பற்றில் பரபரெனும்; பாரில்பிண் ணுக்குமுண்டாம்;
உற்றிடுபாம் பெள்ளெனவே ஓது.

—காளமேகப் புலவர்

குறிப்புரை

பாம்பு: பாம்பு, (பாம்பாட்டியினால் ஆட்டுவிக்கப்பட்டு) ஆடி, பிறகு கூடைக்குள் புகும். ஆடும்பொழுது சிறும், கூடையைத் திறந்தால் தலையை நீட்டும். மண்டையைப் பிடித்தால் பரபரவேன நகரும். பிளவுபட்ட நாக்கு (பிள் + நாக்கு) உண்டு.

எள் : எள் (செக்கில்) ஆடி, (எண்ணெயாகக்) குடத்தில் சேரும். செக்கில் ஆடும் பொழுது ஒலிக்கும். (எண்ணெய்க் குடத்தை) மூடித் திறந்து பார்த்தால் (நமது) முகத்தைக் காட்டும். (பிம்பம் தோன்றும்.) நமது மண்டையில் (எண்ணெயை) ஊற்றினால் ஓடிப் பரபர வென்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்கும். (செக்கில் ஆட்டிய பிறகு) பிண்ணுக்கு உண்டாகும்.

2. பாம்புக்கும் வாழைப் பழத்துக்கும்

நஞ்சிருக்கும் தோலுரிக்கும் நாதர்முடி மேலிருக்கும்
வெஞ்சினத்திற் பல்பட்டால் மீளாது;—விஞ்சுமலர்த்
தேம்பாயும் சோலைத் திருமலைரா யன்வரையில்
பாம்பாகும் வாழைப் பழம்.

—காளமேகப் புலவர்

குறிப்புரை

பாம்பு : நஞ்சு இருக்கும் - விஷமிருக்கும். தோல் உரிக்கும் - மேற்சட்டையைக் கழற்றும். நாதர் முடிமேல் இருக்கும் - சிவபெருமான் தலைமீது அணியப்படும். வெம் சினத்தில் பல் பட்டால் மீளாது - கொடிய கோபத்தில் கடித்தால், (கடி பட்ட பிராணி) பிழையாது.

வாழைப் பழம் : நஞ்சு இருக்கும் - நைந்து மிருதுவாயிருக்கும். தோல் உரிக்கும் - தோல் உரிக்கப்படும். நாதர் முடிமேல் இருக்கும் - (பஞ்சாமிருதத்தில் சேர்க்கப் படுதலால்) சிவபெருமான் முடிமீது இருக்கும். வெஞ்சினத்தில் பல் பட்டால் மீளாது - (இது சேர்ந்த) கறிவகை (நம்) பற்களுக்கு இடையே அகப்பட்டால் தப்பாது.

விஞ்சுமலர் - மிகுதியான மலர். தேம் - தேன்.

வினாக்கள்

1. சிலேடை என்பது என்ன ?
2. பாம்புக்கும் எள்ளுக்கும் சிலேடை அமைத்துக் காளமேகப் புலவர் பாடிய பாடலுக்குப் பதவுரை எழுதுக.
3. “நஞ்சிருக்கும் தோலுக்கும் நாதர்முடி மேலிருக்கும் வெஞ்சினத்தில் பல் பட்டால் மீளாது.”—இது எந்தப் பொருள்களுக்குச் சிலேடையாகப் பாடப் பெற்றது? பொருள் பொருத்தத்தை விளக்கு.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—பிண்ணாக்கு; நஞ்சு; வெஞ்சினம்.
2. பிரித்தெழுதுக :—எள்ளெனவே; பாம்பாகும்.
3. பகுதி கூறுக :—அடையும்; திறக்கில்; மீளாது; பாயும்.

4. சீட்டுக்கவி

சீட்டுக் கவி என்பது ஒரு புலவர் தமது பெருமை கிறமைகள் தோன்றும்படி ஒரு வள்ளலுக்கு எழுதி அனுப்பும் கவி. இச்செய்யுளை இயற்றியவர் சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்த பெரும் புலவரும் அட்டாவ தானியுமான சரவணப் பெருமாள் கவிராயர் ஆவார்.

கல்விச் சமுத்திரம் கமலால் யம்தமிழ்க்
கடன்மடை திறந்த வெள்ளம்;
கற்பனைப் பிறப்பிடம்; கலைமகள் இருப்பிடம்;
• கவிமாரி பொழியு மேகம்;

சொல்விற்பனம்வினையு மதுரக் களஞ்சியம்;
 தோன்று கற்பூர தீபம்;
 சுகிர்தகுண அவதானி சரவணப் பெருமாள்கை
 தொட்டெழுதி விட்ட சனது;
 வில்லுக் கருச்சுணன்; சொல்லுக் கரிச்சந்திரன்
 வெற்றிக்கு விக்ர மார்க்கன்;
 வித்தைக் ககத்தியன் முத்துக் கருப்பண்ண
 விலட்சண னெதிர்த்து காண்க;
 மல்வெற்றி யாயென்று தாயென்று நீயென்று
 மாலென்று வேலொன் றுகா
 மாவென்று காவென்று நாவொன்று பாவொன்று
 வருகின்ற தருள் புரிகவே.

—சரவணப் பெருமாள் கவிராயர்

குறிப்புரை

கமலாலயம் - திருமகளின் இருப்பிடம். சொல்விற்பனம் - பேச்சு வன்மை. சுகிர்தகுணம் - நற்குணம், சனது - கடிதம். விலட்சணன் - சிறந்தவன். மால் - திருமால். வேல் ஒன்று காமா - வேலாயுதத்தை யுடைய அழகனுள் முருகனே. கா - கற்பகச் சோலை. நாவொன்று பா - நாவில் பொருந்தப் பாடிய செய்யுள்.

வினாக்கள்

1. சரவணப் பெருமாள் கவிராயர் தமது புலமையை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறார்?
2. முத்துக் கருப்பண்ண வள்ளல் எத்தகையவர் என்று கவிராயர் கூறுகிறார்?
3. சீட்டுக் கவி என்பது யாது?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக : விற்பனம்; களஞ்சியம்; சனது; மால்; கவிமாரி.
2. பிரித்தெழுதுக : கடன்மடை; தெரட்டெழுதி.

5. சந்திரன்

திருவாங்குரைச் சேர்ந்த நாஞ்சில் நாட்டில் பிறந்தவரான கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை யவர்கள் இயற்றிய செய்யுட்கள் மலரும் மாலை யும், ஆசிரிய ஜோதி என்ற நூல்களாக வெளியிடப் பெற்றுள்ளன. பின் வரும் இனிய எளிய செய்யுள் மலரும் மாலையும் என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப் பெற்றுள்ளது. தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களில் இவரும் ஒருவர். அண்மையில் இவர் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்தார்.

1. மீனின்ம் ஓடிப் பரக்குதம்மா—ஊடே
வெள்ளி ஓடமொன்று செல்லுதம்மா
வானும் கடலாக மாறுதம்மா—இந்த
மாட்சி யிலுள்ளம் முழுகுதம்மா.
2. முல்லை மலர்ப் பந்த லிட்டனரோ—தேவர்
முத்து விதானம் அமைத்தனரோ
வெல்லு மதியின் திருமணமோ—அவன்
விண்ணில் விழாவரும் வேளையிதோ.
3. அம்புயம் வாடித் தளர்ந்ததம்மா—அயல்
ஆம்பலும் கண்டு களிக்குதம்மா
இம்பருலகின் இயல்பிதம்மா—மதிக்கு
இன்னார் இனியாருமுண்டோ அம்மா.
4. மாற்றம் உலகின் இயற்கையென—இங்கு
மாந்தரும் கண்டு தெளிந்திடவோ
போற்று மிறைவன் இம்மாமதியம்—விண்ணில்
பூத்து நிலவ விதித்தனனே.
5. அம்புலிக் கூட்டில் முயல் வருமோ—ஈதோர்
அண்டப்புளுகோ அறியேனம்மா
பம்பியெ முமலை அங்குளதம்—மேலைப்
பண்டிதர் கண்டகனவோ அம்மா.

—கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை

குறிப்புரை

1. மீன் இனம் - நட்சத்திரக் கூட்டம். வெள்ளி ஓடம் - சந்திரன்.
மாட்சி - பெருமை.
2. மதி - சந்திரன்.

3. அம்புயம் - தாமரை. ஆம்பல் - குழுதம். இம்பர் உலகு - பூமி. சந்திரனுக்கு நண்பர், விரோதிகள் என்று இல்லாவிடிலும், தாமரை மலர் சந்திரனைக் கண்டு குவிக்கிறது; குழுதம் மலர்கிறது. இது உலகியற்கை. இன்னார் - பகைவர். இனியார் - பிரியமானவர்.

4. மாற்றம் - மாறுபாடு; சந்திரனின் வளர்ச்சியும் தேய்வும்.

5. சந்திரனில் தோன்றும் களங்கத்தைப் பற்றியது இப்பாடல். அம்புலிகூடு - சந்திர பிம்பம். களங்கத்தை முயல் என்று சொல்லும் ஒரு வழக்கு உள்ளது. அண்டப் புளுகு - பெரும்பொய். மேலைப் பண்டிதர் - விஞ்ஞானிகள். பம்பி - உயர்ந்து.

வினாக்கள்

1. வானத்தைக் கடலாக உருவகம் செய்த கவிஞர் நட்சத்திரங்களையும் சந்திரனையும் அதற்கியைய எவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்?

2. மதிக்குத் திருமணமென்று என்ன செய்து வைத்திருந்ததாகக் கவிஞர் கூறுகிறார்?

3. “மாற்றம் உலகின் இயற்கை”—இதைச் சந்திரன் எவ்வாறு காட்டுகிறான்?

4. “அம்புலிக் கூட்டில் முயல் வருமோ”—இது எதைக் குறிக்கின்றது?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக: மீன்; மாட்சி; விதானம்; இம்பர் உலகு; இன்னார்; இனியார்; அம்புலி.

2. பிரித்தெழுதுக: முழுதும்மா; வேளையிதோ; அண்டப் புளுகு.

6. சுப்ரமண்ய பாரதி

இதன் ஆசிரியர் நாமக்கல் கவிஞர் என்று புகழ் பெற்றுள்ள வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள். நாட்டுப் பற்றும், கவிதையுணர்ச்சியும் மிக்கு விளங்கும் இவர் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு அளப்பரிய தொண்டாற்றியுள்ளார். அரசவைக் கவிஞராக இவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அரசியலார் இவரைப் பாராட்டியுள்ளனர்.

1. சுப்ரமண்ய பாரதியை நீனைந்திட்டாலும்

சுதந்திரத்தின் ஆவேசம் சுருக்கென் றேறும்;

இப்பரஞ்சம் முழுதும்நமக் கினமாய் எண்ணும்

‘இந்தியன் நான்’ என்றிடும்நல் லிறுமாய் புணர்

[டாம்;

எப்பெரிய காரியமும் எளிதாய்த் தோன்றும்;
எல்லையற்ற உற்சாகம் எழுந்து பொங்கும் ;
ஒப்பரிய 'தமிழன்' என்ற உவகை ஊறும்;
உள்ளமெல்லாம் துள்ளியெழும் ஊக்கமுண்டாம்.

2. அச்சமென்னும் பெரும்பேயை அடித்துப் போக்கும்;
அடிமைமன விலங்குகளை அறுத்துத் தள்ளும் ;
துச்சமென வருதுயரம் எதையும் தாங்கிச்
சுதந்தரத்தை விட்டுவிடாத் துணிவு தோன்றும்;
கொச்சைமிகும் பிறநாட்டு மயக்க மெல்லாம்
கூண்டோடு விட்டொழிக்கத் தெளிவு கூட்டும்;
மெச்சிடுநம் தாய்நாட்டின் நாக ரீகம்
மேன்மையெல்லாம் பாரதியார் பாட்டால்
[மேவும்.

3. தரித்திரத்தின் கொடுமையெல்லாம் சேர்ந்து வாட்டத்
தன்னீட்டில் உணவின்றித் தவித்த நாளும்
சிரித்தமுகம் மாறாமல் செம்மை காத்துத்
தேசத்தின் விடுதலையே சிறப்பா யெண்ணி
தெருத்தெருவாய்த் தேசியப் பஐனே பாடி
சென்னையிலும் உணர்ச்சிவரச் செய்த தீரன்,
உருத்தெரியா திப்போதும் இங்கே நம்மை
ஊக்குவதும் பாரதியின் உரைகளே யாம்.

4. பெண்ணுலகம் புதுமைபெறப் பழமை பேசிப்
பெருமையவர் உரிமைகளைப் பெரிதும் போற்றி
மண்ணிலவர் இழிவுபெறச் செய்து வைத்தோர்
மடமைமிகும் கொடுமைகளை மறுத்துப் பாடி
கண்ணியத்தைப் பிற்காலக் கவிஞர் தம்முள்
காத்ததும் பாரதியின் கவியே யாகும்;
எண்ணெண்ணத் தமிழுக்கோர் ஏற்றமாகும்
பாரதியின் திருநாமம் என்றும் வாழ்க.

5. எங்கேயோ எட்டாத உலகம் தம்மில்
இருப்பரென நம்படித்த தெய்வம் எல்லாம்
இங்கேயே எம்முடனே எவரும் காண
ஏழைமக்கள் குடிசையிலும் இருப்ப தாக்கும்

சிங்காரப் புதுக்கவிகள் பலவும் பாடித்

தேவரெல்லாம் தமிழ்நாட்டில் திரியச் செய்தோன்,
மங்காதாம் பாரதியார் நினைவைப் போற்றி

மறவாமல் தமிழ்நாட்டார் வாழ்த்த வேண்டும்.

—நாமக்கல் கவிஞர் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை

குறிப்புரை

1. ஆவேசம் - உள்ளக் கிளர்ச்சி. ப்ரபஞ்சம் - இந்த சிருஷ்டியிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும். இறுமாப்பு - பெருமை.
2. துச்சம் - அற்பம். கொச்சை - இழிந்தது. கூண்டோடு - முற்றிலும். மேவும் - பொருந்தி அமையும்.
3. உருத் தெரியாது இப்போது - (பாரதியார் மரணத்தால் அவருடைய) உருவத்தை நாம் காணாவிருக்கும் இக்காலத்திலும்.
4. கண்ணியம் - பெருமை, மதிப்பு.
5. சிங்காரம் - அழகு. மங்காதாம் - குறையாததாயுள்ள.

வினாக்கள்

1. சுப்ரமண்ய பாரதியாரை நினைவில் கொண்டால் நமக்கு என்ன ஏற்படும் ?
2. சுப்ரமண்ய பாரதியாரின் வீர வாழ்க்கையைக் கவிஞர் எவ்வாறு விவரிக்கிறார் ?
3. பெண்ணுலகம் புதுமைபெறப் பாரதியார் யாது செய்தார் ?
4. “தேவரெல்லாம் தமிழ் நாட்டில் திரியச் செய்தோன்” —பாரதியார் இதை எவ்வாறு செய்தார் ?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக : ப்ரபஞ்சம்; இறுமாப்பு; துச்சம்; கொச்சை; கண்ணியம்; மேவும்.
2. பிரித்தெழுதுக : இறுமாப்புண்டாம்; ஓப்பரிய; பெண்ணுலகம்; புதுக் கவிகள்.
3. பகுதி கூறுக : இறுமாப்பு; துணிவு; தெரியாது; ஊக்குவது; ஏற்றம்.
4. பின்வருவன என்ன தொடர் ? துள்ளியெழும்; செம்மை காத்து; செய்த தீரன்; எட்டாத உலகம்.

7. இளந்தமிழா

தமிழில் மறுமலர்ச்சி ஆசிரியர்களில் ஒருவரான பெரியசாமித் தூரன் பல செய்யுட்களையும் உரைநடை நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். பல துறைகளில் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றி வருகின்றார். தமிழ் வாலிபர்களைத் தட்டி எழுப்பும் பாடல்களைக் கொண்ட இளந்தமிழா என்ற செய்யுள் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

1. இளந்தமிழா எழுந்திரடா!
இன்பமெலாம் கொணர்ந்திடுவாய் ;
வளம்பெருக்கித் தமிழ்நாட்டை
வாளுடாய்ச் செய்திடுவாய்.
2. காதல் அறம் வீரமெலாம்
களித்திருந்த மண்ணதிலே
பேதமையும் ஏழமையும்
பிழைத்திருக்க விடலாமோ?
3. குறிஞ்சிமணம் பாரிகொடை
கொல்புலியின் கொடி இமயம்
பொறித்திடுமோர் தனிவீரம்
போகவிட்டு வாழ்வாயோ?
4. வள்ளுவனும் கம்பனும்
வளர்த்தசுவைத் தீந்தமிழின்
தெள்ளமுதம் கொண்டவன் நீ
சீர்குலையக் காரணமேன்?
5. கச்சைகட்டி மார்தட்டிக்
கண்களிலே ஒளிவீசத்
துச்சமெனப் பயந்தள்ளித்
துணிவுடனே புறப்படுவாய்.
6. வாழ்க்கையிலே சமத்துவமும்
மனத்தினிலே உயர்நோக்கும்
மாட்சிமிகும் அறநெறியும்
ஆட்சிசெயப் போரிடுவாய்.
7. அனைவருக்கும் பொதுஉரிமை
அனைவருக்கும் பொதுநீதி

அனைவருக்கும் பொதுஉடைமை
ஆக்கிடவே தோள்புடைப்பாய்.

8. மக்களெலாம் ஓர்குலமாம்
மாநிலமே ஒரு வீடாம்
தக்கநெறி இதுகண்ட
தமிழன்நீ மறவாதே.
9. இளந்தமிழா எழுந்திரடா!
இன்பமெலாம் கொணர்ந்திடுவாய்
வளம்பெருக்கி வையகத்தை
வானாடாய்ச் செய்திடுவாய்.

—ம. ப. பெரியசாமித் தூரன்

குறிப்புரை

வானாடு - வான் நாடு, தேவருலகம். பேதமை - அறியாமை.
குறிஞ்சி மணம் - மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்
திற்கு உரியதாகக் கூறப்படும் காதல் மணம்.

பாரி கொடை - பாரி என்னும் வள்ளலின் கொடைத் திறமை புகழ்
பெற்றது.

கச்சை - இடுப்பு உடை. துச்சம் - அற்பம். புடைப்பாய் - தட்டு
வாய்.

மக்களெலாம் ஓர் குலமாம் மாநிலமே ஒரு வீடாம் - “யாதும் ஊரே,
யாவரும் கேளிர்.”

வினாக்கள்

1. குறிஞ்சி மணம், பாரிகொடை - குறிப்பெழுதுக.
2. வருங்கால வாழ்க்கையை எவ்வாறு அமைப்பதற்கு இளந்
தமிழனைப் புலவர் எழுப்புகிறார்?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக: பேதமை; வானாடு; தெள்ளமுதம்;
வையகம்.

2. பிரித்தெழுதுக: எழுந்திரடா; வானாடு; தீந்தமிழ்; இன்ப
மெலாம்; அறநெறி.

8. புத்தகசாலை

புதுவையில் வாழ்ந்துவரும் பாரதிதாசன் இப்பாடலை இயற்றியவர். இவரது இயற்பெயர் சுப்புரத்தினம். பாரதியார்மீது இவருக்கு இருந்த பற்றுக் காரணமாக பாரதிதாசன் என்ற பெயரைப் புனைந்துகொண்டார். புரட்சிக்கவி என்ற பட்டப் பெயருடன் இவரது பெயர் பெரும்பாலும் வழங்கப்படும். எளிய நடையில் உணர்ச்சி மிகுந்த பல பாடல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார்.

தமிழர்க்குத் தமிழ்மொழியிற் சுவடிச்சாலை
சர்வகலா சாலையைப்போல் எங்கும் வேண்டும்.
தமிழிலிலாப் பிறமொழிநூல் அனைத்தும் நல்ல
தமிழாக்கி வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும்.
அமுதம்போல் செந்தமிழிற் கவிதை நூல்கள்,
அழகியவாம் உரைநடையில் அமைந்த நூல்கள்,
சுமை சுமையாய்ச் சேகரித்துப் பல்கலைசேர்
துறை துறையாய்ப் பிரித்தடுக்கி வைத்தல்வேண்டும்.
—பாரதி தாசன்

குறிப்புரை

சுவடிச் சாலை - புத்தக நிலையம். அமுதம் - அமிர்தம். துறை துறையாய் - வகை வகையாக. தமிழ் நாட்டில் புத்தகசாலை எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதை இச்செய்யுள் உணர்த்துகின்றது.

வினாக்கள்

1. தமிழில் இல்லாத பிறமொழி நூல்களை யாது செய்தல் வேண்டும்?
2. “பல்கலைசேர் துறை துறையாய்ப் பிரித்தடுக்கி வைத்தல் வேண்டும்” —எவற்றை?

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக : சுவடி; சுவடிச்சாலை; துறை.
2. சேர்த்து எழுதுக : தமிழ் + ஆக்கி; செம்மை + தமிழ்; பல + கலை; பிரித்து + அடுக்கி.
3. பகுதி கூறுக : ஆக்கி; தருதல்; அமைந்த; சேகரித்து; வாசிக்க; அடுக்கி.

1. வீட்டிற் கலை

(ஓவியக் கலைஞர் சி. பெரியநாயகி, அண்ணாமலைநகர்.)

கலை என்பது என்ன என்ற கேள்விக்கு எங்கும் விடை கிடைப்பது அரிதாய் இருக்கிறது. கலை, காணும் இடங்களில் கருத்துக்கு இசையக் காணப்படும்; பொருளைக் கொடுக்கும்; கண்டோரைக் கவரும். உள்ளத்தில் உண்டாகும் கற்பனையை உணர்ச்சி குன்றாமல் பிறருக்கு வெளிப்படுத்திக் கவரச் செய்வதே கலை. அஃது அழகிய கதையிலே இருக்கலாம்; கவிதையிலே இருக்கலாம்; அல்லது ஓவியத்திலே, நாட்டியத்திலே, பேச்சிலே, சாதாரண வாழ்க்கையிலே பரிணமிக்கலாம்.

சாதாரண வாழ்க்கையில் அல்லது வீட்டில் இந்தக் கலையைக் காணமுடியுமா? ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு வீட்டில் தான் வாழ்கிறான். எனினும் எல்லா வீட்டிலும் கலை பரிணமிப்பதில்லை. கலை என்பது எங்கும் தோன்றுவது இல்லை. இயற்கையில் கலை இருக்கிறது. ஏனென்றால் அது இறைவன் என்னும் கலைஞரின் படைப்பு. கலைஞன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குதான் கலையுண்டு. ஆகவே, வீட்டிலே கலையுள்ளம் படைத்த ஒருவர் இருந்து உணர்ச்சியை உணர்ச்சி குன்றாமல் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தும் நிலையில் வாழ்ந்தால்தான் கலையைக் காணலாம். மனிதன் இறைவனாகிய கலைஞனால் படைக்கப் பட்டவன். அவன் கலையுள்ளம் படைத்தவனாகவே இருக்க வேண்டும். எல்லோருக்கும் கலையைப் பெருக்க வழி உண்டு. ஆனால் சோம்பல், சோர்வு, என்னும் தீய பழக்கங்கள் மக்களின் உள்ளத்தில் இக்கலையுணர்ச்சியை அவித்து விடுகின்றன. ஆகையால்தான் கலை சில வீடுகளில் மிளிர்கின்றது; சில வீடுகளில் காணப்படுவது இல்லை.

வீட்டின் அமைப்பிலே கலையை எந்தெந்த நிலையில் காணலாம் என்றால், வீட்டினுடைய உயரத்திலோ அன்றிப் பருமையிலோ அன்று. கம்பீரமான தோற்றத்திலே, கவர்ச்சிகரமான அமைப்பிலே கலையைக் காணலாம். அது பெரும்பாலும் கட்டுபவனுடைய கலையுள்ளத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது.

வீட்டினுள் காணப்படும் கலைக்கு வீட்டுத் தலைவன் அல்லது தலைவி பொறுப்பாளி. சிறப்பாகத் தலைவியின் பொறுப்பாளி என்று கூடச் சொல்லலாம். முதலாவதாக, வீட்டிலே அறைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் கலை இருக்கிறது. சிலர் வசதியான முறையில் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம். அதுவும் அவசியம். ஆனால் கலை அதில் இருக்க முடியாது. தேவையை நிறைவேற்றுவதோடு எந்த அழகுணர்ச்சியுடன் தேர்ந்து கொண்டாரோ அந்த உணர்ச்சியே எதிரொலிக்கும் முறையில் அறைகள் அமைதல் வேண்டும். ஒருத்தி தன் நெற்றியிலே பொட்டிட்டுக் கொள்ளுகிறாள். அதிலே எப்பொழுதும் கலை இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட முடியாது. மேல்நாட்டு உடை அணிந்த பெண்ணின் நெற்றியில் உள்ள திலகம் அழகைவெளிப்படுத்துவது இல்லை. கரிய கூந்தல் தவழ்ந்தாடும் அழகிய நெற்றியிலே நம் நாட்டு உடைக்கு ஏற்பக் குங்குமத்தைத் தரித்துக் கொள்ளும் போது அங்கே கலையைக் காணலாம். அதுபோலத்தான் கலையழகு தோன்றும்படித் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற அறைகளிலே தேவையான பொருட்களை அமைத்து வைப்பது.

சில வீடுகளிலே அழகிய வண்ணம் பூசப்பெற்ற சுவர், விலையுயர்ந்த கம்பளம் விரித்த தரை, அழகிய சாமான்கள், விலையுயர்ந்த பொருட்களின் குவியல்கள், இவற்றைக் காணலாம். ஆனால் அங்கு மட்டுமே கலையைக் காணமுடியும் என்பதில்லை. பசஞ்சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட ஒரு முற்றத்தில் வெண்மாவைக் கொண்டு கோலம் இடும் செயலிலும் கலையைக் காணலாம். சாமான்கள் அமைக்கப் பட்டிருக்கும் விதத்தில் எளிய முறையிலே ஆயினும், அழகுணர்ச்சி தோன்றக்கூடிய வகையில் தேவைக்கு வேண்டிய பொருட்களை மட்டும் இடத்திற்கு அமைந்தாற் போல வைப்பதுதான் கலை.

சாமான்களைப் பொறுக்கி எடுப்பதிலும் கலை காணப்பட வேண்டும். விலை மலிவு என்ற காரணத்தைக் கொண்டோ, பெருமைக்காகவோ பொருளை வாங்கி நிரப்பினால், கலையைக் காண முடியாது. நம் அறையின் அமைப்பு என்ன, அந்த அமைப்பிற்கேற்ப இப்பொருள் பொருந்துமா, பொருந்துவதுடன் அழகு காணப்படுமா, என்று எண்ணிப் பார்த்துப்

பொருட்களை வாங்குவதில் கலை இருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

உதாரணமாக, ஒரு நடுத்தரமான வீடு, போதுமான அறைகள், வீட்டிலுள்ளோர் படித்த நாகரிக வாழ்க்கையிலுள்ள வரிடம் பழகுகின்றவர்கள், என வைத்துக்கொள்வோம். அவர்களுக்குத் தங்கள் நண்பர் வந்தால் அவர்களுடன் உட்கார்ந்து அளவளாவ ஒரு நல்ல அறை வேண்டும். அங்கே உட்காருவதற்கு ஒரு அழகான கட்டிலை வைத்திருந்தால், அது கலையன்று. தங்கள் தகுதிக்கு ஏற்பச் சில நாற்காலிகள், அவற்றோடு பொருந்தும் ஒரு வட்டமேசை, மேசையின்மீது விரிப்பு, அழகிய பூக்களைத் தாங்கி நிற்கும் ஒரு சிறிய செம்பு, இவைகளை அமைக்கும் முறையில் அமைப்பதிலே கலை காணப்படுகிறது.

கலை என்பது பொருட்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தும் நிலையிலேதான் காணப்படும். மாலை என்றால், மதியமும், மலர்களும், தென்றலும் எவ்வாறு பொருந்தி வருகின்றனவோ, அமாவாசை என்றால், நள்ளிரவு இடியின் முழக்கம், மின்னலின் பிளவு, இவை எவ்வாறு பொருந்தி நிற்கின்றனவோ, அவ்வாறு அறையின் தேர்வு, அமைப்பு, சாமான்கள், சாமான்களின் தேர்வு முதலியவை அளவில் பொருந்தி இருக்கவேண்டும்.

வீட்டிலே படிப்பு அறை ஒன்றிருக்கிறது; அதிலே கண்ணைக் கவரும் சுவடிகள் நிரம்ப உள்ள; அழகிய விளக்கும் உண்டு; மேலே மின்னாற்றல் காற்றாடியும் உண்டு; இவ்வளவு பொருட்கள் இருந்துவிட்டால் கலை என்று சொல்லமுடியுமா? அதுதான் இல்லை. அந்த அறையினுள் செல்லும் ஒருவருக்கு உட்கார்ந்து சுவடிகளைப் படிக்கவேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி உண்டாகும் நிலையில் அந்த அறையில் பொருட்களை அமைத்து இருக்கவேண்டும்.

படிப்பதற்குப் போதுமான ஒளியை உடையதாக விளக்கு இருக்கவேண்டும். நடுவிலே அழகிய மேசை; சுற்றிலும் நாற்காலிகள் வேண்டும்; விரிப்புகளோ, பூச்செம்புகளோ அத்தனை தேவையில்கூட. இங்கேயும் கலையைக் காணவேண்டும். எங்கே என்றால், அலமாரியிலே, அலமாரிகளை அமைத்திருக்கும் கலை

யிலே அதில் சுவடிகளை ஒழுங்காக, அழகாக முறை தவறாமல் அடுக்கியிருக்கும் அந்தத் தகுதியிலே கலையைக் காணலாம். வீடு சிறியதாக இருக்குமேயானால், கலையழகு குன்றாத வண்ணம் அதையே வேலைகளைச் செய்யும் ஓர் இடமாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால் வைத்திருக்கும் முறை சரியானதாக இருக்கவேண்டும்.

படுக்கையறை ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் இன்றியமையாதது. நல்ல காற்றோட்டமுள்ள அறைகளே தேர்ந்து எடுக்கப்பட வேண்டும். படுக்கை விரிப்பிலே, தலையணை உறையிலே, கொசு வலையிலே, கலையுள்ளம் தையலில் பரிணமிப்பதைக் காணலாம்.

சாப்பாட்டு அறை, அங்கு வேண்டிய பொருள்கள், அவரவர் வழக்கத்திற்கேற்ப மாறுபடலாம். கலை வேண்டுமானால், ஒன்று மேனாட்டுமுறை, அல்லாவிட்டால் தமிழ்நாட்டு முறை பின்பற்றப்படவேண்டும். உண்கலங்கள் ஒரேவிதமான வேலைப்பாடுடையதாக இருக்கவேண்டும். அவைகளைத் துலக்கி அடுக்கி வைத்திருக்கிற முறையிலே கலை கமழவேண்டும். ஏழையின் குடிசையானாலும், செல்வந்தரின் சமையலறையென்றாலும், அங்கே பொருட்களை வைக்கும் முறையில் கலையைக் காணவேண்டும். ஏனைய அறைகளைவிடச் சமையலறை சற்றுப் பெரிதாக இருத்தல் நல்லது. அவ்வறையில் பொருட்களை அமைத்திருக்கும் முறை, உட்சென்றவுடன், அறை பரந்தது என்று காட்டவேண்டும்! ஆனால் வேலை செய்பவர்கட்கு அலைச்சல் அதிகம் இருக்கக்கூடாது. ஒரு பெண்ணின் கலைத்திறன், கலையுணர்ச்சி முழுவதும் அவள் சமையலறையில் தான் விளங்கவேண்டும்.

வீட்டைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளுக்குச் சென்றால், அங்கே தான் கலை தன் உயர்ந்த நிலையில் விளங்கவேண்டும். சுற்றுப்புற அமைப்பு பிறரைக் கவரக்கூடிய நிலையில் இருக்கும்போது கலை அங்கே காணப்படுகிறது.

தோட்டம் அமைப்பதிலும் கலையைக் காணலாம். வீட்டின் முன்பக்கம் பூந்தோட்டம்; பின்பக்கம் காய்கறித் தோட்டம் என அமைக்க வேண்டும். செடிகளை நட்டு வரிசைப்படுத்தி முறைப்படுத்தி அமைப்பதில் தான் கலை இருக்கிறது. பாத்தி

களிலும் தொட்டிகளிலும் செடிகளை நட்டு வைத்ததில் தனிக் கலைக் காணப்படுகிறது.

இவ்வாறு வீட்டின் பல பகுதிகளைப் பலவிதமாக வைத்திருப்பதால் என்ன விதமான கலையைக் காண்கிறோம்? கவிதை, சிற்பம், சித்திரம் ஆகியவற்றிலே காணும் பல கலைகளைக் காண்கிறோம். இலக்கியத்திலே காணும் கலையின் தோற்றமும் வீட்டின் பொருட்களை அமைக்கும் முறையிலே காணப்படும் கலையின் தோற்றமும் ஒன்றே. ஓவியக் கலையை நம் வீட்டிலே அழகுபடுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தும் படங்கள், விரிப்புகள், தொங்கல்கள், சித்திரத் தையல்கள் முதலியவைகளில் காண்கிறோம். இயற்கையின் அழகைச் செயற்கை வாயிலாகக் காட்டுவதே ஒரு கலையன்றோ?

கலையுணர்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பதற்குப் பொருட்களைப் புதிதுபுதிதாக உண்டாக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. இறைவன் படைத்த எல்லாப் பொருட்களிலும் கலை உண்டு. அறிவுள்ள பொருட்களிலே கலையுடனே கலை யுணர்ச்சியும் உண்டு. ஆகவே, அக்கலை யுணர்ச்சியை எழுப்பிவிடுவதன் மூலம் கலையைப் பெருக்கவேண்டும். எவ்வாறு எனின், கலையின் பொலிவு நிறைந்த இடங்களைப் பார்க்க நேரிடுவதால் கலையுணர்ச்சி தூண்டப்படுகிறது. பலரோடு பழகுவதால் ஏற்படுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சோம்பல் சோர்வு நீங்கி, உழைப்பு ஊக்கம் ஏற்படும்போது, தொழிலிலே உள்ளம் ஈடுபடுகிறது. தொழில் சிறக்கும் நிலையில் கலை ஏற்படுகிறது.

கலை நிறைந்த வீட்டிலே வாழ்வு மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும். மகிழ்ச்சி நோயைப் போக்கும். நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வமாகும். ஆகவே, அத்தனைக்கும் கலையே அடிப்படை என்று கூறலாம். எனவே, கலை நிறைந்திருந்தால், வீடு வீடாகும் அன்றோ!

அருஞ்சொற் பொருள்

பரிணமிக்கலாம் - வெளிப்படலாம். துலக்கி - சுத்தம் செய்து. பரந்தது - விசாலமானது, பெரிது.

வினாக்கள்

1. கலை என்பது என்ன ?
2. எத்தகைய வீடுகளில் கலையைக் காணலாம் ?
3. வீட்டு அறையில் கலையுணர்ச்சி எவ்வாறு வெளிப்படும் ?
4. நண்பர்கள் வந்தால் அவர்களை உட்காரச் செய்து அளவளாவுதற்கு ஏற்ற அறையில் எவ்வாறு கலையுணர்ச்சி தோன்றச் செய்யலாம்?
5. படிப்பறையில் கலையுணர்ச்சியைக் காண்பதற்கு எவ்வாறு அதை அமைக்கவேண்டும் ?
6. சமையலறையில் ஒரு பெண்ணின் கலையுணர்ச்சி எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது ?
7. வீட்டுத் தோட்டத்தைக் கலையுற அமைப்பது எப்படி ?
8. “தொழில் சிறக்கும் நிலையில் கலை ஏற்படுகிறது,”—இதை விளக்குக.
9. கலையுணர்ச்சி ததும்பும் வீட்டிலே வாழ்வது என்ன நன்மை பயக்கிறது ?

2. எவன் அமரன் ?

(பொ. திரிகூடசுந்தரம், எம்.ஏ., பி.எல்.)

இங்கிலாந்து தேசத்தில் நானூறு வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த விஷயம். அங்கே வார்விக்ஷயர் என்னும் ஜில்லாவில் ஆவான் என்னும் அழகான நதி ஓடுகிறது. அதன் கரையில் ஸ்ட்ராட்போர்டு என்னும் ஒரு சிறு ஊர் இருக்கிறது. அதன் அருகில்தான் அக்காலத்தில் ஸர் தாமஸ் லூஸி என்னும் பெயருடைய ஜமீந்தார் வசித்து வந்தார். அவருடைய மாளிகையைச் சுற்றி அகன்ற பூங்காவனம் ஒன்று அமைத்திருந்தார். அதில் புஷ்பங்கள் பொலியும் செடிகளும் மரங்களும் நிறைந்திருந்தன. அழகான கலைமாதர்கள் ஏராளமாகத் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

இப்பொழுது சில நாட்களாக மான்கள் களவு போய்க் கொண்டு வந்தன. அது ஸர் தாமஸ் லூஸிக்கு அதிக வருத்தத்தைத் தந்தது. அதனால் ஒருநாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து, தம்முடைய ஜமீன் மானேஜரை அழைத்து, “என்ன, நேற்று இரவும் ஏதேனும் மான் களவு போயிற்றே ? இவ்விதம் கிழமைக்கு ஒன்றாகக் களவுபோகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமோ ? இந்தத் திருட்டைக் கண்டுபிடிக்க, யாரேனும் காவல் வைத்தால் என்ன ?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு மானேஜர், “ஆமாம் ; அதிலும் சிறந்த மான்களே களவு போகின்றன. ஆதலால் திருட்டுப் பயல்களைப் பிடிக்கக் காவற்காரர்களை நியமித்திருக்கிறேன். அவர்கள் நேற்று இரவு தான் ஐந்தாறு போக்கிரிகள் ஒரு மானைக் கொண்டு போவதைக் கண்டார்களாம். அவர்களைப் பிடிப்பதற்காக ஓடினார்களாம். ஆனால் இருட்டாயிருந்தபடியால் அந்தப் பயல்கள் எங்கேயோ மறைந்து விட்டார்களாம்,” என்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்டதும் ஜமீந்தார், “அப்படியா ? ஆனால் அவர்கள் யாராயிருக்கும் ?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு மானேஜர், “அதைப்பற்றிப் பக்கத்துக் கிராமத்தில் விசாரித்தேன். அங்கே இளைஞர்கள் அநேகர் தங்களைப்

பற்றியும் மாண்கள் திருட்டுப் போவதைப்பற்றியும் அதிகக் கேலியாகப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள்தான் திருடியவர்கள் என்று அவர்களமீது குற்றம் சாட்டுவது எப்படி?” என்று சொன்னார்.

“அது போகட்டும், காவற்காரர்கள் வந்து என்ன சொன்னார்கள்?”

“அந்தப் பயல்கள் தப்பி ஓடிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் காவற்காரர்களில் இருவர் இன்னும் வரவில்லை. அவர்கள் வேறு பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்ததால் அவர்களுக்குத் திருடர்கள் வந்த விஷயம் தெரியாதோ, என்னவோ?”

அதன்பேரில் ஐமீந்தார், “ஆனால் ஐன்! இந்த மாதிரியே விட்டுக்கொண்டிருந்தால் என்ன வெல்லாம் செய்யமாட்டார்கள்? இவர்களைப் பிடித்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஆகட்டும், அவர்களுக்குத் தக்க புத்தி தருவிக்கிறேன்,” என்று கூறினார்.

அந்தச் சமயம் வெளியே முற்றத்தில் யாரோ ஜனங்கள் இரைந்து பேசுவது போலக் கேட்டது. அடுத்த நிமிஷத்தில் தோட்டக்காரர்களில் ஒருவன் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே ஓடிவந்தான். அவன் ஓடோடி வந்திருந்தபடியால் அவனுக்குப் பேசமுடியவில்லை. ஆயினும் மூச்சுத் திணறிக் கொண்டே, “ஐயனே! ஒருத்தன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அவனைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்து விட்டார்கள். அவன் திமிறிக்கொண்டு ஓடிவிடப் பார்த்தானும்; ஆனால் காவற்காரர்கள் விட்டார்களில்லை,” என்று சொன்னான்.

“ஆகா! அப்படியா! அந்தப் பயல் எவன்?”

“ஐயனே! அவன் எவனோ அறியேன். அவனுக்கு ஸ்ட்ராட்போர்டு ஊராம். அடிக்கடி இந்த மாதிரிக் காரியங்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டவனும்.”

“அவனை எங்கே பிடித்தார்கள்?”

“அவனை ஸ்ட்ராட்போர்ட் சாலையோரமுள்ள வேலியருகில் பிடித்தார்கள். அவன் மாணையும் கொண்டுபோக எண்ணு

விட்டால் அவனைப் பிடித்திருக்க முடியாதாம். அவன் வேலியைத் தாண்டிக் குதித்து ஓடிப்போயிருப்பானாம்!”

“அப்படியா? அந்தப் பயல் எங்கே? அவனைக் கொண்டு வா. ஹுஹும்; அந்தப் பயலுக்கு அவ்வளவு துணிச்சலா? ஆகட்டும்; அவனைக் கொண்டு வா, சொல்லுகிறேன்,” என்று ஸர் தாமஸ் லூஸி தோட்டக்காரனிடம் கூறினார். அதன்பின் தம்முடைய உடைவாளை அவர் இடையில் தரித்துக் கொண்டு, தம்முடைய நீதி மண்டபத்துக்குச் சென்றார். அப்பொழுது அவருடைய மனைவியும் மக்களும் வேடிக்கை பார்க்க அங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். மாளிகைக்கு வெளியே இரைச்சல் அதிகமாயிருந்தது. மானைத் திருடிய கள்ளனை இரண்டு காவற்காரர்கள் இறுகப் பிடித்திருந்தார்கள். இறந்துபோன மானை ஒரு வேலைக்காரன் தூக்கி வந்தான். இன்னொரு வேலைக்காரன் திருடனுடைய வில்லை வைத்திருந்தான். இவர்களைச் சூழ்ந்து பலர் ‘இறைவன் திருவுள்ளம் என்னவோ’ என்று பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

ஸர் தாமஸ் லூஸி அந்தத் திருடனைப் பார்த்தார். அவனுக்கு அப்பொழுது சுமார் இருபது வயதிருக்கும். அழகான உருவம். ஆற்றல் அமைந்த மேனி. அவனுடைய கேசம் அதிக நீளமாக வளர்ந்திருந்தது. அவனுடைய முகத்தில் அப்பொழுதுதான் மீசையும் தாடியும் அரும்பிக்கொண்டிருந்தன. அவனைக் கண்டார் யாரும் அவனைத் திருடன் என்று கூறமாட்டார்கள். அவ்வளவு கம்பீரமான தோற்றம் உடையவருயிருந்தான்.

ஸர் தாமஸ் லூஸி அவனிடம், “யாரடா நீ? உன் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டார்.

அவன் தன்னுடைய பெயரைச் சொன்னான்.

அதன்மேல் ஐயீந்தார், “அடா! நீ மானைத் திருடியதாகக் கூறுகிறார்கள். அதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்? அடா! யார் யார் உன்னுடன் சேர்ந்தவர்கள்? அனைவர்க்கும் சரியான தண்டனை தருகிறேன். அடா! என்ன சும்மா நிற்கிறாய்? ஆகட்டும், இந்தப் பயலுக்கு முப்பது அடி தீட்டுங்கள்,” என்று கூறினார்.

அப்பொழுது அந்தக் கைதி இந்த விதமான தண்டனையை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போனான். ஆயினும் அடுத்த நிமிஷத்தில் “ஆகா! இந்தத் தண்டனையா? இது வேண்டாம். என்னைச் சிறையில் போடுங்கள், அல்லது எனக்கு அபராதம் விதிப்புகள். எதை வேண்டுமானாலும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இந்த அடித் தண்டனை மட்டும் வேண்டாம்,” என்று கூறினான்.

ஆனால் லூஸியின் மனம் இளகவில்லை. அவனை முக்காலியில் கட்டி அடிக்கவே செய்தார்கள். அதன்பின் அவன் தன்னுடைய வீட்டுக்குப் போனதும், அந்த அவமானத்தைக் குறித்து வெகுநேரமாகச் சிந்தித்தான். அவருக்கு என்ன அவமானம் ஏற்படுத்தலாம் என்று யோசித்தான். அவரோ ஐமீர் தார். அவருக்கு என்ன செய்யமுடியும்? ஆமாம்; அவருடைய தோட்டத்தில் போய் அன்று செய்ததுபோல் மறுபடியும் மான் ஒன்றைக் கவர்ந்து விட்டால் போதும்! அதைவிட அவருக்குப் பெரிய அவமானம் வேறென்றும் கிடையாது. ஆனால் அப்படிக்கவர இயலுமோ? அங்கே காவற்காரர்கள் அபராத நிற்கிறார்களே. அதோடு பிடிபட்டாலோ, அதோ கதி தானே?

“ஆமாம், அதற்காகச் சும்மா இருந்து விடுவதா? அது முடியவே முடியாது. அவருக்கு ஏதேனும் அவமானம் உண்டாக்கியே தீரவேண்டும்,” என்று அந்த இளைஞன் எண்ணினான்.

அவன் சிறுவனுய்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, ஆசிரியரைப்பற்றிக் கேலியாகச் சிலர் பாடக் கேட்டிருந்தான். அந்த விஷயம் இப்பொழுது அவனுடைய ரூபகத்துக்கு வந்தது, அவ்வளவுதான்; அவனுக்கு உண்டான சந்தோஷத்துக்கு அளவில்லை. “ஆகா! அதுதான் யோசனை!” என்று ஆனந்தம் கொண்டான்.

“ஆமாம்; அவரைக் குறித்து ஒரு பாட்டுச் செய்தால், அதைக் கேட்டதும் ஜனங்கள் எல்லோரும் அவரைக் குறித்துச் சிரித்துக் கேலியாகப் பேசுவார்கள். அவருக்கு மாணத் திருடினால்கூட அவ்வளவு கோபம் வராது,” என்று எண்ணினான்.

ஆனால் அவனுக்குப் பாட்டுச் செய்யத் தெரியுமோ? தெரியாது. அவன் இதுவரை அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டதே யில்லை. ஆயினும் என்ன? அவர்மீது பாடித்தான் ஆக வேண்டும். அப்படியே அவர்மீது சில பாடல்களைச் செய்து முடித்தான். அவைகளைத் தன்னுடைய தோழர்களிடம் காட்டினான். அவர்கள் எல்லோரும் அவற்றைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். அவ்வளவுதான்; அதன்பின் எங்கே பார்த்தாலும் அந்தப் பாடல்கள் பரவிவிட்டன.

ஆனாலும் அந்த இளைஞன் அத்தோடு விடவில்லை. அவரைப்பற்றி ஊரார் சிரிப்பது அவருக்குத் தெரியுமோ, என்னவோ? அந்தப் பாடல்கள் அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்தனவோ, என்னவோ? ஆதலால் இரவில் வெகு ஜாக்கிரதையாகப் போய் அவருடைய மாளிகையின் வெளிக்கதவில் அந்தப் பாடல்களின் நகல் ஒன்றை ஓட்டி வைத்தான்.

மறுநாட் காலையில் அந்த ஜமீந்தார் தம்முடைய மனைவியுடனும் மக்களுடனும் சந்தோஷமாகப் பலகாரம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது வேலைக்காரன் ஒருவன் அந்தக் கடுதாசியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

“ஐயனே! இந்தக் கடுதாசி வெளிக்கதவில் ஓட்டியிருந்தது. எங்களுக்குப் படிக்கத் தெரியாதாகையால், ஏதேனும் முக்கியமான விஷயமாய் இருக்குமோ? எஜமான் பார்வைக்குக் கொண்டுபோவோம் என்று எண்ணி எடுத்து வந்தேன்,” என்று கூறி வணங்கினான்.

அவர் அந்தக் கடுதாசியைக் கையில் வாங்கி அதிலுள்ள பாடல்களைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். அவை அவருக்கு அதிகச் சுவையுடையனவாகத் தோன்றின. அவர் தம்மை அறியாமலே சிரித்துக்கொண்டார். அதைக் கண்ட அவருடைய மனைவி, “அப்படி என்ன வேடிக்கை அந்தக் கடுதாசியில்? அவ்வளவு அதிகமாகச் சிரிக்கிறீர்களே,” என்று கேட்டாள்.

ஆனால் இதென்ன? அவர் பதில் கூறாமல் இருக்கிறார்; அவருடைய கண்கள் சிவக்கின்றன; அவருடைய புருவங்கள் நெறிகின்றன; அதற்குக் காரணமா? அவர் தம்முடைய

பெயரைப் பார்த்துவிட்டார்; அந்தப் பாடல்கள் தம்மைப் பற்றிநவையே என்று கண்டுவிட்டார். அதுதான்.

அதனால் கடுதாசி கொண்டுவந்த வேலைக்காரனைப் பார்த்து, “அட போக்கிரிப்பயலே! ஆகட்டும்; உன்னைத் தூணில் கட்டிவைத்து உரிக்கச் சொல்லுகிறேன். அந்தக் கடுதாசியில் எழுதியிருப்பதை வாசிக்கவில்லையோ? அப்படியா சொல்லுகிறாய்? ஆகட்டும்,” என்று கூப்பாடு போட்டார்.

அந்த வேலைக்காரன்—பாவம்,—அவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. சுத்த நிரட்சரகுட்சி. அவன் என்ன செய்வான்? அங்கு நில்லாமல் “பிழைத்தேன், பிழைத்தேன்,” என்று ஓடிப் போனான்.

அதன்பின் ஐமீந்தார் அந்தக் கடுதாசியிலுள்ள விஷயத்தை மனைவியிடம் கூறினார். அந்தப் பாடல்களைப் பாடியவன் எவனாயிருக்கும் என்று யோசித்தார்கள்.

“ஆமாம், அன்று அடித் தண்டனைபட்ட அந்த போக்கிரிப் பயல்தான்; அதில் சந்தேகமில்லை. அவன்தான் ஏதோ சில பாடல்கள் எழுதியிருப்பதாக அன்று மானேஜர் ஜான் கூறினார் அல்லவா? ஆகட்டும்; அந்தப் பயலுடைய காதுகளை அறுத் தெறித்துவிடுகிறேன், பார்,” என்று ஐமீந்தார் கூறினார். அப் போது அவருடைய மனைவி, “அப்படி அறுத்தெறிவதற்கு அவன்மீது ஏதேனும் குற்றம் சாட்டவேண்டுமே, அதற்கு என்ன செய்வீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

அதற்கு ஸர் தாமஸ் லூஸி, “ஆகா, அதுவா பிரமாதமான காரியம்? அந்தப் பயலை ஊரைவிட்டே ஓடிப்போய் விடும்படி செய்கிறேன் பார்,” என்று உறுமினார்.

ஆமாம்; அவர் அதுபோலவே செய்துவிட்டார். அந்த இளைஞன் பரம தரித்திரனாய் இருந்தான். அவன் சிறு வயதிலேயே கல்யாணம் செய்துகொண்டதற்காகக் கோபித்து அவனுடைய தந்தை அவனுக்கு உதவி எதுவும் செய்ய மறுத்து விட்டார். அதனால் அவன் தனியே ஒரு சிறு கசாப்புக்கடை வைத்து உபாயமாகக் காலம் கழித்துவந்தான். அந்தக் கஷ்ட ஜீவனமும் நடக்காதபடி அவனுக்கு ஐமீந்தார் அநேகவிதமான

இடைஞ்சல்களும் இடையூறுகளும் செய்ய ஆரம்பித்தார். அவன் அவைகளைப் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தான்.

ஆனால் அதிகாரி செய்யும் அக்கிரமங்களை யாரால் பொறுக்க முடியும்? அதனால் அந்த ஊரைவிட்டு லண்டன் மாநகருக்குப் போய்விடத் தீர்மானித்தான்.

கையில் காச ஒன்றும் இல்லாததால், கால்நடையாகவே புறப்பட்டுப் போனான். ஆனால் லண்டன் நகரத்து வீதிகளில் கற்கள் பரப்பாமல் தங்கக் கட்டிகள் பரப்பியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அதனால் அங்கே போய்ச் சேர்ந்து விட்டால், அப்புறம் தனக்கு அதிர்ஷ்டம்தான் என்று எண்ணினான். ஆனால் அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததும் அதிர்ஷ்டத்தைக் காணவில்லை. அதற்குப் பதிலாக மகா கஷ்டத்தையே கண்டான்.

அங்குமிங்குமாகப் பல நாட்கள் வேலை தேடி அலைந்தான். அக்காலத்தில் இளைஞர்கள் நாடகக் கொட்டகைக்குக் குதிரை மீது சவாரி செய்து போவது வழக்கம். அவர்கள் கொட்டகைக்குள் போய்விட்டால், அவர்களுடைய குதிரைகளைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு வேலையாட்கள் தேவை. அந்தப் பதவி கிடைத்தது ஸ்ட்ராட்போர்ட்டிலிருந்து வந்த இளைஞனுக்கு. அவன் தன்னுடைய வேலையில் அதிக கவனமாகவும் வினயமாகவும் நடந்துகொண்டதைக் கண்டு எல்லோரும் அவனையே விரும்பினார்கள். அதனால் அவன் பல சிறுவர்களைத் தன்கிழ் வேலை பார்க்குமாறு நியமித்துக் கொண்டு, குதிரை பிடித்து நிற்கும் தொழிலைப் பிரமாதமாகச் செய்துவந்தான்.

அந்தத் தொழிலைச் செய்யும்பொழுதே அடிக்கடி கொட்டகைக்குள் போய் நாடகங்களைப் பார்த்து வந்தான். அதனால் தானும் நடிக்வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாக ஆரம்பித்தது. ஆதலால் ஒரு நாடகக் கம்பெனியில் சேர்ந்துகொண்டான். அதன்பின் தன்னுடன் நடக்கும் நண்பர்களுக்காக அவனே சில நாடகங்களை எழுதவும் ஆரம்பித்தான். அந்த நாடகங்கள் ஜனங்களின் மனத்தை எளிதில் கவர்ந்து விடவே அவனுக்குப் பேரும் பொருளும் அதிகரிக்கலாயின. ஆதலால் அவன் பத்து வருஷங்கள் கழித்துத் தன்னுடைய சொந்த ஊருக்குப் போன

பொழுது அவனை எல்லோரும் சந்தோஷமாகவும் சம்பிரமமாகவும் வரவேற்றார்கள். “ஆகா, இந்தக் கவிஞன் தானே ஐயீந்தார் மீது பாடல்கள் பாடியவன்!” என்று நினைத்துப் புன்சிரிப்புக் கொண்டார்கள்.

இப்பொழுது நானாறு வருஷங்கள் கழிந்துவிட்டன. இந்த நானாறு வருஷ காலத்தில் அவனுடைய கீர்த்தி உலகமெங்கும் பரவிவிட்டது. இப்பொழுது அவனுடைய பெயர் தெரியாத நாடு கிடையாது. ஆமாம், அவனைத் தண்டித்த அந்த ஐயீந்தார் அழிந்து போனார்; ஆனால் அவர் தண்டித்த, அந்த இளைஞன் அழியாவரம் பெற்றுவிட்டான். அவன் தான் வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர்.

அருஞ்சொற் பொருள்

மானேஜர் - மேற்பார்வையாளர். கிழமைக்கு ஒன்றாக - நாளுக்கு ஒன்றாக. புத்தி தருவிக்கிறேன் - அறிவு புகட்டுகிறேன். ஒருத்தன் - ஒருவன். துணிச்சல் - அச்சமின்மை. திருவுள்ளம் - மனக்கருத்து. ஆற்றல் - வலிமை. கேசம் - தலைமயிர். கவர் - திருட. அயராது - தளர்ச்சியடையாமல். நகல் - பிரதி. கடுதாசி - காகிதம். நிரட்சரகுட்சி - எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவன். பரம தரித்திரன் - மிக்க ஏழை. கசாப்புக் கடை - இறைச்சிக் கடை. உபாயமாக - சிறிய அளவில். வியம் - மரியாதை. அழியா வரம் - சாவு இல்லாத நிலை.

வினாக்கள்

1. ஷேக்ஸ்பியர் இளமைப் பருவத்தில் சர் தாமஸ் லூஸிடம் அடிபட்ட வரலாற்றை எழுதுக.

2. ஐயீந்தாரை அவமானப்படுத்த ஷேக்ஸ்பியர் செய்தது என்ன?

3. ஷேக்ஸ்பியர் ஐயீந்தார்மீது கேலிப் பாடல்கள் பாடியதனால் ஏற்பட்ட விளைவு யாது?

4. லண்டன் சென்ற பிறகு ஷேக்ஸ்பியர் நாடகாசிரியரான வரலாற்றை எழுதுக.

5. ‘எவன் அமரன்?’ என்னும் தலைப்பு எவ்வாறு இப்பாடத்திற்குப் பொருத்துகிறதென்று 15 வரிகளில் விளக்கி எழுது.

3. பிரயாண நினைவுகள்

(க. அருணாசலம், பெரியநாயக்கன்பாளையம்)

ஐயன் மாத வெயிலில் மத்திய இந்தியாவில் தன்னந் தனியே நடந்து கொண்டிருக்கின்றேன். காலையில் பத்து மைல் நடந்த களைப்பு ஒருபுறம், சூரியன் மறைவதற்குள் எல்லோரா போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்கிற எண்ணம் மற்றொரு புறம். இதற்கிடையில் மொகலாய மன்னன் ஓளரங்கசிபின் சமாதியையும் தரிசித்துவிட வேண்டுமென்கிற ஆவல். ஓளரங்க பாத்திற்கு அருகாமையில் கட்டப் பெற்றிருக்கும் ரபியா துரானியின் சமாதியை இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னர்தான் பார்த்தேன். இதில் துயின்ற ரபியாதுரானி ஓளரங்கசிபின் மனைவி. ஓளரங்கசிப் தக்காணத்தில் தம் தந்தையின் பிரதிநிதியாக ஆண்டுவந்த காலத்தில் இவள் உயிர் நீத்தாள். இவள் கணவன், தன் காதலியின் சமாதியை தாஜ்மஹால் போன்ற தொரு கட்டடம் கட்டியிருக்கிறார். தாஜ்மஹால் படத்தில் பார்க்கிறப்பவர்கள், இதுதான் தாஜ்மஹால் என்று ஏமாந்து விடும்படி தோற்றத்தில் அவ்வளவு ஒற்றுமையுடன் காணப்படுகிறது. இதை 'பீபீகா முக்பரா' என்று சொல்கின்றனர். இப்படிப் பணச் செலவு செய்து தம் மனைவியைக் கௌரவித்திருக்கும் ஓளரங்கசிபின் சமாதியையும் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று நான் ஆசை கொண்டதில் ஆச்சரியமில்லையல்லவா? வேகமாக நடந்தேன்.

கொஞ்ச நேரத்தில் ரயோஜா கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன். இது கிலோத்தாபாத்திற்கு அருகாமையில் இருக்கிறது. இவ்வூரிலேயே பெரிய இடம் ஓளரங்கசிப் சமாதியிருக்கும் மகுதிதான். இம்மகுதியைச் சுற்றிப் பல பெரியோர்களின் சமாதிகளும் இருக்கின்றன. இம்மகுதியின் வடகோடியில் ஒரு வாசல். அதன் வழியே சென்றால் அங்கு ஒரு சதுக்கம். ஒரு மூலையில் ஓளரங்கசிபின் சமாதி. யாதொரு படாடோபமுமின்றி அது கவனிப்பாரற்று இருக்கிறது. தமது மனைவியின் சமாதியின் மேல் தாஜ்மஹால் யொத்த ஒரு பெரிய கட்டடத்தைக் 'கட்டிய

மன்னரின் சமாதி ஏன் இவ்வளவு எளியதாக இருக்கிறது? ஓளரங்கசீபின் வாழ்க்கையே இதற்குக் காரணம் கூறும். கொராநில் குறித்தபடி எளிய வாழ்க்கை நடத்தியவரல்லவா இவர்! இவரது அந்திமக் கிரியைகளுக்காகச் செலவிட்ட பணமெல்லாம், இவர் கடைசி காலத்தில் தைத்த குல்லாய்களை விற்றுக் கிடைத்த பணந்தானும்! இதுதான் எவ்வளவு பணம் என்று நினைக்கிறீர்கள்? ரூபாய் பத்தேதான்! இவ்வரசர் தமது இறுதிக் காலத்தில் தம் கையால் எழுதிய கொரான் பிரதிகளை விற்றதில் எண்ணூற்றைந்து ரூபாய் கிடைத்ததாம்! அவைகளை எல்லாம் இவரது விருப்பப்படி எழை எளியவர்களுக்குத் தானம் செய்துவிட்டார்களாம். நம் மக்கள் ஓளரங்கசீபிடமிருந்து உழைப்பின் பெருமையையும் எளிய வாழ்க்கையின் சிறப்பையும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

ரயோஜாவை விட்டுச் சீக்கிரமே புறப்பட வேண்டியிருந்தது. எல்லோரா போகும் பாதையைப் பிடித்தேன். சூரியன் கீழிறங்க ஆரம்பித்தான். ஆயினும் களைப்பு அதிகரித்து வந்தது. ஒவ்வொரு மைலும் ஒரு பத்து மைல் தூரம் போலவே தோன்றிற்று. சிலசமயம் ஒரு கணவாயில் ஏறுவேன்; மற்றொரு சமயம் இறங்குவேன். இருபக்கங்களிலும் அழகான இயற்கைக் காட்சி. ஆனால் என் கண்கள் அவைகளைப் பார்க்க மறுத்தன. எப்படியாவது எல்லோரா போய்ச் சேர்ந்து விடுவதென முடிவு செய்துவிட்டேன். ஒரு சிறு குன்றின் உச்சியிலிருந்து எல்லோரா கிராமத்தைப் பார்த்தேன். தென் வடலாகப் போகும் மலையில் குடைந்துள்ள குகைகளிற் சில எனக்குக் காட்சி யளித்தன. அங்கிருந்தே கைலாசநாதர் கோயிலின் கோபுரத்தைத் தரிசித்தேன். பாதை வழியே இறங்கி, மலைச் சாரலிலுள்ள போலீஸ் ஸ்டேஷனை யடைந்தேன்; அது திறந்திருந்தது. அதன் எதிரில் மூன்று நான்கு போலீஸ்காரர்கள் வசிப்பதற்கு வீடுகள். என்னால் அதற்குமேல் ஒரு அடியும் எடுத்து வைக்கமுடியவில்லை. அந்த ஸ்டேஷன் தாழ்வாரத்தில் தலை சாய்த்தேன். சிறிது நேரத்தில் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டேன்.

என்னை ஒருவர் வந்து தட்டி எழுப்பினார். விழித்தவுடன், சீக்கிரமாக எதிரேயுள்ள கிராமத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட

வேண்டுமென்றும் யாரும் அந்த எல்லைக்குள் உத்தரவில்லாமல் இரவைக் கழிக்க அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்களென்றும் தெரிவித்தார். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தேன். பிறகு ஆங்கிலத்தில் எனது நிலைமையை விவரமாக எடுத்துச் சொன்னேன். எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டுக் கடைசியில் வெகு சாவதானமாக, தமக்கு ஆங்கிலம் தெரியாதென்றும் ஏதோ கொஞ்சம் பேச்சுக் கள் தாம் விளங்குமென்றும் தெரிவித்தார். எனக்கோ ஹிந்தி கேட்டால் விளங்குமே யொழியப் பேசவராது. தர்மசங்கடமான நிலைமை. எனக்குத் தெரிந்த ஹிந்தியைக் கொண்டு என்னை அங்குத் தங்கவிடும்படி உத்தரவு கேட்டேன். நான் விழித்த விழியிலிருந்து என்மேல் இரக்கப்பட்டிருப்பார் போலிருக்கிறது. அவர் உள்ளே சென்றதும், அவரிடம் கொஞ்சம் தண்ணீர் கிடைக்குமா என்று கேட்டேன். “ஐயோ! என்ன பரிதாபம். இங்கு வேறு யாரும் கிடையாதே. இன்னும் சில நாட்களுக்கு நான் மட்டும்தான் தனியாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. உங்களுக்குத் தண்ணீர் வேண்டுமானால் ஒரு மைலுக்குத் தெற்கே போகும் அருவியில் சென்று குடித்து வரவேண்டும்,” என்று தெரிவித்தார். அந்த அறையிலேயே ஒரு மூலையில் மண் கூலாவில் தண்ணீர் இருந்தது. அதன் பக்கத்தில் ஒரு டம்ளரும் இருந்தது. “தயவு செய்து கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுங்கள். களைப்புத் தீர்ந்ததும், வேண்டுமானால் தங்களுக்கு அந்தக் கூலா நிறைய தண்ணீர் கொணர்ந்து தருகிறேன்,” என்றேன்.

“என்ன பேசுகிறீர்கள்! உண்மையில் நீங்கள் முஸ்லிமடமிருந்து தண்ணீர் சாப்பிடுவீர்களா? உங்களைப் பார்த்தால் ஹிந்துபோல் இருக்கின்றீர்களே?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார். எனக்கு அதிகம் பேசமுடியவில்லை. சோர்வு அதிகமாயிருந்ததால் பக்கத்துச் சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து விட்டேன். சந்தேகத்துடன் அவர் எனக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தார். பிறகு அவர் என் சாப்பாட்டைப் பற்றிக் கேட்டார். “என்னிடம் ஒரளங்கபாத்தில் ஒரு அம்மையார் கொடுத்த லட்டுகள் சில பாக்கியிருக்கின்றன. இவைகளைச் சாப்பிட்டுத் தான் இன்று இரவு கழிக்கவேண்டும். நாளைக்கு வேறு ஏற்பாடு செய்யலாம்,” என்றேன். “லட்டு மட்டும் தின்றுவிட்டு

இரவைக் கழித்தல் சாத்தியமல்லவே. அதுவும் நீங்கள் இவ்வளவுதூரம் நடந்து வந்திருக்கிறீர்களே!” என்று சொல்லிக் கொண்டே ‘தம் வீட்டை நோக்கிச் சென்றார். எனக்கும் நல்ல பசிதான். என்ன செய்யமுடியும்? எல்லோரா கிராமம் அங்கிருந்து இரண்டு மைல் தூரம். அங்கோ, அந்த காண்சாஹிபைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. கைலாசநாதரே கதியென்று உட்கார்ந்திருந்தேன். எல்லோராக் குகைகள் என் எதிரில் தான் இருந்தன. தெற்கு வடக்காக ஒரு மலைச் சரிவு. அதில் தென் கோடியிலும் வட கோடியிலும் மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் வளைவுகள். இது ‘ப’ வைப் போன்று தோன்றியது. இந்தச் சரிவிலேதான் குகைகளெல்லாம். ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றொரு கோடி சுமார் ஒன்றரை மைல் இருக்கும். இத்தனை தூரத்திலும் குகைகள். நான் இருந்த இடத்திலிருந்து எனக்குத் தெரிந்த தெல்லாம், நடுவிலிருந்த கைலாசநாதர் கோயில்தான். இது ஏறக்குறைய நூற்றிருபது அடி உயரமிருக்கும். தென்னாட்டுக் கோபுரங்களைப்போல உயர்ந்து விளங்கியது. மறுநாள் அதிகாலையில் எழுந்து செல்லுவதென முடிவு செய்திருந்தேன். இருள் முடியதும் எங்கள் இருவரைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. அதிலும், ஒருவர் தம் வீட்டினுள்ளேயிருந்தார். நான் மட்டும் தனியாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்! என் மனம், சரித்திர உலகில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது. காலையில் கண்ட தெளலத்தாபாத் கோட்டை—யுத்தத்தின் சின்னம். நாசமும் அழிவும்—மனிதனின் ஆணவப் பெருக்கம். எத்தனை பேரரசுகள் தோன்றி மறைந்திருக்கின்றன. அந்த வானளாவிய கோட்டைச் சுவர்கள் எத்தனை கோடி மக்களின் கொலைகளைக் கண்டிருக்கும்!

மத்தியானம் பார்த்த ஓளரங்கசீபின் சமாதி, உலக நிலையாமைக்குக்கு எடுத்துக் காட்டு. ஒரு காலத்தில் அசில இந்தியாவையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்ட மன்னன் மண்ணோடு மண்ணாய்க் கிடக்கிறான்.

இப்பொழுது முன் தோன்றும் குகைகள். சமாதான காலத்தின் ஆக்கவேலை—அன்பின் பெருக்காலாகிய கலைவாழ்க்கை—இன்னும் ‘எத்தனை எத்தனையோ எண்ணங்கள் என் மனத்திலே

ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பசியையும் மறந்து சிந்தனை உலகில் திளைத்திருந்தேன்.

கான்சாஹிப் என்னை உணவுகொள்ள அழைத்தார். தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஆயினும், விடை ஒன்றும் சொல்லாமல் எழுந்து அவர் வீட்டை நோக்கிச் சென்றேன். ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் பால் காய்ச்சி இறக்கி வைத்திருந்தது. பக்கத்தில் தமிழ் நாட்டுத் தோசையைப் போன்ற பெரிய சப்பாத்திகள் அடுக்கிய ஒரு தட்டு. அதன் முன்னால் உட்கார்ந்திருந்த கான்சாஹிப், என்னை லட்டுகளைத் தின்று அந்தப் பாலைப் பருகும்படி கட்டினாயிட்டார். என்னால் அவருக்குத் தெரிந்த பாஷையில் பேச முடியவில்லை. என்னிடமிருந்த லட்டு மூட்டையை அவிழ்த்தேன். இருந்ததை இரு கூறுக்கி அதில் ஒன்றை அவரது தட்டத்தில் வைத்தேன். அவரிடமிருந்த சப்பாத்தியில் ஒன்றை அவரைக் கேளாமலேயே எடுத்துக் கொண்டேன். விரலை வாயில் வைத்து என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தார். “என்ன! நீ முஸ்லிம் தண்ணீரைக் குடித்ததுமல்லாமல் அவன் செய்த ரொட்டியையும் தின்பாயா? வேறு ஹிந்துக்கள் பார்த்தால் எனக்கும் தொந்தரவு, உனக்கும் கஷ்டம்,” என்று அழுத்த மான குரலில் சொன்னார். “எனக்குக் கஷ்டம் வந்தால் பரவாயில்லை; உங்களுக்கு இதனால் தொந்தரவு வருவதானால் நான் சாப்பிடாது நிறுத்திக் கொள்கிறேன்,” என்று எனக்குத் தெரிந்த அரைகுறை ஹிந்தியில் சொன்னேன். என்னைப் பட்டினிபோட எப்படி இசைவார்? இருவரும் சாப்பிட்டோம்!

அங்கேயே அவர் பக்கத்திலேயே எனது படுக்கையையும் விநித்தேன். எனக்கு அலுப்பாயிருந்ததால் தூங்க முயன்றேன். ஆனால் கான்சாஹிப் என்னைத் தூங்கவிட்டாரில்லை. தென்னாட்டில் உள்ள ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் இவர்களது பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கேட்டார். எப்படியோ எனது கதராதையையும் சுதந்திரக் கிளர்ச்சியையும் பற்றிய பேச்சு வந்துவிட்டது. கதரின் காரண கர்த்தாவாகிய கார்தியடிகளைப் பற்றியும் பேசினோம். அவர் கார்தியடிகளைப் பற்றி அதிகம் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஹிந்து முஸ்லிம் ஐக்கியத்தைப் பற்றிய கார்தியடிகளின் கருத்துக்களைச் சிறிது சொன்னேன். பேசிக்கொண்டே தூங்கிவிட்டோம்.

காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்துவிட்டேன். நண்பர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் குடும்பத்தினர், தாய்விடு சென்று பல தினங்களானதால், வீடு முழுவதும் குப்பை நிறைந்து கிடந்தது. அங்கிருந்த துடைப்பத்தை எடுத்து உள்ளும் புறமும் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்தேன். கான்சாஹிபின் தூக்கத்தைக் கலைக்காமல் எவ்வளவு பாத்திரங்களைத் தேய்க்க முடியுமோ அவ்வளவையும் துலக்கி எடுத்து வைத்துவிட்டு, எதிரிலிருந்த அருவிக்குச் சென்று நீரும் கொண்டுவந்துவிட்டேன். நண்பர் விழித்தார்.

“இதெல்லாம் நீயா செய்தாய்?” என்று வியப்புடன் வினா வினா. “ஆம், செய்யக்கூடாதா?” என்றேன். “இல்லை. இங்கிலீஷ் பேசுகிறாய். அனேக விஷயங்கள் தெரிந்திருக்கிறாய். இம்மாதிரி வேலைகளைச் செய்ய எப்படி மனம் வருகிறது என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை,” என்று உணவு தயார் செய்வதில் ஈடுபட்டார். நானும் அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளைக் குறிப்பறிந்து செய்தேன். இருவரும் பலநாள் பழகிய தோழர்கள் போல் ஆகிவிட்டோம். விரைவிலேயே காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு ஏழு மணிக்கெல்லாம் குகைகளைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம்.

கைலாசநாதர் கோயிலுக்குத் தென்புறத்தில் பதினாறு குகைகள் இருக்கின்றன. இவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் பெயர்கள் இருந்தபோதிலும் வரிசை எண்களைக் கொண்டே தெரிந்து கொள்ளலாம். தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டு வந்தோம். இந்தப் பகுதியில்தான் புத்த குகைகள் இருக்கின்றன. இவைகளில் சில கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் செதுக்கப்பட்டவை. ஹிந்துக்களின் குகைகளும் சமணர் குகைகளும் இங்கே காணப்படுகின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு காலத்தில் உண்டுபண்ணப்பட்டவை.

முதல் முதலில் என் மனத்தைக் கவர்ந்தது ஒரு புத்தகுகை. இது ஒரு பெரிய மண்டபம். இதில் ஒரே சமயத்தில் ஆயிரம் பேர் உட்காரலாம். நடுவில் தூண்களை இல்லை. நான்கு சுற்றுச் சுவர்கள் மாதிரியிருந்த பாதைகளில் தனித்தனி அறைகள் குடையப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் ஒரு நூறு இருக்கும்.

இவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருவர் தான் வசிக்கமுடியும். இந்திர சபா என்னும் சமணக் குகை மிகவும் அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்குள்ள சைன விக்கிரகம் உருவில் பெரியது; வனப்பு மிக்கது. விசுவ கர்மா, தின்தல், நோமர்லீன முதலிய குகைகளிலுள்ள சிற்பங்கள் பார்க்கத் தகுந்தவை. இந்தக் குகைகளில் சிலவற்றிற்கு மாடிகளும் இருக்கின்றன. இவைகளுக்குள் இருள் நிறைந்திருப்பதில்லை. பகல் நேரத்தில் இக் குகைகளுக்குள் ஒளி நிரம்பியிருக்கிறது. யாதொரு கஷ்டமுமில்லாமல் குகையினுள்ளே இருந்து பார்க்கமுடியும். இது அக்காலத்திய சிற்பிகளின் திறமையைக் காட்டுகிறது. ஐன்னல் களோ வேறு திறப்புக்களோ கிடையாது. ஒரு புறம்தான் திறப்பு. இது சில குகைகளுக்குத் தாழ்ந்தும் சிலவற்றிற்கு உயர்ந்தும் இருக்கிறது. இக்குகைகள் நோக்கும் திசையே இவ்வளவு வெளிச்சமும் உள்ளே வருவதற்குக் காரணமெனத் தோன்றுகிறது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னால் குகைகள் ஒன்றும் குடையப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சில விக்கிரகங்கள் சேதப்பட்டிருக்கின்றன. இது சம்பந்தமாக அநேக கதைகள் அப்பிரதேசத்தில் வழங்குகின்றன. அவைகளில் சிலவற்றை என்னக்குக் காண்கிறோம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். மேலும் கீழும் ஏறியும் இறங்கியும் பார்த்துக்கொண்டு வந்ததில் எங்களுக்குக் களைப்புத் தோன்றிவிட்டது. சூரியன் மேற்கே சாய்ந்து விட்டான். வெப்பமோ குறைந்தபாடில்ல. மெதுவாக வீடு வந்து சேர்ந்தோம். சாப்பிட்டுக் களைப்பாறினோம். அந்தி மயங்கும் நேரமாய்விட்டது. பிறகு குகைகளின் பக்கம் போய் வர நேரமில்லை.

மறு நாள் முழுதும் கைலாசநாதர் கோயிலைப் பார்ப்பதில் செலவிட்டேன். இன்று வேறு சிலரும் குகைகளைப் பார்ப்பதற்காக ஓரளங்கபாத்திலிருந்து தனி மோட்டாரில் வந்திருந்தனர். இவர்கள் பார்த்த வேகத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டேன். இந்த ஒரே கல்லில் செதுக்கிய கைலாசக் கோயில் ஒன்றிலேயே பலநாள் பார்ப்பதற்குப் போதிய விஷயங்கள் உண்டு. இதில் எண்ணற்ற சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. இச்சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த கற்கோயில், அடித்தளத்தில் 154 அடி அகலமும் 276 அடி திளமும் உள்ள ஒரே பாறையில் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பாறை சுற்றிலுமுள்ள பெரிய மலைப் பாறையிலிருந்து குடைந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு நடந்திருக்கும் எல்லா வேலைகளும் உளியால் செதுக்கப்பட்டவைகளே. ஒட்டு வேலையே கிடையாது. பிராகாரங்களும் மண்டபங்களும் மூலஸ்தானமும் எல்லாம் குடைந்தும் செதுக்கியும் அழகுபட அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குக் கோயில் கொண்டருளும் தெய்வம் சிவனையிருப்பினும், சுற்றிலும் திருமாலின் விக்ரகங்கள் காணப்படுகின்றன. சிற்பங்களால் சிறப்புற்றிலங்கும் இக்கோயிலின் பிராகாரங்களில் தீட்டப்பட்டிருக்கும் ஓவியங்களில் சில, அஜந்தா குகைகளிலிருக்கும் ஓவியங்களுக்கு எத்திறத்திலும் குறைந்தவனல்ல எனச் சொல்லுகிறார்கள். இங்குள்ள வர்ணங்களுள் சில ஆயிரத்து முந்நாறு வருடங்களுக்கு முன் தீட்டப்பட்டவையே எனினும், நேற்றே தீட்டப்பட்டவை போல் காட்சியளிக்கின்றன.

இவ்வரிய வேலையைச் செய்து முடிக்க ஒரு நூறு வருடங்கள்ாவது சென்றிருக்கவேண்டும். என்ன மெதுவாக வேலை நடந்திருக்கும்! சிற்றுளியும் சம்மட்டியும் வைத்துத்தானே செதுக்கியிருப்பார்கள்! வெடி வைத்து உடைத்திருக்க முடியுமா? ஓர் இடத்தில் பழுது பட்டிருந்தால் அக்கோயிலின் அழகும் பெருமையும் முழுதும் போயிருக்குமல்லவா? இக்கோயிலின் முன்னுள்ள பெரிய யானை, புலி, சிங்கங்களும், நந்தியும், துவாரபாலகரும் பிரமாண்டமான உருவங்கள். இக்கைலாசக் கோயிலுக்கும் இதற்கு முன் இங்குச் செதுக்கப்பட்டுள்ள பெளத்த சைனக் குகைகளுக்கும் ஒரு பெரிய வேறுபாடு. அவற்றில் கலையுணர்ச்சி அவ்வளவு அதிகம் இல்லை. அவையெல்லாம் பலர் கூடியிருந்து தவமியற்றுவதற்கும் சமய ஆராய்ச்சி நடத்துதற்கும் வசதியாகச் செய்யப்பட்டவை. இதுவோ ஒரு பெரும் கலை விருந்து. கடவுளே குடிகொள்ள அமைத்த அமைப்பு. இங்குக் கலைஞனின் கனவு நனவாயிருக்கிறதென்றே கூறவேண்டும். இதைப் போன்ற கற்கோயில்கள் மாமல்லபுரத்தில் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

கைலாசநாதர் கோயில் மாமல்லபுரத்திலுள்ளவைகளை விடப் பன்மடங்கு பெரியது. இதைக் கட்ட ஆரம்பித்தவன்

ராஷ்டிரகூட வமிசத்தைச் சேர்ந்த **கிருஷ்ண** என்னும் அரசன் என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. இவனது ஆட்சிக் காலம் சுமார் கி. பி. 760-க்குமேல் எனக் கணக்கிடுகின்றனர். இத்தகைய வனப்பினையுடைய கற்கோயிலைச் சிருஷ்டிக்கக் காரிய கர்த்தாவாக இருந்த இவனை நாம் என்றும் போற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

கைலாசநாதரையும் அவரது திருக்கோயிலையும் எனது கண்குளிரப் பார்த்தேன். மறு நாளும் சென்று மற்றக் குகைகளைப் பார்த்தேன். இனிப் புறப்படவேண்டியதுதான். என்கண்களுக்கு விருந்தளித்து மனத்தைக் கொள்ளைகொண்ட கலையுலகிலிருந்து நான் பிரியலாம்; ஆனால் என்னைத் தன் அவவற்ற அன்பில் மூழ்கடித்த கான்சாஹிபிடமிருந்து விடை பெறுவது தான் கஷ்டமாக இருந்தது. எனது சுகத்தைத் தமது சுகம் போல் பார்த்து எனக்கு வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் செய்து வைத்த அவருக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? அம்மலைப் பிரதேசத்தில் தமக்காக வைத்திருந்த உணவுப் பொருள்களில் பெரும் பகுதியை எனக்குச் செலவிட்டு விட்டாரே? இவர் பெரும் பணக்காரருமல்லவே. நைஜாம் ராஜ்யத்தில் போலீஸ் உத்தியோகம் பார்க்கும் இவருக்குச் சொற்பச் சம்பளம்தானே இருக்கும்? இப்படியெல்லாம் நினைத்து என்னிடமிருந்ததில் ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்து அவரிடம் விட்டு வைக்க முயன்றேன். பலிக்கவில்லை.

அதிக சிரமத்தின்பேரில் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரிந்தோம்.

அருஞ்சொற்பொருள்

தரிசித்து - பார்த்து. சதுக்கம் - சதுரமான மைதானம். படாடோபம் - ஆடம்பரம். அந்திமக்கிரியை - இறந்தோருக்கு செய்யும் சடங்கு. தர்மசங்கடமான நிலைமை - இருவழிகளில் எந்த வழி சென்றாலும் அபாயமுள்ள நிலைமை. ஆணவம் - அகங்காரம். குடிகொள்ள - வாழ்ந்திருக்க. நனவு - விழித்திருக்கும்பொழுது நிகழ்வது.

வினாக்கள்

1. 'பிபீகா முக்பரா' என்பது என்ன?

2. ஓளரங்கசிபின் சமாத்ரி எத்தகையது? அவரது சமாத்ரி அவ்வா றிருக்கக் காரணமென்ன?
3. ஆசிரியர், கான்ஸாஹிப்புடன் இரவை எவ்வாறு கழித்தார்? அவருடைய நட்பை எவ்வாறு பெற்றார்?
4. எல்லோரா குகைகளைப்பற்றிக் குறிப்பெழுதுக.
5. கைலாசநாதர் கோவிலின் சிறப்புக்களைப்பற்றி எழுதுக.
6. கைலாசநாதர் கோவில் அமைக்கத் தொடங்கிய அரசன் யார்?

பயிற்சி

1. ஆசிரியரும் கான்ஸாஹிப்பும் இரவில் பேசிக்கொண்ட விஷயங் களை உரையாடலாக எழுதுக.

4. அடிகளின் தோற்றம்

(பெ. தூரன்)

உலகத்திலே பெரிய மகான்கள் தோன்றுகிறார்கள். சிறந்த உபதேசங்களைச் செய்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த தேசத்திற்கும் காலத்திற்கும் மட்டுமல்ல அவ்வுபதேசங்கள். என்றும் நிலைபெற்ற வாழ்க்கைநெறியாக நிற்கவேண்டிய உயரிய எண்ணங்களை அவர்கள் உலகிற்கே வழங்கிவிட்டுச் செல்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய பெருமையையோ, அவர்கள் எடுத்துரைத்த கருத்துக்களின் அருமையையோ மக்கள் விரைவில் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. யாரோ சிலர் மட்டும் ஓரளவிற்கு அறிகிறார்கள். அறிந்து அவர்களைப் போற்றுகிறார்கள். அவர்கள் காட்டிய நெறியிலே நிற்க முயல்கிறார்கள். ஆண்டுகள் செல்லச் செல்லத்தான் மகான்களின் பெருமையை உலகம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. விஞ்ஞானம் எவ்வளவோ முன்னேறி விட்டது. அதன் காரணமாக மக்களின் அறிவுத்திறன் மிக ஓங்கிவிட்டதென்று நாம் கர்வப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் நான் மேலே கூறிய விஷயத்தைக் கவனிக்கிற போது நமது அறிவு அவ்வளவு விசேஷமாகக் கூர்மையடைந்து விட்டதாகச் சொல்வதற்கில்லை.

காந்தி அடிகள் இவ்வுலகத்திற்கு வந்தார். அவர் இந்தத் தேசத்தில் பிறந்ததற்காக நாம் பெருமை கொள்கிறோம். அவர் நமக்குச் சுதந்திரம் வாங்கித் தந்ததற்காக நாம் அவரைப் பாரதத்தின் தந்தை என்று கொண்டாடுகிறோம். உலகத்தின் மற்றப் பாகங்களிலும் அவரைப் போற்றுவார்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவருடைய பெருமையை முற்றிலும் மக்கள் உணர்ந்து கொண்டதாகக் கூறமுடியாது. அதற்கு இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் செல்ல வேண்டுமோ? ஆண்டுகள் மட்டும் சென்றால் போதாது போலிருக்கிறது. இன்னும் உலகம் எத்தனை துன்பங்களை அநுபவிக்க வேண்டுமோ? துன்பம் உழன்று போராடுகின்ற போதுதான் நமக்குப் பெரிய வர்களின் நல்லுரைகள் உறைக்கின்றன. அதுவரை 'அவை

புலப்படுவதில்லை. நமது அறிவு அத்தனை மந்தம்; இல்லை, அறிவு மந்தமல்ல; நமக்கு அத்தனை உதாசீனம்.

மஹாத்மா காந்தி உலகிற்கு வந்தது இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்கு மட்டுமல்ல என்பது எனது கருத்து. இந்திய விடுதலையும் அவர் பணிகளில் முக்கியமானதுதான். ஆனால் அதை விட ஒரு முக்கியமான காரியத்திற்காக அவர் தோன்றினார் என்று நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குள்ளே விஞ்ஞானம் மகத்தான வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. மனிதன் பல அற்புதங்களைச் சாதித்திருக்கிறான். அவனுக்குத் தன் அறிவைப்பற்றி உயர்வாக எண்ணிக் கொள்வதற்கு அருகதையுண்டு. ஆனால் அறிவு வளர்ந்ததற்குச் சமமாக அவனுடைய அன்பு வளரவில்லை. மூளை பெருகிவிட்டது; ஆனால் நெஞ்சு விரியவில்லை. அணுக்குண்டு அவனுடைய அறிவின் வெற்றி. ஆனால் அழிக்கும் சக்தியாகவே அதைப் பயன்படுத்த அவன் முதலில் எண்ணுகிறான். அணுவையும் பிளக்க முடியும் என்ற எண்ணம் உதயமாகும் போதே அதை வலிமைமிக்க நாசவேலைப் படையாக்கலாம் என்ற மிருக உணர்ச்சியும் கூடவே பிறக்கின்றது.

காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த ஆதி மனிதனுக்கும் இன்றைய 'நாகரிக' மனிதனுக்கும் உள்ள பெரிய வித்தியாசமென்ன வென்ற கேள்விக்குப் பெர்னாட்ஷா ஒரு பொன் பொதிந்த பதில் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் சொல்லுகிறார்: 'ஆதிமனிதன் பிறரைக் கொல்ல விஷம் தோய்ந்த அம்பை உபயோகித்தான்; இக் காலத்து மனிதன் விஷ வாயுவை உபயோகிக்கிறான். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்!' அவர் பேச்சு வேடிக்கைபோலத் தோன்றினாலும் உண்மை நிறைந்தது. மனத்தன்மையிலே ஆதி மனிதனும் இன்றைய மனிதனும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறார்கள். மிருக உணர்ச்சி மாறி நெஞ்சிலே இன்னும் தண்மை அதிகம் வளரவில்லை என்பது அவர் கருத்து.

உலகத்திலே ஒரு பெரிய கொடிய யுத்தம் முடிந்து இருப்பது ஆண்டுகள்கூட ஆகவில்லை. மற்றொரு பயங்கர யுத்தம் வெடித்து விட்டது. அதுவுந்தான் முடிந்து விட்டதே

என்று கூறலாம். உலக சமாதானத்திற்கும், உலக ஒற்றுமைக்கும் ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கமும் பிறந்து விட்டதே என்றுகூடக் கேட்கலாம். ஆனால் சண்டை பூரணமாக ஓய்ந்து விட்டதென்று யாரும் கூறமுடியாது. பல பாகங்களிலே அது புகைந்து கொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுது அது பெரு நெருப்பாக மறுபடியும் ஓங்கிவிடுமோ என்ற கவலை உள்ளத்தைப் பீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கத் தலைவர் சமீபத்தில் பேசியிருப்பதைப் பார்த்தால் அந்தச் சங்கத்தினால் உலகத்தில் யுத்தம் வராமல் தடுக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. அதற்கு எதிராக மூன்றாவது உலக யுத்தத்தைப் பற்றிய பேச்சும் இன்று கேட்கின்றது. அணுக்குண்டு செய்வதிலும், அதை ஊழிக்கனலாகவே உரு வெடுக்கச் செய்வதிலும், தேசங்கள் ஒன்றோடொன்று போட்டியிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

அணுக்குண்டு ஆராய்ச்சியின் வேகம் விஷம்போல ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. பல சிறந்த அறிஞர்கள் அதன் பயங்கர விளைவைப்பற்றிப் பேசியுள்ளார்கள். எச். ஜி. வெல்ஸ், “இனிமேல் மனித ஜாதி உலகில் வாழ முடியாது,” என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார். அவர் கூறியது போல் பல விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இதுவும் அவ்வாறு நடக்காமல் இருக்க வேண்டுமே என்று சிந்தனையாளர் சிலர் கவலைப்படுகிறார்கள். ஜன்ஸ்டைன் சொல்லுகிறார்; “அணுக்குண்டு யுத்தத்தால் மனிதக் கூட்டம் முழுவதும் அழிந்து போகாது; முக்கால்வாசி போகலாம்; காடுகளிலும் மலைகளிலும் வசிக்கும் சாதியார்கள் மிஞ்சுவார்கள்.” “இனிமேல் யுத்தம் என்றால் துப்பாக்கி எடுத்துச் சடவேண்டியதில்லை; ஆகாயத்தில் பறக்க வேண்டியதில்லை; ஒரு பொத்தானை அழுத்தினால் போதும். உலகம் தவிடு பொடியாகிவிடும்,” என்ற பேச்சு இன்று சாதாரணமாகி விட்டது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் வைத்துத்தான் கார்த்தியடிகளின் தோற்றத்தை நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். மனித சமூகத்தை இந்த வையகத்திலே நிலைபெற்று வாழச் செய்வதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. அதுதான் அடிகள் உப

தேசித்துள்ள அன்பு வழி. அதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடில் மனிதனுக்கு உய்வில்லை; அவனுடைய வர்க்கம் அறிஞர் வெல்ஸ் கூறியபடி மறைத்தொழிந்து போகவேண்டியதுதான். இந்த எச்சரிக்கையைச் செய்ததே மஹாத்மா காந்தி உலகத்திற்குப் புரிந்த மகத்தான பணியாகும். “அன்பும் அஹிம்சையும் அவரையே காக்கவில்லை; அவை உலகத்தை எப்படிக்காக்கும்?” என்று சிலர் ஐயுறுகிறார்கள். அது சரியல்ல. அன்பும் அஹிம்சையும் அவரைக் காக்கவில்லை யென்று நினைப்பது தவறு. அவருடைய மறைவில் அடங்கியுள்ள தத்துவத்தை அறிந்து கொள்வது அவ்வளவு எளிதல்ல. இயேசுநாதர் சிலுவையிலே உயிர் கொடுத்தார். எதற்காக? அவருடைய அன்புக் கொள்கை உயிர் பெறுவதற்காக. அவர் சிந்திய செங்குருதியிலே அது உரம் பெற்று வளர்ந்தோங்கியது. அதிலே புலனாகும் உட்கருத்தை அடிகளின் மறைவோடு ஒட்டிப் பார்க்கவேண்டும். அழிவுப் பாதையிலே உலகம் போகிற வேகத்தைப் பார்க்கும்போது அதற்குச் செய்யவேண்டிய எச்சரிக்கை மிகப்பெரிதாகி விட்டது; கவனத்தை ஒரே அடியாக இழுத்துச் சிந்தனையைத் தூண்டக்கூடியதாக இருக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. அதற்குக் காந்தியடிகள் தமது இறுதித் தியாகத்தைச் செய்தார். “நூற்று இருபத்தைத் தாண்டு வாழ்வேன்” என்று கூறியவர், “உலகம் போகிற போக்கைப் பார்க்கிறபோது அதில் வாழ எனக்கு விருப்பமில்லை,” என்று சொல்லும்படி யாகிவிட்டது. ஆனால் அவருடைய மறைவு உலகின்மேல் வெறுப்பாலோ அல்லது சலிப்பாலோ ஏற்பட்டதல்ல; அது பேரன்பால் ஏற்பட்டது.

இவருக்கு முன்னே பல பெரியார்கள் இதே அன்பு நெறியை உலகிற்குப் போதித்தார்கள். “ஆருயிர்கட்கெல்லாம் நான் அன்பு செயல் வேண்டும்,” என்று விரும்பினார் நம் மிடையே தோன்றிய இராமலிங்க வள்ளலார். “அனைவரும் இறைவனுடைய வடிவங்கள்; அனைவரும் ஒன்றே; அனைவருக்கும் அன்பு செய்யுங்கள்,” என்று கூறிக்கொண்டு இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் வந்தார். அரசியலிலும், வாழ்க்கையில் எல்லாத் துறைகளிலுமே அன்பு நெறி சக்தி வாய்ந்தது என்று காந்தி அடிகள் காண்பித்தார். அவருடைய கொள்கை ஏதோ

கனவு காண்பவனுடைய ஆசையாக நின்றுவிடவில்லை. நாட்டின் விடுதலையே அது வெற்றி வழியாயிற்று. இந்தியாவிற்கு அதனால் விடுதலை கிடைப்பது சாத்தியமாயிற்றென்றால், உலகில் எந்தக் காரியத்திற்கும் அது நிச்சயமாகப் பயன்படுமென்பது திண்ணம் அல்லவா?

சமய சஞ்சீவியாகக் காந்தி அடிகள் காட்டியுள்ள இவ் வன்புவழியை மேற்கொள்ளாவிடில் மானிட ஜாதிக்கு இன்ப மில்லை, உய்வில்லை என்பதைத் தெளிந்த சிந்தனையாளர்கள் பலர் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நெறியைக் காட்டியதுதான் அடிகள் செய்த அரும்பணி. அதிலே ஒரு சிறிய அம்சந்தான் இந்திய விடுதலை. உலகத்திலே அமைதி நிலவ வேண்டுமானால் எல்லா நாடுகளும் சமமாக இருக்கவேண்டும். அடிமைக்கும் ஆண்டானுக்கும் இடையிலே சகோதரத்துவம் வளர முடியாது. உலகம் ஒரு குடும்பமாக இன்புற்று வாழவேண்டுமானால் இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வுகள் முதலில் மறையவேண்டும். அதனாலேயே காந்தியடிகள் இந்திய விடுதலையில் தமது சேவையை ஆரம்பித்தார்.

காந்தியடிகளின் உபதேசம் புதியதல்ல. அவர் அதை வாழ்க்கையில் எல்லா அம்சங்களிலும், அரசியலிலும் புகுத்தி வெற்றி கண்டதுதான் புதுமை. பாரதத்தின் பண்பாட்டிலே ஊறித் தெளிந்தது அவருடைய சத்தியநெறி. அதை உலகிற்கு எடுத்துக்கூற நமக்கு அதிக உரிமையுண்டு. ஆனால் அந்த உரிமைக்கு முதலில் நாம் பாத்திரமாக வேண்டும். காந்தியத்தை முதலில் நாம் கைக்கொள்ளவேண்டும். நமக்குள்ளே பூசலையும் பிரிவினையையும் வளர்த்துக்கொண்டு உலகத்திற்கு அன்பு நெறி உபதேசம் செய்ய இயலாது. காந்தியடிகள் காட்டிய நெறியிலே நாம் நிலைத்து நிற்கவேண்டும். நமக்குள்ளே இருக்கும் குறுகிய எண்ணங்களையும், வெறுப்புக்களையும் ஒதுக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்வதே பிறருக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக அமையும். அதனால் உலகத்தை ஒரு குடும்பமாகப் பிணைத்துவிடலாகும். விமானத்திலேறி உலகத்தை மூன்று நாட்களில் சுற்றிவருவதால் மட்டும் உலகம் ஒரு குடும்பமாகிவிடாது. உள்ளம் உலகத்தையே அன்பால்

பிணிக்கவேண்டும். அதற்கு முதலில் அண்டை வீட்டானை நேசித்துப் பழகவேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் காந்தியடிகள் நமக்கு அளித்த சுதந்திர இந்தியாவை உன்னத நாடாக மாற்றுவதோடு உலகத்திலே மானிட ஜாதி இன்புற்று வாழ வழி கண்டவர்களாவோம். அடிகள் உலகத்திற்குச் செய்த எச்சரிக்கை வீண் போகாமல் இருப்பதற்கு நம்மால் இயன்ற பணியைச் செய்வோம் என்று நாம் உறுதி கொள்வோமாக. வாழ்க காந்தியம் !

அருஞ்சொற்பொருள்

உழன்று - அனுபவித்து. உதாசீனம் - மதியாதிருத்தல் ; கவனியாமல். பணி - தொண்டு. அருகதை - தகுதி. பீடித்து - துன்புறுத்தி. ஊழிக்கனல் - யுக முடிவில் தோன்றும் பெரு நெருப்பு. சிந்தனை - எண்ணம். ஆண்டான் - எசமானன்.

வினாக்கள்

1. “நமது அறிவு அவ்வளவு விசேஷமாகக் கூர்மையடைந்து விட்டதாகச் சொல்வதற்கில்லை.”—ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறக் காரணம் யாது ?

2. “அறிவு வளர்ந்ததற்குச் சமமாக அவனுடைய அன்பு வளரவில்லை.”—இதை ஓர் உதாரணத்துடன் விளக்குக.

3. பெர்னாட்டு ஷா ஆதி மனிதனுக்கும் நாகரிக மனிதனுக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருப்பதாகக் கூறுகிறார் ? அதன் கருத்து யாது ?

4. இப்பொழுதுள்ள நிலை என்ன ? மனிதரிடம் தன்மை வளர்ந்து விட்டதா ?

5. அனுக்குண்டின் நாசத் தன்மைபற்றி உலக அறிஞர் கூறுவதென்ன ?

6. காந்தியடிகளின் தோற்றம் மக்களுக்கு எதைப் போதிக்கிறது என்று ஆசிரியர் கருதுகிறார் ?

7. “காந்தியடிகளின் மறைவு, அவர் செய்த இறுதித் தியாகம்” — இதை விளக்குக.

8. “அன்பு வழியை மேற்கொள்ளாவிடில் மானிட ஜாதிக்கு உய்வில்லை.” என்ற நெறியை காந்தியடிகள் எவ்வாறு விளக்கினார் ?

9. காந்தியடிகளின் உபதேசத்தைப் பரப்புவதில் நமது கடமை என்ன ?

பயிற்சி

I. அடைவுக்குறியின்று பொருத்தமான சொற்றொடரைச்
சேர்த்து வாக்கியத்தைப் பூர்த்திசெய் :

1. காந்தியடிகளின் அரும்பணி———.

(இந்தியாவிற்கு விடுதலை வாங்கித் தந்தது ;
அணுகுண்டின் சக்தியை அடக்க வழி தேடித் தந்தது ;
ஏற்றத் தாழ்வு மறைய வழி வகுத்தது ;
உலகிற்கு அன்பு நெறியைக் காட்டியது.)

2. காந்தியம் என்பது ———நெறி.

(சுதந்திர, சமத்துவ, சகோதரத்வ, அன்பு வழி வந்த சக்திய.)

II. எதிர்மொழி தருக :—

போற்றுதல், தண்மை.

5. தமிழ் இலக்கணம்

(வி. ஜி. ஸ்ரீநிவாஸன், பி.ஏ., எல்.டி.)

‘இலக்கணம்’ என்ற சொல் காதில் பட்டதும் எவருக்கும் ‘இலக்கியம் முதலா? இலக்கணம் முதலா?’ என்ற கேள்வி மனத்திடையே தோன்றுவது திண்ணம். இந்தக் கேள்விக்கு விடை சொல்கின்ற வகையிலே ஒரு பெரிய விவாதமே கிளம்பலாம்! சிலர் “இதென்ன கேள்வி? இலக்கணம் தான் முதல். இதில் என்ன சந்தேகம்?” என்று பதில் கொடுக்கலாம். இலக்கணத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற முறையில் ‘முதல்’ என்று சிலர் சொல்ல முடியுமே தவிர, முதலில் தோன்றியது இலக்கியம் என்பதை ‘ஐயம் திரிபு அற’ உள்ளத்தில் பதித்துக் கொள்ளுதல் அவசியம்!

அசுத்தியம் என்ற தமிழ் இலக்கண நூலிலே வருவதாகச் சொல்லப்படும் வரிகளைப் பார்த்து ஆராய்ந்தால் உண்மை தெளிவாக விளங்கும்.

இலக்கணம் என்பது இலக்கியம் முறையுற
வைத்த தென்று வழங்கப் படுமே.

அதாவது இலக்கியம் தோன்றிய பின்னர், பகுத்துப் பாகுபாடு செய்து, ஓர் வரையறைக்கு உட்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமென்ற ‘பாது காப்பு’ எண்ணத்திலே இலக்கணம் தோன்றியது. மொழியானது பல இடங்களில் பல காலங்களில், பலரால் பேசப்பட்டுத் திசைகெட்டுத் திக்குமுக்காடிக் கெட்டுப் போய்விடாது நிலைக்க வேண்டுமே என்ற எச்சரிக்கை நிலைப்பிலே எழுந்ததுவே இலக்கணம்!

“இலக்கியம் கண்டு அதற்கு இலக்கணம் இயம்பவின்,”

என்று **நன்னூலில்** வருவதை நாம் நன்றாகக் கவனித்தல் வேண்டும். “அறிவுடையோராலே நியமிக்கப்பட்ட இலக்கியத்தைப் பார்த்து அவ் விலக்கியத்திற்கு, அவ்விலக்கியத்தின் அமைதியையே இலக்கணமாகச் சொல்லுதலால்,” என்ற பொருளுரையையும் கவனிக்கவேண்டும்.

அகத்தியம், “இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே,” என்று உறுதியாக அறுதியிட்டுக் கூறுவதோடல்லாமல், நல்ல தொரு உதாரணத்தையும் கையாளுகிறது :

எள்ளின் ருகில் எண்ணெயும் இன்றே
எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடும் இலக்கணம்.

நிச்சயமாக நமக்கு ஒரு உண்மை தெரியும். அதாவது, எள்ளி லிருந்துதான் எண்ணெய் எடுக்கிறார்கள் என்றும் எடுக்க முடியும் என்றும், அது போலவே எண்ணெயிலிருந்து எள்ளை எடுக்கவே முடியாது என்றும் நாம் நன்றாக அறிவோம். மேற்கோள் காட்டிய வரிகளிலே இலக்கியத்தை ‘எள்’ என்று கொண்டோமானால், ‘எண்ணெய்’ தான் இலக்கணம்! எள்ளி லிருந்தே எண்ணெய் எடுக்க முடியுமானால், இலக்கியத்தி லிருந்துதான் இலக்கணம் எடுபடல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் என்பது பழைய தமிழ் இலக்கண நூல். ஓர் இலக்கண நூல் வழக்கிலே வரவேண்டுமானால், அதற்கு இலக்கியமாக உதவவேண்டிய பல அருமையான பெரு நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்! இது வெளிப்படையான உண்மை.

மனிதன் உலகத்திலே தோன்றிய புதிதில், சில குறிப்புகளால், அடையாளங்களால், சைகைகளால் தன் கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருப்பான். பின்னர் ஏதேதோ உளறியிருப்பான், கூச்சல்போட்டுக் கத்தியிருப்பான். பின்னரே பேசியிருப்பான். பேசுகின்ற வகையிலே ஒருவிதக் கட்டுப்பாடோ, விதியோ, ஒழுங்கோ இல்லாதுதான் பேசியிருப்பான். அதற்கும் பிற்பாடு தான் ஒரு வரையறைக்குட்பட்ட ஒழுங்கு முறையிலே பேச வேண்டுமென முனைந்திருப்பான். நம் வீடுகளில் வளர்கின்ற குழந்தைகளின் பேச்சுகளைத் தெரிந்து கொண்டால் விஷயம் நன்கு விளங்கும்! மனிதனும் ஆதியில் குழந்தைதானே! ஆதலால் இலக்கியம் முறையுறவே இலக்கணம் தோற்றியிருக்க வேண்டும். ‘பாஷை’ கெடாது இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு தான் பாணினி என்பார் “வியாகரணம்” என்ற வலுத்த கோட்டையைக் கட்டினார். அதே ‘எண்ணத்

தோடுதான் ‘மொழி’ கேடுருமல் இருக்க வேண்டுமென்று அகத்தியனார் “இலக்கணம்” அருளினார்.

இலக்கியத்திற்கும் இலக்கணத்திற்கும் உள்ள உறவு எப்படிப்பட்டது என்பதைக் கவனிப்போம். ஆம், மிகவும் நெருங்கிய உறவு! உதவுகின்ற தொடர்பு! வளர்ச்சியையும், முன்னேற்றத்தையும் கொடுக்கிற நட்பு.

மனிதனுக்கு முதுகெலும்பு எப்படியோ, அப்படியே இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம். வாழ்க்கையில் முற்போக்கும், சுவையும் காணாதவனே, “முதுகெலும்பு இல்லாதவன்,” என்று தான் சொல்லுகிறோம். முதுகெலும்பின் நிலைமையை வைத்துத் தான் ஒரு மனிதனுடைய வளர்ச்சி, வயது, இளமை எல்லாம்! இவ்விடத்தில் மனிதனுக்காக முதுகெலும்பே தவிர முதுகெலும்பிற்காக மனிதனல்ல என்ற உண்மையை உணர வேண்டும்! அதாவது, முதுகெலும்பு ஒரே விரைப்புடன், ஒரே எலும்பால் ஆகியதுபோல் இருந்து விடக்கூடாது. குனிந்து நிமிர், அக்கம் பக்கம் திரும்ப, பொதுவாக வளைந்து கொடுக்க வசதியும் உதவியும் புரிய வேண்டும்.

முதல் முதலாகத் தோன்றிய தமிழிலக்கணமான அகத்தியம் பல இலக்கிய நூல்களுக்கு “இலக்கண”மாய் அமைந்ததோடல்லாமல், முதல் இரண்டு தமிழ்ச் சங்கங்களுக்கு நல்லதொரு வழிகாட்டியாகவும் திகழ்ந்தது எனக் கூறுகின்றனர். பின்னர், சில சீர்திருத்தங்களோடும், முற்போக்கான கொள்கைகளோடும் தோன்றியதுவே “தொல்காப்பியம்.” இது மூன்றாவது சங்கத்திற்குப் பேருதவி செய்தது. பின்னர் வெகு நாட்கள் கழித்து பல பெரிய புதிய மாறுதல்களுடனும், வளர்ச்சிக் கொள்கையுடனும் கூட இலங்கியது “நன்னூல்” எனும் இலக்கணம்! இவ்வாறு கால வேறுபாட்டிற்கும், இலக்கிய அமைதிக்கும், வழக்கிற்கும் பொருத்தமாக இலக்கண நூல்களும் நம் தமிழ் மொழியிலேயே மாறுபட்டு வந்திருக்கின்றன. நன்னூலின் கடைசிச் சூத்திரம் :

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே,

என்பதுவே ! காலப் போக்கிற்குத் தக்கபடி பழமையான விஷயங்கள் மறையலாம் ; புதிய விஷயங்கள் தோன்றலாம் ; இவை குற்றமல்ல என்பதுவே இதன் பொருள். புதிய திருத்தங்களை யும் அவ்வப்போது ஏற்றுக் கொள்ளல் அவசியம் என்பதையும் உணரல் வேண்டும். நன்னூலுக்குப் பின்னர் **இலக்கணக் கொத்து, வீர சோழியம்** என்ற தமிழிலக்கண நூல்கள் தோன்றி யுள்ளன. தவிர, தமிழுக்கெனத் தொண்டாற்றும் யோகி சுத்தானந்தர் **இனிய தமிழிலக்கணம்** என்றதோர் புதிய இனிய, முன்னேற்ற இலக்கண நூலை எழுதியுள்ளார் என்றால் அது வரவேற்கத்தக்கதே ! போற்றத்தகுந்ததே !

இப்படிப் பல இலக்கண நூல்கள் தோன்றித் தமிழ் மொழி தனை—தேங்கு நீராக்காமல், பாசியும் சேறும் குழம்பிய குட்டையாக்காமல்—புதுப் புனல் பெருகி வரும் பெரிய ஆறெனச் செய்தன !

இனித் தமிழ் இலக்கண அழகையும், அமைதியையும் காண் போம் ! ஆங்கில “கிராமர்” (Grammar), வடமொழி “வியா கரணம்” முதலிய சொற்கள் தமிழ் “இலக்கணம்” என்பதைக் குறிக்கும் சொற்கள் அல்ல ! தமிழ் இலக்கண நூலை “லக்ஷண சாஸ்திரம்” என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம் !

சில உண்மைகளை உதாரணமாகப் பார்ப்போம்.

“நூல்” என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோமே ! நூல் என்றதும் நமக்குத் தோன்றுவது பஞ்சு, இழை, ஆடை முதலி யன தானே ! இந்த விஷயத்தை வைத்துக் கொண்டே நன்னூல் ஆசிரியர் சொல்கிறார் பாருங்கள்.

பஞ்சுதன் சொல்லப் பனுவல் இழையாக
செஞ்சொல் புலவனே சேயிழையா—எஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூல்முடியு மாறு.

“குற்றமில்லாத நூல் முடிகின்ற வழி இதுதான் ! தன்னுடைய சொற்களை பஞ்சு ; செய்யுள்தான் இழை ; நல்ல சொற்களைத் தேர்ந்த புலவனே நூற்கின்ற பெண் ; குறைவிலாத வாயே கை ; அறிவு தான் சுதிர்,” என்பதுவே இதன் பொருள் !

“நூல்” என்பதற்கு இலக்கண—விளக்கத்தையும், பெயர்க் காரணத்தையும் நன்றாகப் புரிந்து கொள்கிறோம் இந்தச் செய்யுளினால்.

“சொல்” என்பது என்ன என்ற கேள்விக்குப் பதில் அழகாகக் கிடைக்கிறது.

“எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும்
பொருள்தரின் பதமாம்.”

எழுத்தானது தனித்து வந்தாலும் சரி, தொடர்ந்து வந்தாலும் சரி, பொருள் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தால் அதுதான் “சொல்”.

ஆ, கா, வா, பூ, போ, வை முதலியன தனி எழுத்துச் சொற்கள் ! பொருள் தருகின்றன அல்லவா ! எழுத்தே தனித்துப் பொருள் தந்து விடுவதால் அதுவும் சொல்லாகிவிடுகிறது.

தமிழ் இலக்கணத்தைச் சரியாக அறியாதவர்கள் “செய்யுள் என்றால் என்ன?” என்ற கேள்விக்குச் சரியான விளக்கம் இல்லை என்று தான் நினைப்பார்கள் ! நன்னூல் ஆசிரியர் “செய்யுள்” தனக்கு அருமையான “இலக்கணம்” (Definition) தருகிறார் பாருங்கள்.

“பல

சொல்லால் பொருட்கிடன் ஆக உணர்வின்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்.”

பல சொற்கள் சேர்ந்திருக்கும்; அப்படிச் சேர்ந்த சொற்கள் தெளிவாகப் பொருளை விளக்கும்; அப்படிப் பொருளாழம் கொண்ட அழகிய சொற்களைத் தேர்ந்து உபயோகிப்பவர், உலகத்தையும், இயற்கையையும், மாந்தர் உள்ளத்தையும் நன்றாகப் புரிந்துகொண்ட அனுபவம் மிக்க ‘உணர்வில் வல்லவர்களாக’ இருப்பார்கள் ! அவர்கள் தமது கருத்துக்களை அழகும் அலங்காரமும் செய்து பாட்டாக வழங்குவார்கள். அதுவே செய்யுள்.

“மலர்” என்பதற்கு என்ன “இலக்கணம்” என்று கண்டு தேர்வோம்.

மங்கல மாசி இன்றி அமையாது
யாவரும் மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப்
பொழுதின் முகமலர் வுடையது பூவே.

மலர் என்பது மங்கலச் சின்னம் ! எந்த விதமான காரியங்களுக்கும் இன்றியமையாதது ! அதைப் பார்த்தவர்கள் மகிழ்ந்து தன்னை மேற்கொள்ளக்கூடிய மேன்மை கொண்டது. உரிய காலத்தில் மலர்ச்சி பெறக் கூடியது. இதைவிட அழகான முறையில் மலரை விளக்க முடியுமா ? வேறெந்த மொழியிலும் காணமுடியுமா ?

மேலே கொடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்களைத்தும் நன் னூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை ! தொல்காப்பியத்திலிருந்து எண்ணற்ற, அழகிய இனிய கவிதைச் சுவை நிரம்பிய “இலக் கண” அமைதிகளை வாரிக்கொடுக்க முடியும் !

தொல்காப்பியத்திலே தமிழர் பண்டையிலே வாழ்ந்து சிறந்த வெற்றி வாழ்க்கைக்கு, வீரக் காதல் வாழ்க்கைக்கு, இயல், இசை, நாடகம் தோய்ந்த வாழ்க்கைக்கு, பொதுவாக “லக்ஷிய” வாழ்க்கைக்கு நல்லதொரு, “லக்ஷணத்”தைக் காண லாம் ! “இலக்கணம்” விரிவாகவும் தெளிவாகவும், அழகாகவும், நல்ல கவிதைகளாகவே காட்சி கொடுக்கும்.

தமிழ் “இலக்கண” நூல்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டாம். எல்லோரும், கசப்பை ஒழித்து இலக்கணம் பயிலல் வேண்டும். பரம்பரைச் சொத்தின் பெருமையும், மதிப்பும், தன்மையும், நன்றாகத் தெரியும்.

தமிழிலக்கணம் தொன்மையானது, அழகானது, தனிமை யானது, வழி வழி வந்தது, முற்போக்கைக் கொண்டது என் பதை உணர்ந்து அதற்கு உரிய மதிப்பைத் தமிழர்கள் தருதல் வேண்டும். மாணவர்கள் தமிழிலக்கணம் பயிலுதல் இன்றி யமையாதது.

அருஞ்சொற் பொருள்

திண்ணம் - உறுதி. கிளம்பலாம் - தோன்றலாம். ஐயம் திரிபு அற - சந்தேகமும் தவறான கருத்தும் இல்லாமல். வரையறை - கட்டுப்பாடு. அறுதியிட்டு - முடிவு செய்து, வெளிப்படையான - தெளிவாகத்

தெரிகிற. லக்ஷணசாஸ்திரம் - தன்மைகளைக் கூறும் நூல். சின்னம் - அடையாளம். மேற்கோள் - உதாரணம். தொன்மை - பழமை.

வினாக்கள்

1. இலக்கியமே முதலில் தோன்றியது என்பதற்கு அகத்தியத்தியத்திலும் நன்னூலிலும் என்ன ஆதாரங்கள் உள்ளன?
2. எள்ளிலிருந்துதான் எண்ணெய் எடுக்கமுடியும் என்பது எதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது?
3. ஒரு குழந்தை பேசக் கற்றுக் கொள்வதைக் கவனித்து, ஆதிமக்கள் பேசக் கற்றுக் - கொண்ட முறை பற்றி என்ன அறிந்து கொள்ளலாம்?
4. ஒரு மனிதனுக்கு முதுகெலும்பு உதவுவது போல ஒரு பாஷைக்கு இலக்கணம் எவ்வாறு உதவவேண்டும்?
5. தமிழில் தோன்றியுள்ள முக்கிய இலக்கண நூல்களைக் காலக்கிரமப்படி வரிசையாக எழுதுக.
6. நூல், சொல் என்பவற்றிற்கு நன்னூலாசிரியர் தரும் விளக்கங்களை எழுதுக.
7. செய்யுள் என்பது என்ன?
8. மலரின் இயல்புகளை விளக்கி எழுதுக.
9. தமிழிலக்கணத்தை நாம் ஏன் புறக்கணிக்கக் கூடாது?

6. நாணமும் மடமும்

(திருமதி. C. பெரியநாயகி அம்மாள்)

‘நாணமும் மடமும் நாரியர்க்கு அழகு’ என ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது. பழமொழிகள் எல்லாம் முற்ற முடிந்த உண்மைகளைக் கூறிவிடுவதாகச் சொல்ல முடியாது. சில பழமொழிகள் அரையுண்மையைக் கூறுகின்றன. இன்னுஞ் சில, காலுண்மையைத் தானும் கூறுவதில்லை. இப்பழமொழி எந்த அளவு உண்மை என்று நோக்குவோம்.

நாணம் என்றவுடனே அஃது நாரியர்க்கு அழகு என்கிறார்கள். ஆனால், நாணம் ஆடவர்க்கு வேண்டாவோ? அவசியம் வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் போன்ற பெரியவர்கள் வரைந் திருக்கின்றார்கள். ‘அன்பு, நாணம், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை ஆகிய ஐந்தும் சான்றோர்க்கு வேண்டும்,’ என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

அப்படியானால், நாண் என்பது ஆண்பாலார்க்கும் அவசியம் வேண்டப்படுவதாகும் என்பது வெளியாகவில்லையா? பின், நாண் என்பது நாரியர்க்கு மாத்திரம் அழகு எனக் கூறுவானேன்? நாண் ஆடவர்க்கும் பெண்டிர்க்கும் வேண்டும். ஆடவருக்கானால், பிறர் பழிக்கத் தக்க செயலைச் செய்யும் பொழுது, அஃதாவது பாவத்தைச் செய்யும்பொழுது, அந்த நாண் வேண்டப்படும் என்பார்கள். அவ்வகை நாண், ஆடவர்க்கும் பெண்டிர்க்கும் பொது. ஏனென்றால், பெண்ணும் பிறரால் பழிக்கத்தக்க—வெறுக்கத்தக்க—செயலைச் செய்யக் கூடாது ஆதலால் என்க.

ஆனால், பெண்ணுக்கே சிறப்பான நாணம் என ஒன்று மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதற்கு வரையறை கூறி அதன் இலக்கணம் இயம்புதல் கடினமானது. இன்ன இன்ன இடங்களில் நாண் தோன்றுதல் இயல்பு என்று கூறலாமே தவிர, ‘இதுதான் நாண்,’ என்று காட்ட முடியாது. புதிதாக ஒரு வரைக் கண்டபோது தன்னை மறைத்துக்கொள்ள வேண்டு

மென ஒருவகை உணர்ச்சி தோன்றுவதை நாணம் என்னலாம். நாணம் என்பது மனத்தே தோன்றும் ஓர் உணர்ச்சி. அது காரணமாகச் சொல் தடைப்படலாம். அது காரணமாக உடலிலே ஒருவகை உணர்ச்சி தோன்றவே உடல் சிறிது ஒடுங்கினாலும் ஒடுங்கலாம். இவை உள்ள இடத்து நாண் உண்டு என்பது அறியப்படும்.

‘நாணம் என்பது நாரியர்க்கு அழகு,’ என்று கருதிக் கொண்டு எத்தனை பெண்டிர் ஆடவரோடு எக்காரணத்தாலும் உரையாடுதல் இல்லை என்று தீர்மானித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்! உதாரணமாக, நம் வீட்டிற்கு யாரோ ஒருவர் வந்து நம் அகத்தாரைக் குறித்துக் கேட்கிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். வந்து கேட்டு நிற்பவருக்கு ஒரு சொல் சொல்லாது, கதவை அடைத்த வண்ணம் வைத்து, நாம் ஒடி ஒளிந்து கொள்வது அழகா? எத்தனை பெண்கள் இப்படிச் செய்கிறார்கள்! ‘ஐயா வெளியே போயிருக்கிறார்கள்,’ என்று தெரிவித்து விட்டால், நாண் அழிந்துவிடும் என்று எத்தனை நாரியர்கள் நினைக்கிறார்கள்! நாணத்திற்கு முக்கிய அடையாளம் தலை குனிந்து கொண்டிருப்பது என்பார்கள். அதற்காகத் தெருவில் நடக்கும் பொழுது கூடத் தலையைத் தொங்கப்போட்ட வண்ணம் அக்கம் பக்கம் பாராது நடந்து செல்வதுதான் அழகு போலும்! உலகில் உள்ள பொருள்களைக் காண்பதற்கு இறைவன் கண் கொடுத்திருக்கக் குருடரைப்போல நடக்க வேண்டும் என்று சொல்வது நேரிது ஆகுமா? மகளிர் நிமிர்ந்து பார்த்து நடப்பதனால் கற்பிழப்பர் என்று நினைத்தால், அதை விடப் பெரிய வசை பெண்ணினத்திற்கு வேறு வேண்டா.

நாணம் காரணமாக, அக்கம் பக்கம் பார்க்கக் கூடாது என்று கட்டாயப்படுத்துபவர், பாராததுபோல நடத்து உண்மையிலே பார்த்துச் சொல்வது கண்கூடு அன்றோ? உலகிலுள்ள பல பொருள்களையும் கண்ணாற் காணவேண்டும் என்ற இயல்பான விருப்பத்தைக் கட்டாயமாகத் தடைப்படுத்துவதால், பொய்வேடங்கள் நாணத்தோற்றங்கள் பெருகிவந்தன. அவை ஒழிய வேண்டும். இயல்பிலேயே ஒரு பெண் உலகிலுள்ள பொருள்களைக் காணவிழையாது கண்ணை மூடிக்கொண்டு

நடக்கிறான் என்றால், நடந்து செல்லட்டும். ஆனால், 'நாணிலி என்று கூறுவார்களே?' என்னும் அச்சத்தால் அங்ஙனம் செல்வாளாயின், அஃது அழகுடைத்தா என்பதே கேள்வி.

‘நாணம் என்பது நாரியர்க்கு அழகு,’ என்னும் வசனத் தால் வந்த போலி வேடங்கள் ஒழியவேண்டும். பேசவேண்டிய அவசியம் இருந்தாலன்றி, ஆடவரோடு பேசவேண்டா என ஒரு பெண் நினைப்பாளையானால் அது குற்றமாகாது. கண்ணகி கூட, சாதாரணமாகப் பிற ஆடவரோடு பேசியறியாதவள்; பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டபொழுது அரசன் முன்னிலையிற் சென்று வாதாடினாள். ‘நாணம் என்பது நாரியர்க்கழகு,’ என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்திருப்பாளானால், தன் கணவன் குற்றவாளி அல்லன் என்பதை நிறுவியிருக்க முடியாது. அன்று அரசன் முன்னிலையிற் சென்று வாதாடினதால் அன்றே இன்றும் அவளை உலகம் கொண்டாடுகிறது! அப்படியிருக்க, ‘நாணம் என்பது நாரியர்க்கு அழகு,’ என்று எப்படிச் சொல்வது? ‘நாணம் என்பது நங்கையர்க்கு அணி,’ என்று கூறினாலும் ஒருவாறு பொருந்தும். வேண்டிய சமயத்தில் அணிந்து கொண்டு, வேண்டாதபொழுது கழற்றி வைத்துக்கொள்ள முடியும் அணிகளை.

இவ்வாறே அத்தியாவசியமான இடங்களில் நாணத்தை மேற்கொண்டு, பொருந்தாத இடங்களில் நாணத்தை விலக்கி வைக்க மகளிர் பழகிக் கொள்ளவேண்டும்.

அப்படி, வேண்டுங்கால் அணிந்து வேண்டாக்கால் நீக்கலாம்; ஆதலாற்றான், ‘நாணம் என்பது நாரியர்க்கு அணி,’ என்று கூறினேன். ஒருவரை அவரது முன்னிலையிலே புகழ்ந்தால் புகழப்பட்டவர் நாணுவது இயல்பு. இஃது இருபாலார்க்கும் ஒத்ததே. இதைப் போன்ற நாணம் வேண்டா என யாரும் சொல்லமாட்டார்கள். இந்த நாணம் அழகுடைத்தே. கண்ணகியை ஒருசமயம் ஒரு வேட்டுவச்சி நிரம்பப் புகழ்ந்தாள். “கொங்கச் செல்வி, குடமலையாட்டி, ஒரு மாமணியாம் உலகிற்கு ஒங்கிய திருமாமணி,” என்றெல்லாம் அவள் கணவன் கோவலன் முன்னிலையில் சொல்லினாள். கண்ணகி இப்புகழ்ச்சி

யைப் பொறுக்க முடியவில்லை ; நாணினால் ; அதனால், கோவலன் முதுகுப் புறத்திலே மறைந்து கொண்டான். இதன் கண்ணே நயம் காண்கிறோம். இதைப் போன்ற நாணம் வேண்டா என்று சொல்ல நான் முன்வரவில்லை.

நாணமே மகளிர்க்கு வேண்டா என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். சில சமயங்களில் வேண்டா ; சில சமயங்களில் வேண்டும் ; வேண்டிய வேண்டாத சமயங்களை அவ்வம் மகளிரே சீர்தூக்கி நிச்சயித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பேன்.

‘மடமென்பது மங்கையர்க்கு அழகு,’ என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் மடம் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் என்பது பல பேருக்குச் சரியாகத் தெரியாது. மடம் என்பது அறியாமை என்று எத்தனையோ ஆயிரம்பேர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அது தப்பு. மடம் என்பது ‘கொருத்திக் கொண்டு கொண்டது விடாமை,’ என்பதாகும். மடம் என்பது அறியாமையன்று. அறிந்தும் அறியாது போன்றிருத்தலே முன்னர் மடம் எனப் பட்டது. இஃது அந்தக் காலத்துக்கு உரிய இலட்சணமாக மதிக்கப்பட்டு வந்தது.

ஆனால், இந்தக் காலத்திலே ஒரு பொருளை அறிந்தும் அறியாது போன்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறினால், அஃது எவ்வளவு கொடுமை ! ஒரு செய்தி தனக்குத் தெரிந்தாலும், தெரியாமல் திக்குமுக்காடுகின்ற ஆடவர் முன்னிலையில் பெண் அதனைத் தெரிவியாது மடமை தாங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நியாயம் ஆகுமா ? நியாயம் ஆகாது என்றால், அஃது அழகாகுமா ? கல்லாதார் மத்தியில் தன் கல்வியை வீணே காட்ட வேண்டா என்றால், அஃது ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் பொது தானே ? அப்படியிருக்க, அறிந்தும் அறியாது போன்றிருக்கும் மடமென்பது ஆடவர்க்கு அழகாகாது, மகளிர்க்கு மாத்திரம் எப்படி அழகாகும் ?

மடம் அழகு என்றால், அஃது ஆடவர்க்கும் அழகுதான் ; பெண்டிர்க்கும் அழகுதான். இவ்வாறு பார்த்ததில், இந்தப் பழமொழி அரையுண்மையைக்கூட சரியாகக் கூறவில்லை என்பது பெறப்படும்.

*

*

*

(இது 25-3-1945-ல் திருச்சி வாடுவிலி நிலையத்திற் பேசப்பட்டது.)

அருஞ்சொற் பொருள்

நாரியர் - மாதர். காலுண்மை - கால் பாகம் உண்மை. ஆடவர் - ஆண்கள். கண்கூடு - கண் எதிரே காணப்படுவது. விழையாது-விரும்பாமல். நிறுவியிருக்க - நிலை நாட்டியிருக்க. சீர்தூக்கி - ஆராய்ந்து.

வினாக்கள்

1. நாணம் என்பது ஆண்கள், பெண்கள் ஆகிய இரு பாலார்க்கும் வேண்டுமென்பதை விளக்கி எழுதுக.
2. பெண்களுக்கே சிறப்பாக உள்ள நாணம் எது?
3. 'நாணம் நாரியர்க்கு அழகு,' என்னும் வசனத்தால் வந்த போலி வேடங்கள் யாவை?
4. 'நாணம் என்பது நாரியர்க்கு அணி,' என்று கூறுவது எவ்வாறு சிறந்தது?
5. கண்ணகி எச்சமயத்தில் 'நாணத்தை மேற்கொண்டாள்'? எச்சமயத்தில் 'நாணமில் தன் கட்சியை எடுத்துரைத்தாள்'?
6. மடம் என்பதன் பொருளென்ன?
7. 'மடம் என்பது மங்கையர்க்கு கழகு,' என்ற பழமொழி அரையுண்மையைக் கூடச் சரியாகக் கூறவில்லை—இதை விளக்குக.

7. உணவுப் பண்டங்களின் பாதுகாப்பு

(பெ. நா. அப்புல்வாமி)

‘எங்களுக்கு இனிமேல் பிறப்பே வேண்டாம்,’ என்று பல முனிவர்கள் வேண்டிக் கொண்டார்கள் என்று படித்திருக்கிறோம்; ‘நாங்கள் ஒருநாளும் சாகவே கூடாது,’ என்று சில வீரர்கள் தவம் செய்தார்கள் என்றும் படிக்கிறோம்; ஆனால் இது வரையில், ஒருவராவது ‘பசி என்பது எனக்கு இருக்கலாகாது,’ என்று வேண்டிக் கொண்டதாகக் கதைகளைக் கூடக் காணோம்.

உண்மையில் பசியானது உலகம் முழுவதையுமே ஆட்டிவைக்கிறது. பசி வந்து விட்டால் மானம் முதலியவை எல்லாம் பறந்துபோம் என்றும், பசியைத் தீர்ப்பதற்காகவே நாம் எத்தனையோ வகையான காரியங்களைச் செய்துவருகிறோம் என்றும் ஓளவையார் முதலிய கவிஞர் பாடியிருக்கிறார்கள்.

மிகப் பழங்காலத்திலே மனிதர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்குப் பயிர் செய்யத் தெரியாது. ஆகையால் தங்களுக்கு அகப்பட்டவைகளைக் கொண்டு ஒருவாறு வயிறு வளர்த்து வந்தார்கள். பறக்கும் பட்சிகள், அவற்றின் முட்டைகள், நடக்கும் மிருகங்கள், ஊரும் பிராணிகள், நீர்தும் மீன்கள், செடி, கொடி, மரங்கள், அவற்றின் விளைபொருள்கள்—இவை யெல்லாம் மனிதருக்கு உணவாக இருந்தன. தாவரங்களின் வேர், தண்டு, இலை, பூ, காய், பழம், விதை—ஆகிய எல்லாவற்றையும் கூடிய அளவில் தின்று வந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் முதல் முதலில் பச்சையாகவே உண்டுவந்தார்கள்; நாளடைவில் சுட்டும், வேகவைத்தும், பொரித்தும் தின்னக் கற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் பச்சைக் கறிகாய்கள் அதிகநாள் கெடாமல் இருப்பதில்லை. அவை சீக்கிரம் அழுகிக் கெட்டுப் போகும்ல்லவா? அதனால் கிடைத்தபோது கிடைத்ததை உண்டு, உயிர் வாழ்ந்து

வந்தார்கள். மாமிசம், மீன் முதலிய உணவுகளையும் அவர்கள் இவ்வாறுதான் உண்டு வந்தார்கள்.

பிறகு நாகரிகமும் அறிவும் முதிர் முதிர், மனிதர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய உணவுகளைப் பயிர் செய்யக் கற்றுக் கொண்டார்கள். நெல், கோதுமை முதலிய தானியங்களைப் பயிரிட்டார்கள்; தென்னை, மா, பலா, வாழை முதலிய மரங்களை நட்டுத் தோப்பு வைத்தார்கள்; பலவகைக் காய்கறிகளைப் பயிரிட்டும் தோட்டம் போட்டார்கள். பசுக்களையும், ஆடுகளையும், கோழிகளையும் வளர்த்தார்கள். பால், முட்டை, மாமிசம் முதலியவற்றை அதிகக் கஷ்டமின்றி அவற்றிலிருந்து பெற்று வந்தார்கள். சாப்பாட்டுத் திண்டாட்டம் பெரும்பாலும் குறைந்து விட்டது; ஆனால் கஷ்டம் முற்றும் தீரவில்லை.

வருஷம் இருமுறைதான் தானியங்கள் முதிர்ந்து பயன் அளித்தன. வருஷம் ஒரே முறைதான் பழமரங்கள் கனிகளைக் கொடுத்தன. காய்கறிச் செடிகளும் அவ்வாறே. கறந்த பாலை வைத்திருந்தால் ஒரு நாளில் புளித்துப் போகும். கறிகாய்கள் வாடி உலர்ந்துபோகும். பழங்கள் அழுகிப்போகும். ஆகையால் இவற்றையெல்லாம் கிடைக்கும்போது பெற்றுக்கொண்டு, வேண்டியவற்றை உண்டபிறகு, மிகுந்தவற்றைக் கெட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றி வைக்கத்தக்க வழிகளைத் தேடினார்கள். வருஷத்தில் சிற்சில பருவங்களில் மட்டும் விளையும் உணவுப் பொருள்களை மற்றக் காலங்களுக்கும் பயன்படும்படி எப்படிக் காப்பாற்றலாம் என்று பலவகையாய் முயன்றார்கள். அதிக அளவில் வலையில் அகப்படும் மீன்களையும், கூட்டமாக வேட்டையாடும்போது மிகுதியாகக் கொல்லப்படும் மிருகங்களின் மாமிசத்தையும், பலநாள் வரையில் கெடாமல் பாதுகாக்க முயன்றார்கள். இம்முறைகள் முதலில் சீராக இல்லை; இக்காலத்தில் மிகச் சிறந்த முறைகள் கையாளப்படுகின்றன.

உலர்த்துவது ஒரு முறை. கறி காய்கள் முதலியவற்றில் உள்ள ஈரமே அவை பெரும்பாலும் அழுகிப்போவதற்குத் துணைசெய்கிறது. இந்த ஈரம் இல்லாமல் அவற்றை உலர்த்தி விட்டால், அவை அவ்வளவு சீக்கிரம் கெடுவதில்லை. மிளகாய், கத்திரிக்காய், வெண்டைக்காய், மாங்காய், மணத்தக்கரளிக்காய்,

சுண்டைக்காய், முதுக்கங்காய் முதலியவற்றை உலர்த்தி வற்ற விட்டு வைத்துக்கொண்டு வேண்டியபோது நம்முடைய வீடுகளில் உபயோகித்து வருவது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். சிற்சில பழங்களையும் இவ்வாறு வற்றலாக்கி உபயோகிக்கிறோம். உதாரணமாக, பறங்கிப் பழத்தையும் இலந்தைப் பழத்தையும் தெலுங்கு தேசத்தில் கத்திரிப்பழத்தையும் உலர்த்தி வற்றவிடுகிறார்கள். சிலர் பலவகை மீன்களையும் உலர்த்தி வெகுநாள் வரை காப்பாற்றி வருகிறார்கள். பலவகைத் தானியங்களையும் பருப்புக்களையும் உலர்த்தியே பத்திரப்படுத்தி வருகிறோம். இது கர்நாடக முறை.

நவீன விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் செய்த ஆராய்ச்சிகளின் பயனாக இந்த முறையானது இக்காலத்தில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது. வெயிலில் உலர்த்திக் காய வைப்பதற்குப் பதிலாக இப்போது உஷ்ணக் காற்றினால் காய்கறிகளை வறண்டு ஈரமற்றுப்போகச் செய்கிறார்கள். எல்லாக் காலத்திலும் வெயிலை நம்பமுடியாது; வெயிலில் உலர்த்தினால் தாசு முதலியவற்றாலும் காக்கை முதலிய பறவைகளாலும் அசுத்தம் ஏற்படும். இவர்களுடைய நவீனமுறை பரிசுத்தமானது; துரிதமாய் நடைபெறுவது. காய்கறிகளை மட்டுமன்றி, முட்டைக் கோஸ் முதலிய கிரைகளையும் இம்முறையினால் பக்குவப்படுத்தி, வெகுநாளுக்கு அப்புறங்கூடச் சமையலுக்கு உபயோகிக்கலாம். பச்சைக் கறிகாய்களைவிட இவை எடையில் குறைவு; அளவிலும் குறைவு. ஆகையால் இவற்றை ஏற்றுமதி செய்வதும் எளிது. ருசியும் குணமும் அதிகம் மாறுவதில்லை.

உப்பிட்டுக் காப்பாற்றுவது வெகு காலமாகக் கையாளப்பட்டுவரும் மற்றொரு முறை. மாவடு, மாங்காய், எலுமிச்சை, நாரத்தை முதலிய காய்கள் ஆகியவற்றை அநேகமாக ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இவ்வாறு உப்பிட்டு வைத்து ஊறுகாய்களாக உபயோகித்து வருகிறோம். ஈரம் செறிந்த பச்சைக் கறிகாய்களாக இருந்தபோதிலும் இவை வெகுநாள் வரை கெட்டுப்போவதில்லை. இவற்றைக் கெடச் செய்யும் கிருமிகள் அணுகவொட்டாமல் தடுப்பது உப்புக்கு உள்ள சிறந்த குணம். ஊறுகாய் போடும்போது, கைகளைச் சுத்தமாகக்

கழுவிவிட்டு, அவற்றை இட்டுவைக்கும் பாத்திரங்களையும் சுத்தமாகக் கழுவி, தூசியும் அழுக்கும் படியாத இடத்தில், பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தால் இந்தக் கறிகாய்கள் வெகுகாலம்வரை கெடாமல் இருக்கும். கொசு, ஈ முதலிய பூச்சிகளும் இவற்றைக் கெடுத்துவிடாதபடி மூடிவைப்பது அவசியம். மீன் வகைகளையும் இவ்வாறு உப்பிட்டு உலர்த்தி வைக்கிறார்கள்.

வினிகர் எனப்படும் காடியில் ஊறவைத்துக் காப்பாற்றுவது மற்றும் ஒரு முறை. தமிழ்நாட்டில் உப்பிட்டு ஊறுகாய் போடுவதுபோல், ஐரோப்பிய நாடுகளில் கறிகாய் முதலியவற்றைக் காடியில் ஊறவைத்து உபயோகிக்கிறார்கள். இஞ்சி, வெங்காயம், வெள்ளைப்பூண்டு, சிற்சில ஐரோப்பிய நாட்டுக் காய்கறி வகைகள் இவ்வாறு ஊறுகாய்களாக இடப்பட்டு வருகின்றன.

பதார்த்தங்கள் கெட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றும் குணம் எண்ணெய்க்கும் உண்டு. ஆகையால் மீன் முதலியவற்றைத் தைலத்தில் இட்டுக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். பொருள்களைக் கெடாமல் காப்பாற்றும் குணம் சர்க்கரைக்கும் உண்டு. சர்க்கரையைப் பாகாகக் காய்ச்சி, பலவகைப் பழங்களை அதில் ஊறவைத்துக் காப்பாற்றி வருவதும் வழக்கமாக இருந்துவருகிறது. இவ்வகைப் பொருள்களுக்கு **முரப்பா** என்று பெயர். இஞ்சி, நெல்லிக்காய் முதலிய முரப்பாக்களை உங்களில் பலர் ருசி பார்த்திருக்கலாம். கொய்யா, மா, ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, பேரி, தக்காளி முதலிய பழங்களைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கி வேக வைத்துச் சர்க்கரைப் பாகோடு கலந்து '**ஜாம்**' செய்து வைத்துக்கொண்டால், அவை வெகு நாள்வரை கெடாமல் இருக்கும். பலாப் பழம், வாழைப்பழம் முதலியவற்றையும் இவ்வாறு 'ஜாமா'கச் செய்ய முடியும். 'ஜெல்லி,' 'மார்மலேட்' என்பவையும் இப்பழ வகைகளைச் சர்க்கரையின் துணையைக்கொண்டு காப்பாற்றி வைப்பதற்காகச் செய்யப்படும் வேறு சில பதார்த்தங்கள்.

புகைச்சல் பிடிப்பதும் உணவுப் பொருள்களை நீண்டகாலம் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற ஒருவழி. மீனையும் இறைச்சியையும் இவ்வாறு காப்பாற்றி வைக்கிறார்கள். இவற்றோடு உப்பைக் கலந்து பின்பு இவற்றுக்குப் புகைச்சல் பிடிக்கிறார்கள். இதனால்

இவை ஈரமற்று உலர்ந்து போகின்றன. இவற்றின் மேல்புறத் திலே புகையிலுள்ள சில இரசாயனப் பொருள்கள், எண்ணெய், கரி முதலியவற்றால் இறைச்சியானது சீக்கிரம் கெட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றப்படுகிறது. ஆனால் இம்முறையில் புகை உள் இறங்குவதில்லையாகையால், மேற்பக்கம் கெடாமலிருந்த போதிலும், இறைச்சியின் உள்பக்கம் கெட்டுவிடக் கூடும்.

வெகு காலமாகக் கையாளப்பட்டு வந்துள்ள மேலேசொல்லிய முறைகளைக் கையாண்டால் கறி காய்கள், பழங்கள், மீன் முதலிய உணவுப் பொருள்கள் பல நாள் வரை கெடாமலிருக்கின்றன என்பது ஜனங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவை ஏன் கெடுவதில்லை என்பது தெரியாமலிருந்தது. பிறகு பாஸ்ட்டியர் முதலிய விஞ்ஞானிகள் செய்த ஆராய்ச்சிகளால் கண்ணுக்குத் தெரியாத பாக்டீரியா எனப்படும் சிறிய கிருமிகள் தாம் இவை கெட்டுப் போவதற்குக் காரணம் என்றும், இம்மாதிரியான கிருமிகள் அணுகாதபடி இவற்றைப் பாதுகாத்தால் இவை கெடுவதில்லை என்பதும் தெரியவந்தன. இதன் பிறகு உணவுப் பொருள்களைப் பக்குவப்படுத்திப் பாதுகாக்கும் புதிய முறைகள் கையாளப்படத் தொடங்கின. டப்பிப் பழமும் புட்டிப்பாலும் இதன் பிறகுதான் மிகுதியாகச் செய்யப்பட்டு, ஏராளமாக விற்பனைக்கு வரத் தொடங்கின.

நுண்ணிய பாக்டீரியாக்களால் உணவுப் பொருள்கள் கெடுகின்றன என்பது தெரிந்ததும், சிற்சில இரசாயனப் பொருள்களால் அவற்றைக் கொன்றுவிடலாம் என்பதும், அவற்றை மேன்மேலும் வளரவொட்டாமல் தடுக்கலாம் என்பதும் தெரியவந்தன. ஸாலிஸீலிக் ஆசிட், போரிக் ஆசிட், ஸல்பியூரஸ் ஆசிட், பென்ஸோயிக் ஆசிட், வெண்காரம், பார்மால்டிஹைட் (Formaldehyde), ஸோடா, ஹைட்ரஜன் பெராக்சைட், ஆர்ஸெனிக், ஸோடியம்-ஸல்பைட்டு முதலிய இரசாயனப் பொருள்களை உபயோகித்தால் உணவுப் பொருள்கள் அழுகிக் கெட்டுப் போகாமல் இருக்கும் என்று தெரிந்து கொண்டு, இவற்றை உபயோகித்து வந்தார்கள். ஆனால் இவற்றை உபயோகித்தால் உணவுப் பொருள்களின் ருசியும் குணமும் சிறிது மாறுபடுகின்றன. ஆகையால் இந்த முறையை இப்பொழுது அதிகம் கையாளுவதில்லை.

இக்காலத்தில் அதிகம் உபயோகப்பட்டு வருவது உஷ்ணத்தால் உணவுப் பொருள்களைக் காப்பாற்றும் முறையே. உணவுப் பொருள்களைக் கொதிக்கும் சூட்டில் வேகவைத்தால், அவற்றிலுள்ள பாக்டீரியாக்கள் எல்லாம் அநேகமாகச் செத்துப் போகும். பிறகு மற்ற பாக்டீரியாக்கள் அவற்றை அணுகாத படி தடுத்துவிட்டால் உணவு கெடவே கெடாது. இதை **டப்பி முறை** என்று சொல்லலாம்.

இது இக்காலத்தில், மிகப் பெரிய தொழிலாக வளர்ந்து விட்டது. அமெரிக்காவிலுள்ள ஐக்கிய நாடுகள் தாம் இத் தொழிலில் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்றிருக்கின்றன. உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லா நாடுகளிலும் இயற்றப்படுவதைக் காட்டிலும் அதிகமான அளவில் ஐக்கிய நாடுகளில் டப்பி உணவு தயார் செய்யப்படுகிறது.

உணவுப் பொருள்களைப் பச்சையாக டப்பியில் அடைத்துக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற முறைகளை இன்னும் கண்டுபிடித்தாகவில்லை. வேகவைத்த உணவுகளையே டப்பியில் அடைத்து வைக்கிறார்கள். இதற்கு முக்கியமான காரணம் என்னவென்றால், அதிகமான உஷ்ணம் உறைத்தால் உணவுப் பொருள்களைக் கெடுக்கும் பாக்டீரியாக்கள் எல்லாம் செத்துப் போகும் என்பதே.

இக்காலத்தில் வெள்ளியம் எனப்படும் தகரம் பூசிய மெல்லிய இரும்புத் தகடுகளால்தான் உணவு டப்பிகள் தயார் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வகையான தகடுகளை எந்திரங்களில் கொடுத்தால், அந்த எந்திரங்கள் அவற்றை டப்பிகளாகச் செய்து விடுகின்றன. டப்பியின் பொருத்துகளுக்கு ஈயப்பற்று வைப்பதில்லை. ஈயமானது உணவுப் பொருள்களைக் கெடுத்து விடுகிறது என்பதையும், சிற்சில விஷப் பொருள்கள் அதன் சேர்க்கையால் உண்டாகின்றன என்பதையும் தெரிந்துகொண்டார்கள். ஆகையால் இப்போது உணவைக் கெடுக்காத ஒரு வகை மரப்பிசினை உபயோகிக்கிறார்கள். டப்பியின் உட்புறத்தைத் திராவகத்தால் நன்றாகச் சுத்தம் செய்கிறார்கள். பிறகு வேண்டிய உணவுப் பொருளை டப்பிகளில் போட்டு, அநேகம் டப்பிகளைப் பெரிய எந்திரத்தில் வைத்து, நல்ல சூட்டில்

வேக வைக்கிறார்கள். நல்ல குடும்ப ஆவியுமாக இருக்கும் போதே அந்த டப்பிகளுக்குள் காற்றுப் போகாமல் மூடி அவற்றைப் பற்றவைத்து விடுகிறார்கள்.

உணவிலும் டப்பியிலும் இருந்த பாக்டீரியாக்கள் எல்லாம் சூட்டினால் அழிந்து போகின்றன. காற்றுப் புகாமல் டப்பியை மூடிவிடுவதால் வெளியிலுள்ள பாக்டீரியாக்கள் உணவை அணுகிக் கெடுப்பதற்கு வழி கிடையாது. ஆதலால் டப்பி உணவு வெகுநாள் வரை கெடாமல் நல்ல நிலையிலேயே இருக்கிறது.

பலவகைப் பழங்கள், அநேகம் வகையான காய்கறிகள் முதலியவை எல்லாம் இப்போது டப்பி உணவாகக் கிடைக்கின்றன. பூமியில் ஒரு பிரதேசத்தில் கிடைக்கும் உணவுப்பொருள் களைப் பூமியில் மற்ற பிரதேசங்களில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் எளிதில் பெறமுடிகிறது. கோடைக்கால விளைபொருள்களை மற்றெல்லாக் காலங்களிலும் உண்ணலாம். உணவைப்பற்றிய கவலையின்றி எந்த வனாந்தரத்திலும், பனிப்பிரதேசத்திலும், மலையுச்சியிலும், நடுக்கடலிலும் சஞ்சரிக்கலாம். இப்போது நடக்கும் போரில் ஒவ்வொரு யுத்த முனையிலும் லட்சக்கணக்கான உணவு டப்பிகள் உபயோகமாகி வருகின்றன.

மேலே சொல்லிய உணவுகளைத் தவிர, பாலையும் வேண்டிய போது வேண்டிய இடத்தில் நாம் உபயோகிக்கும்படியாகப் பால் டப்பிகள் தயார் செய்யப்படுகின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். நீர் அற்றுப் போகும்படி பால் வற்றச் செய்து, சர்க்கரையோடு கலந்து பால் பொடியை டப்பியில் அடைத்து விற்பனை செய்கிறார்கள். இந்த டப்பிகள் காமதேனுவைப் போல் நமக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் கொடுக்கின்றன. இது நவீன விஞ்ஞானம் நமக்குச் செய்த உபகாரங்களில் ஒன்று.

டப்பி உணவுகளை உபயோகித்தால் வியாதி உண்டாகும் என்று சிலர் பயப்படுகிறார்கள். டப்பிகளைப் பற்றவைப்பதற்கு ஈயத்தை உபயோகித்துவந்த காலத்தில் சிற்சில உணவுகளில் ஈயவிஷம் கலந்து நோய் உண்டுபண்ணி வந்தது. இப்பொழுது ஈயத்தை உபயோகப்படுத்துவதில்லை. ஆகையால் இக் காலத்

தில் இந்தப் பயம் அவசியமே இல்லை. மிகவும், ஜாக்கிரதையாக, கைபடாமல், பாக்டீரியாக்கள் அணுகாமல் இருக்கும் சுகாதார முறைகளையே இப்பொழுது கையாளுகிறார்கள். ஆயினும் சிற்சில வேளைகளில், தப்பித் தவறி, அசுத்தம் ஏற்பட்டு, டப்பி உணவு கெட்டுவிடுவதுண்டு. திறந்து பார்த்தவுடனேயே அது தெரிந்துவிடும். கெட்டுப்போன உணவை உபயோகிக்காம லிருந்தால் நோய்வர இடமில்லை.

உஷ்ணத்தால் சில வைட்டமின்கள் மட்டுமே கெட்டுப் போகின்றன; எல்லா வைட்டமின்களும் அவ்வாறு கெடுவ தில்லை. ஆதலால் டப்பி உணவும் ஆரோக்கியமான உணவு தான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

அதிகமான உஷ்ணத்தில் பாக்டீரியா வாழ முடியாமல் இருப்பது போலவே, அதிகமான குளிரிலும் அவை வாழ முடிவ தில்லை. ஆதலால் பச்சை இறைச்சி, பழங்கள், கறிகாய்கள் முதலியவற்றை இப்போது குளிர்ச்சி மிகுதியாயுள்ள அறைகள், அலமாரிகள் முதலியவற்றில் வைத்து வெகுநாள் வரை காப் பாற்றி உபயோகித்து வருகிறார்கள்.

இவ்வாறு, புளிக்கும் காடியும், கரிக்கும் உப்பும், தித்திக்கும் சர்க்கரையும், வழவழப்பான எண்ணெயும், பலவகை இரசா யனப் பொருள்களும் உணவைப் பத்திரப்படுத்தும் காரியத்தில் நமக்குத் துணை புரிகின்றன. சூரிய வெப்பமும், நெருப்பின் குடும், புகையும், ரீராவியும், பனிக்கட்டியின் குளிரும் இவ் வாறே நமக்கு உதவுகின்றன. இவற்றின் துணையால் நாம் ஒரு நாள் உணவைப் பல நாளுக்கு உபயோகிப்பதற்கேற்ற வழிக ளைக் கண்டுபிடித்து விட்டோம்.

அருஞ்சொற் பொருள்

சீராக இல்லை - நன்றாக அமையவில்லை. கர்நாடக முறை - பழங் கால முறை காடி - புளிப்புப் பொருள். அணுகாதபடி - நெருங்கா மல். வனாந்தரம் - காடு. காமதேனு - தேவலோகப் பசு; விரும்பி யுதையெல்லாம் தரக்கூடிய சக்தியுடையது.

வினாக்கள்

1. 'வற்றல்' ஆகச் செய்து காய்கறி முதலியவற்றைப் பாதுகாப்பதன் தத்துவம் என்ன?

2. உலரச் செய்யும் முறையைத் தற்காலத்தில் எவ்வாறு செய்கிறார்கள்? வெயிலில் உலர்த்துவதைவிட இதிலுள்ள அனுகூலங்கள் என்ன?

3. உணவுப் பொருள்களைக் கெடாமல் காக்கும் இயல்புடைய சில பொருள்களைக் கூறுக.

4. பாஸ்டியூர் கண்டுபிடித்தது என்ன?

5. இரசாயனப் பொருள்களைப் பயன்படுத்தி உணவுப் பொருள்களைப் பாதுகாப்பதால் என்ன தீங்கு ஏற்பட்டது?

6. 'டப்பி முறை' என்பது என்ன? அதைச் சுருக்கமாக எழுதுக.

7. நவீன விஞ்ஞானம் நமக்குச் செய்த உபகாரங்களில் 'டப்பி உணவு' ஒன்று என்று கூறக் காரணம் என்ன?

8. உணவைப் பாதுகாப்பதில் குளிர்ப்பி முறை எவ்வாறு பயன்படுகிறது?

9. 'உணவைப் பாதுகாக்கும் வழிகள்' என்பது பற்றி இருபத்தைந்து வரிகளில் ஒரு கட்டுரை எழுதுக.

8. தமிழ் நாட்டின் சோமநாத்

(தொ. மு. பால்கரத் தொண்டைமான்)

ஒரு பெரிய ஏரி. அதனிடையே ஒரு சிறிய தீவு. அந்தத் தீவினுள் ஒரு புற்று. அந்தப் புற்றிலே ஒரு நாகம். நாக மென்றால் சாதாரண நாகம் அல்ல. ஐந்து தலைப் பாம்பு அது. இந்தப் பாம்பைத் தேடிப் பக்கத்துக் கிராமத்திலிருந்து ஒரு பசு தினசரி தண்ணீரில் நீந்தியே வருகிறது. அந்தப் பசுவின் மடியிலோ ஐந்து காம்புகள். புற்றினுள் இருந்து ஐந்துதலை நாகமும், தன் ஐந்து நாக்குகளையும் நீட்டி நீட்டி அந்தப் பசு விடம் பால் அருந்துகிறது. இது ஓர் அதிசயந்தானே? இந்த அதிசயத்தின் உண்மையை அறிய விரும்பினான் அந்த நாட்டை யாண்ட பொம்மி ரெட்டி என்ற நாயக்க மன்னன். அதற்காகத் தன் வழிபடு கடவுளான சிவபெருமானே நோக்கித் தவங்கிடந்தான். அவன் கனவில் தோன்றிய சிவபெருமான், புற்றிடம் கொண்டிருப்பவர் தாமே என்றும், புற்றினடியில் பெரிய புதையல் உண்டு என்றும், அந்தப் புதையலை எடுத்துத் தமக்கு ஒரு கோயில் கட்டலாம் என்றும் விளக்கிவைத்தார். விஷயம் தெளிவானவுடனே பொம்மி ரெட்டி புற்றினை அகற்றினான். புற்றினிடத்தே புதையல் மட்டும் அல்ல, ஒரு பெரிய சுயம்பு லிங்கமும் இருக்கக் கண்டான். அப்படித் தம்மை வெளிப் படுத்திய மூர்த்திக்கு, அவர் அருளிய செல்வத்தைக் கொண்டே ஒரு பெரிய கோயில் கட்ட முனைந்தான். அதே சமயத்தில் மன்னனின் வேட்டை நாயைப் பக்கத்துக் காட்டிலிருந்து ஓடி வந்த முயல் ஒன்று துரத்த ஆரம்பித்தது. ஓடிய நாயும் முயலும் புற்றினை வலம் வந்து ஓர் எல்லை கோலின. அந்த எல்லையையே கோயிலின் எல்லையாக அமைத்துக் கோயிலைக் கட்டினான். அந்தக் கோயில் கட்ட அடிகோலியது, சாலிவாகன சகாப்தம் சுக்கில வருஷம் (கி. பி. 1274) பங்குனி மாதம் பத்தொன்பதாம் தேதி அன்றுதான். வடநாட்டிலிருந்து வந்திருந்த சிற்பி பத்திரிகாசி அமாம் என்பவனே கோவில் கட்டும் பணியில் ஈடு பட்டிருந்தான். கோயில் கட்டிமுடிய ஒன்பது வருஷம் ஆயின. மூர்த்தியின் பிரதிஷ்டையும் சிறப்பாகவே நடந்தேறியது.

அப்படிப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டவர்தாம் **ஐலகண்டேசுவரர்**. ஆம்! நீர் சூழ்ந்த தீவினிடையே தாமாகத் தோன்றிய மூர்த்தியல்லவா அவர்?

நாள் பல சென்றன. கோயில் கட்டிய சிற்பியின் மகன் தகப்பனைத் தேடி வடநாட்டிலிருந்து தென்னாடு வந்தான். தகப்பன் கட்டிய கோயிலைக் கண்டான். தகப்பனின் கைத் திறனை ஒவ்வொரு சிற்புளி வேலையிலும் கண்டான். கோயிலுக்கு அடிகோலிய நாள், நல்ல நாள் அல்ல என்பதையும், அதனால் கோயிலே பாதிக்கப்படும் என்பதையும் அறிந்தான். அதற்காகக் கோயிலைச் சுற்றியே ஒரு கோட்டையை, நல்ல லக்கினத்தில் கட்டுவது அவசியம் என்று விளக்கினான் மன்னனிடம். கோயிலைக் காக்கும் ஆர்வத்தில் ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளிகள் கோட்டை கட்டுவதில் ஈடுபட்டனர். பத்துப் பதினைந்து காதங்களுக்கு அப்பாலிருந்தெல்லாம் கற்கள் வந்தன. கோட்டையும் கட்டி முடிந்தது. இப்படிக் கட்டிய கோட்டையையும் மன்னன் பொம்மி ரெட்டி அருபவிக்க முடியவில்லை. ஐலகண்டேசுவரரே பொம்மி ரெட்டியின் கனவில் தோன்றிக் கோட்டையையும் கோயிலையும் தெங்கணிக் கோட்டை **வேங்கடதேவ மகாராயலு** என்பவனிடம் ஒப்படைத்துவிடச் சொல்கிறார். அப்படியே செய்கிறான் பொம்மி ரெட்டியும், சாலிவாகன சகாப்தம் 1216-இல் (கி. பி. 1295). அன்று முதல் அந்தக் கோட்டை கட்டப்பட்டுள்ள ஊர் **ராய வேலூர்** என்று வழங்கப்படுகிறது.

இதுதான் ராயவேலூர்க் கோட்டையும், அதனுள்ளிருக்கும் கோயிலும் தோன்றிய வரலாறு என்று கூறும் கர்ணபரம்பரை. இந்தக் கதை எப்படியேனும் இருக்கட்டும். கோட்டையும் கோயிலும் உருவாக்கின லக்கினம் நல்ல லக்கினம் அல்ல என்று எளிதாகச் சொல்லிவிடலாம் நாம் இன்று. ஆம்! வேலூர்தான் அதிசயங்களுக்குப் பேர்போனதாயிற்றே! அங்கே ஆறு உண்டு, ஆனால் தண்ணீர் இல்லை; கோயில் உண்டு, ஆனால் மூர்த்தி இல்லை; கோட்டை உண்டு, ஆனால் கோமகன் இல்லை; ஏன்? இவைமட்டுந்தான் அதிசயங்கள்? இல்லை, இன்னும் உண்டு. போலீஸ் உண்டு, ஆனால் அதிகாரம் இல்லை.

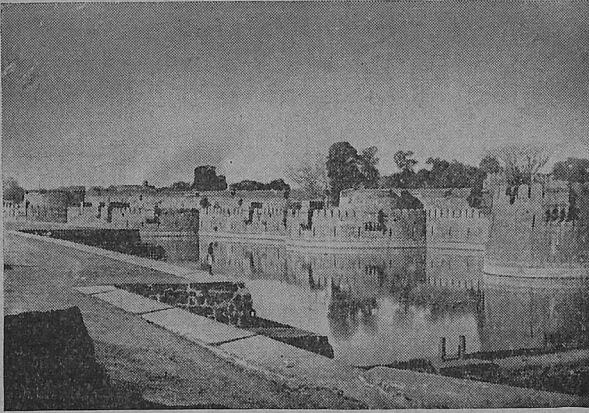
விபரீதமாக அர்த்தம் செய்து கொள்ளவேண்டாம். அங் குள்ள போலீஸாரிடம் பெரும்பகுதியினர் பயிற்சிக்காகத் தங்கி இருப்பவர்கள் ; அதனால்தான் அவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை என விநோதமாகக் கூறுகின்றனர். அவ்வளவு தான். ஏது எப் படி இருந்தாலும் **மூர்த்தி இல்லாக் கீர்த்தியை** உடையது இக் கோயில். அந்த விஷயத்தில் செளராஷ்டிர தேசத்தின் **சோம நாத புரத்தையும்** தூக்கியடிக்கக் கூடிய நிலையில்தான் இருக் கிறது இந்தக் கோயிலின் சரித்திரம்.

கி. பி. 1295 முதல் கிட்டத்தட்ட முப்பது வருஷ காலம் அரசாண்ட வெங்கடதேவ மகாராயலுக்குப் பின் பத்துப் பேர் வேலூரில் ஆண்டிருக்கின்றனர். பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் தான் வேலூரைப் பிஜாபூர்ச் சுல்தான்கள் கைப்பற்றியிருக்கின்றனர். கான்கானும் அவனுடைய மகன் மகம்மதுகானும் ஆண்டுவந்த காலத்தில் கோயிலுக்குப் பழுது நேரவில்லை. ஆனால் மகம்மதுகானுக்குப் பின்வந்த அப்துல்லா கானிடம் யாரோ, மூர்த்தியின் பீடத்தின் கீழே உயர்ந்த ரத்தி னங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். உடனே மூர்த்தி அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்.

பிஜாபூர்ச் சுல்தான்களுடைய ஆட்சி அதிக காலம் நீடிக்க வில்லை. மராட்டிய மன்னர்கள் தென்னாட்டைக் கைப்பற்ற ஆரம்பித்தனர். கி. பி. 1676-இல் துக்கோஜி ராவ் தலைமையில் மராட்டியர்கள் வேலூர்க் கோட்டையை முற்றுகை இட்டிருக் கின்றனர். வெற்றி கண்டபின் துக்கோஜிராவ் பழையபடி ஜல கண்டேசுவரருக்குப் பூஜை செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். ஆனால் ஜலகண்டேசுவரரின் ஜாதக விசேஷம் இரண்டு வருஷத் தில், சுல்பிகர்க் கான் என்ற முகம்மதியன் மறுபடியும் துக் கோஜியின் மகன் சிங்கோஜியை வெற்றிகண்டு கோட்டையைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். ஜலகண்டேசுவரரின் அபிஷேக ஆரா தனைகள் அதனால் தடைப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படியே இருந் திருக்கிறார் ஜலகண்டேசுவரர் இருபத்தொரு வருஷம்.

மறுபடியும் மராட்டிய மன்னர் ஸ்ரீநிவாஸராவ் கோட் டையை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றியிருக்கிறார். இவர் ஆண்ட பதினேழு ஆண்டுகள், இவர் மகன் ராமராவ் ஆண்ட பதின் மூன்று ஆண்டுகள் பழையபடி ஜலகண்டேசுவரர் ஆலயத்தில்

மணிகள் ஒலித்திருக்கின்றன. கி. பி. 1708-இலோ தாலுக்கான், மராட்டியர்களை அகற்றிவிட்டு வேலூரைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். இதன்பின் ஆர்க்காட்டு நவாபுகளான சதா துல்லாகான், குலாம் அலிகான், பாக்கர் ஆலி முதலியவர்களுடைய ஆட்சியின் கீழ் வேலூர்க்கோட்டை இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் ஜலகண்டேசுவரர் போன இடம் புல் முளைத்திருக்கிறது. மூர்த்தி இல்லாவிட்டாலும் கோயில் மட்டும் கோட்டைக் குள்ளேயே இன்றும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

வேலூர்க் கோட்டை

ராயவேலூர் இன்றைய வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவின் தலை நகர். நல்ல அழகான ஊர். ஊரைச் சுற்றிலும் குன்றுகள், மா, தென்னை, ஆரஞ்சு, திராட்சை முதலிய பழங்களுக்குப் பிரசித்தி பெற்றது. இவற்றையெல்லாம்விட, நல்ல நல்ல காய்கறிகள், அதிலும் கீரை வகை இருக்கிறதே, அவை பத்துக்கு மேல் உண்டு. சக்கரவர்த்திக் கீரை என்றே ஒருகீரை. அந்தக் கீரையைக் கறி சமைத்துச் சாப்பிடுபவர்கள், 'ஆம், இந்தப் பெயர் இந்தக் கீரைக்குத் தகும் தகும்,' என்று தாளமே போட ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

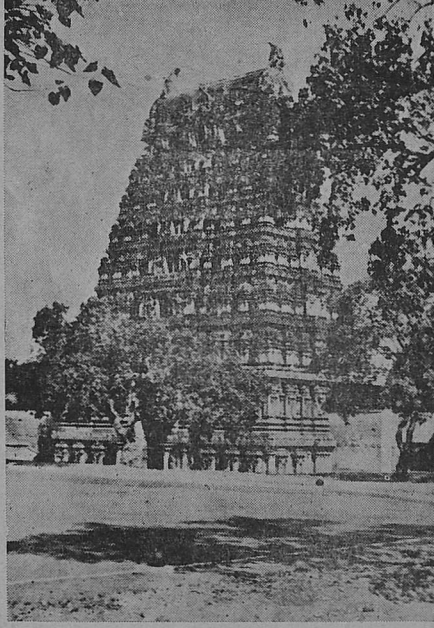
முன்னமேயே சொன்னபடி இந்த ஊரில் முக்கியமானது கோட்டை; தமிழ் நாட்டில் காண்கின்ற பழைய கோட்டை

களில் எல்லாம் சிறந்த அழகு வாய்ந்தது. தேசிங்கு ராஜனின் செஞ்சிக்கோட்டை, அளவிலும் உறுதியிலும் உயர்ந்ததுதான் என்றாலும், இந்தக் கோட்டையில் உள்ள அழகில்லை அங்கு. கோட்டை கிட்டத்தட்டச் சதுரவடிவமானதே. கோட்டை மதில் சுவரில் இரண்டு அடுக்குகள் உண்டு. கீழ்த்தட்டிலே அர்த்த சந்திர வளைவுகள் ; அந்தக் கீழ்த்தட்டில் ஆங்காங்கே காவல்காரர்கள் தங்குமிடங்கள் ; கோட்டைச் சுவரின் மேல் தளத்திலேயோ ஒரு கார் செல்லக்கூடிய அளவிற்குள்ள வீதி ; இந்தக் கோட்டையைச் சுற்றி ஆழ்ந்து அகன்ற அகழி. இந்த அகழிக்குத் தண்ணீர், பக்கத்தில் உள்ள சூரிய குண்டம் என்ற குளத்திலிருந்தே வந்தது என்கிறார்கள். கோட்டையையும் அகழியையும் எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் அழகாய்த்தான் இருக்கும்.

இனிக் கோட்டைக்குள் போகலாம். கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள அகழியைக் கடப்பதற்கு அன்று ஒரேயொரு தூக்குப் பாலந்தான் இருந்ததாம். கோட்டைக் காவலர்கள் அதுமதி இல்லாமல் உள்ளே ஒருவரும் செல்ல முடியாதாம். இன்று அப்படி இல்லை. கோட்டைக்குள்ளே இருக்கும் கட்டடங்களில், சர்க்கார் ஆபீஸ்கள் எல்லாம் இருப்பதால், ஜனங்கள் அங்கே போய்வர வசதியாக வடபுறத்தில் அகழியைத் தூர்த்துப் பிரதான வாசலுக்கு ஒரு பாலம் கட்டியிருக்கிறார்கள். அந்த வாசல் 'அடையாத வாயில் அக' மாகத்தான் இருக்கிறது இன்று, கோட்டைக் கதவுகள் இல்லாத காரணத்தால். ஒரேயொரு போலீஸ்காரர் மட்டும் அந்த வாசலில் நின்று காவல் புரிவார். கோட்டைக்குள் போவார் எவரையும் இந்தப் போலீஸ்காரர் தடைசெய்ய மாட்டார். அவருடைய காவல் பணியெல்லாம் உள்ளே போகும் அதிகாரிகளுக்குச் சலாம் போடுவதோடு சரி ! ஆதலால் யாரும் கோட்டைக்குள் தாராளமாய் நுழையலாம். நுழைந்தபின் வலது பக்கமாகத் திரும்பினால் ஜலகண்டேசுவரர் கோயிலைப் பார்க்கலாம். கோயிலுக்கு முன்னால் இருக்கும் சிறந்த வெளிதான் பயிற்சி பெறும் போலீஸாரின் 'கவாத்து' மைதானம் (Parade Ground).

இனி கோவிலுக்குள் போகலாம். கோயில் வாசலிலேயே இரண்டு துவாரபாலகர்கள் காத்து நிற்கிறார்கள்.

உள்ளே கிடந்தவர்களை வெளியே கொண்டு வந்து நாட்டி வைத்திருக்கிறார்கள் இன்றைப் புதை பொருள் இலாக்கா ஆராய்ச்சியாளர்கள். கோபுரம் கம்பீரமாக மிகவும் பழுதுபடா

ஜலகண்டேசுவரர் கோயில்

வகையில் நீண்டு உயர்ந்து நிற்கிறது. எண்ணிறந்த சிற்ப உருவங்கள் கோபுரத்தை அழகு செய்கின்றன. கோபுர வாயிலைக் கடந்து உள்ளே சென்றால், அகன்றதொரு பெரிய முற்றம். அதன் தென் பகுதியிலே ஒரு மண்டபம். அதுதான் சிற்பக் கலைப் பிரசித்திபெற்ற கல்யாண மண்டபம். மண்டபம் முழுவதும் பிரம்மாண்டமான தூண்கள். முன் வரிசைத் தூண்களிலே குதிரைகள்மேல் வரும் வீரர்கள் சிறுத்தைகளோடு

போரிடும் காட்சி. இந்த மண்டபத்திற்குள்ளே நுழைந்து விட்டாலோ ஒரே அதிசயந்தான். ஒவ்வொரு தூணிலும் பன்னிரண்டு இடங்களிலே சிற்ப உருவங்கள். சிவபெருமானுடைய மூர்த்தங்கள், மகாவிஷ்ணுவின் தசாவதாரங்கள், பிள்ளையார், அநுமார், மஹிஷாசுரமர்த்தனி என்றெல்லாம் காட்சிகள். பெண்கள் தாம் எத்தனை பேர், எப்படி எல்லாம் காட்சி கொடுக்கிறார்கள் ! இந்த மண்டபத்தின் மேல் தளத்திலே ஒரு சிறிய உள் மண்டபம். அங்கே **அம்பிகையின் திரு உரு**, சிதைந்த நிலையில் இருக்கிறது. தன்னைப் பிரிந்து சென்ற ஜலகண்டேசுவரர் திரும்பவரும் நாளை எதிர் நோக்கித் தவங்கிடக்கிறாளோ என்று தோன்றும்படி, அவள் முகத்தில் சிந்தனை தேங்கிக் கிடக்கின்றது. இந்தச் சிற்பக்கூடத்தில் உள்ள சிற்ப உருவங்கள் அத்தனையும் அழகாக இருக்கின்றன. இந்த மண்டபத்தைக் கண்ட மேல்நாட்டுக் கலாரஸிகர்கள் இந்தத் தூண்களையெல்லாம் அப்படியே பெயர்த்து எடுத்துத் தங்கள் நாட்டுக் கலைக்கூடத்திற்கு அனுப்பிவிட எண்ணினார்களாம். அதற்காகக் கப்பல் ஒன்றுகூடப் பம்பாய்க்கு வந்து சேர ஏற்பாடு செய்திருந்தார்களாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட விக்கினம் ஏற்படாமல் தடுத்து விட்டார் அங்குள்ள விக்னேசுவரர். அதைத் தடுக்கத்தான் அவர் தம்முடைய மூஷிக வாகனத்தில் ஏறி எவ்வளவு விரைவாக ஓடி வந்திருக்கிறார் ! விக்னேசுவரர் செய்த குழ்ச்சிதானோ என்னவோ, ஏற்பாடு பண்ணியிருந்த கப்பல் பம்பாய்த் துறைமுகம் வந்து சேராமலேயே வழியில் மூழ்கி விட்டதாம். அதனால் கலாரஸிகர்கள் முயற்சி கைவிடப்பட்டதாம்.

இந்தக் கல்யாண மண்டபத்தைவிட்டு, ஐந்து மணிக்குக் கொஞ்சம் முன்னதாகவே வெளி வந்தால்தான் இந்தக் கோயிலின் உட்பிராகாரத்திற்குப் போகலாம். அங்கே கர்ப்பகிருகத்தைச் சுற்றியிருக்கும் பிராகாரத்தை வலம் வந்து மூலவர் இருந்த இடத்தைக் கண்டு வணங்கலாம். அங்கிருந்து பத்து மைலுக்கு அப்பாலுள்ள **விரிஞ்சிபுரம்** கோயிலுக்கே செல்லும் சுரங்க வழியையும் பார்க்கலாம். சுரங்க வழியில் இறங்கும் துணிவு நமக்கு வராது. ஜலகண்டேசுவரருக்கே வரவில்லையே!

வந்திருந்தால்தான் அன்று முகம்மதியர்கள் உள்ளே நுழைந்த வுடனேயே ஓடித் தப்பியிருப்பாரே !

கோயிலைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வெளியில் வந்தால், நம் இதயத்தை ஏதோ ஒன்று அழுத்தும். இவ்வளவு பிரம்மாண்டமான கோயிலை இப்போது கட்டுவது என்பது சாத்தியமான காரியம் இல்லைதான். கட்டிவைத்து அதன் கட்டுக் குலையாமல் இருக்கும் கோயிலில் அன்றிருந்த மூர்த்தியை, இன்று திரும்பவும் பிரதிஷ்டை செய்ய முடியாதா என்ற கேள்வி நம் உள்ளத்தில் எழும். இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்கள் வேலூர் வாசிகள் மட்டுமல்ல ; தமிழ் மக்கள் அத்தனை பேருந்தாம்.

தென் பாண்டி நாட்டிலே **தென்காசியிலே** ஒரு கோயில். ஆம், அந்த வடகாசியில் கோயில் கொண்டிருக்கிறாரே, அதே **விசுவநாதருக்குத்தான்** ஒரு கோயில். காசிக்குப் போய், கங்கையில் முழுசிக் கருமத்தைத் தொலைக்க இயலாதவர்களுக்கும் அவகாசம் இல்லாத தமிழ் மக்களுக்கும் **பராக்கிரம** பாண்டியன் கட்டிய கோயில் அது. கிட்டத்தட்ட ஏழு வருஷ காலம், இந்தக் கோயில் கட்டும் பணியிலே தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருக்கிறான், இந்தக் காசி கண்ட பராக்கிரம பாண்டியன். பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளிக் கொடுத்துக் கோயிலைக் கட்டி முடித்திருக்கிறான். சிறப்பாகக் கும்பாபிஷேகம் நடத்தியிருக்கிறான். கும்பாபிஷேக தினத்தன்று நிறைந்த மனத்தோடு, தான் கட்டிய கோயிலைக் காண வந்திருக்கிறான். கோயிலிலோ ஏராளமான கூட்டம். மந்திரோச்சாடனங்கள், ஆராதனைகள், அருச்சுனைகள் எல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. வந்த பாண்டிய மன்னன் சாஷ்டங்கமாக விழுந்து வணங்கியிருக்கிறான். விழுந்து வணங்கியது யாரை ? கோயிலிலே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ள அந்தக் காசி விசுவநாதரையா ? இல்லை. கோயிலைக் கட்ட உதவினார்களே, அந்தச் சிற்பிகள், அவர்களையா ? இல்லை. கோயில் கட்டுவதற்கு வேண்டியவைகளை எல்லாம் வரையாது கொடுத்து உதவினார்களே குடிமக்கள், அவர்களையா ? இல்லை. அந்தக் கோயிலின் கும்பாபிஷேகத்திற்கென்றே, நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வந்து

குழுவியிருக்கிறார்களே மக்கள், ஆம், அந்த நடமாடும் கோயில்கள், அவர்களை நோக்கித் தானா? இல்லை. பின் யாரைத் தான் விழுந்து வணங்கினான் அவன்? ஆம், அதை அவனே சொல்கிறான்.

ஆரா யினும்இந்தத் தென்காசி மேவுபொன் ஆலயத்து
வாராத தோர்குற்றம் வந்தால், அப் போது அங்கு வந்துஅதனை,
நேராக வேதிருத்திப் புரப்பார்தமை நீதியுடன்
பாரார் அறியப் பணிந்தேன் பராக்கிரம பாண்டியனே,

என்று அவனே பாடி, தான் யாருடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறான். உண்மை தானே? கோயில்கட்டி முடிப்பது பிரமாதமான காரியம் அல்ல. அப்படிக்கட்டிய கோவிலுக்கு வாராததோர் குற்றம் வந்தால், அதை நேராகவே திருத்தி அமைப்பதுதான் முக்கியம். பராக்கிரம பாண்டியன் கோயிலுக்கும் வாராததோர் குற்றம் வந்திருக்கிறது. இடிந்த கோபுரம் இன்னும் இருக்கத்தானே செய்கிறது? அதைப்போலவே வாராததோர் குற்றந்தான் இந்த ஜலகண்டேசுவரர் கோயிலுக்கும் வந்திருக்கிறது. அந்த செளராஷ்டிர தேசத்துச் சோமநாதபுரத்து ஜோதிர் லிங்கத்திற்கு வாராது வந்த குற்றத்தை நேராகவே திருத்துவதற்கு ஒரு சர்தார் பட்டை கிடைத்தார். ஆனால் இந்தத் தமிழ் நாட்டின் சோமநாதபுரத்தில், கோயிலைத் திருத்துவதற்கு அல்ல, அந்தக் கோயிலில் மூர்த்தியை மட்டும் பிரதிஷ்டை செய்து அதற்குப் பூஜைமுதலியன ஏற்படுத்த, இங்கு ஒரு சர்தார் தோன்றுவாரா? தோன்றுவாரென்றால் எப்போது தோன்றுவார் என்பதுதான் கேள்வி.

அருஞ்சொற் பொருள்

சுயம்பு லிங்கம் - தானாகவே தோன்றிய லிங்கம். முனைந்தான் - தீவிரமாகத் தொடங்கினான். அடி கோலியது - அஸ்திவாரம் தோண்டியது. பிரதிஷ்டை - நிலை நிறுத்தல். காதம் - பத்து மைல். விபரீதம் - தவறு; இயற்கைக்கு விரோதம். தூக்கியடிக்கக் கூடிய - விஞ்சக்கூடிய; தோற்கச் செய்கிற. ஜாதக விசேஷம் - பிறந்த வேளையின் சிறப்பியல்பு. தூர்த்து - நிரப்பி. துவாரபாலகர் - வாயிற் காவலர். பிரம்மாண்டமான - மிகப் பெரிய. மூஷிகம் - எலி. கர்ப்பகிரகம் - கோவிலில் மூலத்தானம். மந்திரோச்சாடனம் - மந்திரம் சொல்லல். சாஷ்டாங்கமாக - தரையில் எட்டு அங்கங்கள் படுப்படி.

வினாக்கள்

1. பொம்மி ரெட்டி ஜலகண்டேசுவரர் கோவிலைக் கட்டி அமைத்த வரலாற்றை எழுதுக.
2. வேலூரிலுள்ள அதிசயங்கள் யாவை?
3. 'மூர்த்தி இல்லாக் கீர்த்தியை உடையது இக் கோயில்'— விளக்குக.
4. எந்த எந்த அரசர்கள் காலத்தில் ஜலகண்டேசுவரர் ஆலயத்தில் ஆராதனங்கள் தடைப்பட்டன?
5. வேலூர்க் கோட்டையையும் அகழியையும் பற்றிச் சில வாக்கியங்கள் எழுதுக.
6. கல்யாண மண்டபத்தின் சிறப்பை விவரித்தெழுதுக.
7. தென்காசியில் கோவில் கட்டிய பராக்கிரம பாண்டியன் யாரை வணங்கினான்?
8. வேலூர்க் கோட்டையையும் கோயிலையும் பற்றி இருபத்தைந்து வரிகளில் ஒரு கட்டுரை எழுதுக.
9. ஜலகண்டேசுவரர் கோயிலைத் தமிழ்நாட்டு சோமநாதபுரம் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?
10. இப்பாடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு கோயில்களுக்கும் வந்துற்ற 'வாராததோர் குற்றம்' என்ன? தீர்க்கும் வழி யாது?
11. பின் வருபவற்றிலுள்ள நகைச்சுவை யாது?
 - அ. அந்த வாசல் 'அடையாத கோயில் அக' மாகத்தானிருக்கிறது இன்று, கோட்டைக் கதவுகள் இல்லாத காரணத்தால்.
 - ஆ. அவர் தம் மூஷிக வாகனத்தில் ஏறி எவ்வளவு விரைவாக ஓடி வந்திருக்கிறார்!

9. கண் காட்சி

(நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன், எம். ஏ.)

கண் காட்சி! கண்ணுக்கினிய - கருத்துக்கினிய காட்சிகளை ஒழுங்குபெற அமைத்துக்கொண்டு, அவற்றைக் கண்டுகளிக்கும் பழக்கம், நாகரிகத்தின் சாயல் ஒரு சிறிதும் படாத காட்டு மிராண்டிக் காலத்திலிருந்தே உலகெங்கணும் இருந்து வந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்! கண்காட்சி, காலத்தினால் மிகமிகப் பழைமையானது!

காட்டுமிராண்டிக் காலத்தில், மக்களில் வீரமும் தீரமும் படைத்தோர், நாஸ்தோறுமோ அல்லது நாட்கணக்கிலோ வேட்டையாடிக் கொண்டுவந்த உயிரினங்களை வரிசையாகப் பரப்பிவைக்க, வலிவற்றோர் அவற்றைப் பார்த்து வியக்க, அவர்கள் வியப்பது கண்டு வேட்டையாடி வந்தோர் மகிழ் நடைபெற்ற காட்சி முதற் கண்காட்சி என்னலாம். உணவுக் கான வேட்டைகள் குவியும்போது மக்கள் கூடுவதும், மகிழ்ச்சியால் குதித்தாடுவதும், ஓசையிட்டுப் பாடுவதும், வேட்டையாடுவதற்குக் காரணமாக இருந்த எலும்பு - கல் - மரம் ஆகிய வற்றாலான கருவிகளை அடுக்கி வைத்து அழகு பார்ப்பதும், விதவிதமான தோலாடைகளையும் தழையுடைகளையும் விதவிதமாக உடுத்துக்கொள்ளுவதும், மக்கள், காய்ந்த விதைகள்—விலங்குகளின் பற்கள் நகங்கள் ஆகியவற்றைக் கோத்து அணிகலன்களாக அணிந்துகொள்வதும் ஆகிய இவைபோன்ற எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு சேரக் கொண்டு அழகு பார்த்து மகிழ்வது காட்டுமிராண்டிக் காலத்து மக்களின் கண்காட்சியாகும்.

தன்னையும் தன்னுடைய குழ்நிலையையும், கண்ணுக்கும்—கருத்துக்கும் இனிய காட்சிப் பொருள்களாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற பண்பு, மனிதனுக்கு ஒழுங்குபடுத்தும் உணர்வு ஏற்பட்ட மிகமிகத் தொன்மைக் காலத்தொட்டே இருந்துவருகிறது என்று கூறலாம். நாகரிக வளர்ச்சி அந்தப் பண்பின் நோக்கம், ஆற்றல், பல்வேறு திறப்பாடு ஆகியவற்றை

விரிவடையச் செய்ய உதவிறேயொழிய, நாகரிகமேதான் அந்தப் பண்பை உண்டாக்கிற்று என்று சொல்வதற்கில்லை; நாகரிகம் தோன்றுவதற்குப் பன்னெடுங் காலத்திற்கு முன்பே அந்தப் பண்பு மனிதனிடம் ஊற்றெடுக்கத் துவங்கிவிட்டது.

மிகப் பழைய காலந்தொட்டே பட்டக்காரர்களும் பாளையக்காரர்களும், சிற்றரசர்களும் பேரரசர்களும் தம்முடைய வெற்றிப் பொருள்கள், விருதுகள், யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள், கொடிகள், படைக்கருவிகள், படைவீரர்கள், மதிப் பிற்குரிய பொருள்கள், மனைவிமார்கள், அமைச்சர்கள், அறிவுரையாளர்கள் ஆகியோரை யெல்லாம் அணிவகுத்துத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு உலாவாக ஊர்சுற்றி வருதலை ஒரு கண்காட்சியாகவே கொண்டிருந்தனர்—கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பண்டுதொட்டுக் கொண்டாடப் பெறும் ஒவ்வொருவகைத் திருவிழாவும் ஒவ்வொரு கண்காட்சியாகும். பண்டைத் தமிழகத்தில் கடவுளர்க் கெடுத்த திருவிழாக்களும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கொண்டாடும் கடலாடுதல் போன்ற விழாக்களும், ஏறுதழுவதல் போன்ற விழாக்களும் ஒவ்வொரு வகைக் கண்காட்சிகளேயாகும். வடநாட்டில் பண்டைநாளில் நடைமுறையில் இருந்துவந்த அசுவத்தைப் பூப்பிரதட்சிணம் கொண்டுவருதலும், சுயம்வரம் வைத்தலும் ஆன நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொருவிதமான கண்காட்சிகளேயாகும். பண்டைக் கிரேக்கத்தில் சந்தைக்கூடமும், கிரேக்கச் சொற்பொழிவாளர்கள் சொற்பொழிவாற்றிய மேடைகளும், திறந்தவெளி நாடக அரங்கமும் அந்த நாளைய கண்காட்சிகளாக இலங்கின. பண்டைக் கிரேக்கர்கள் ஒலிம்பியாவில் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கூடி நடத்திய ஒலிம்பிக் விழாவும் ஒரு பெரிய கண்காட்சியாக அந்தக் காலத்தில் கருதப்பட்டது. விளையாட்டுப் பந்தயங்கள் நடப்பதும், புலவர்கள் தங்கள் இலக்கியங்களை அரங்கேற்றுவதும், வரலாற்றாசிரியர்கள் தாம் எழுதிய வரலாறுகளைப் படித்துக் காண்பிப்பதும், சிற்பிகள் தாம் செதுக்கிய சிற்பங்களைக் காட்சிப் பொருள்

களாக வைப்பதும், ஓவியக்காரர்கள் தமது ஓவியங்களைக் காட்டுவதும், பாடகர்கள் பாட்டுப்பாடித் தம் திறனை வெளிப்படுத்துவதும், போர்வீரர்கள் தம் வீர விளையாட்டுகளைக் காட்டுவதும் ஆன இவை போன்றவைகள் அந்த ஒலிம்பிக் கண்காட்சியின் கூறுபாடுகளாக விளங்கின. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் கூடிய—கூடும்—சந்தைக் கூட்டங்களெல்லாம் வாணிக நோக்கத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்ட ஒவ்வொரு வகைக் கண்காட்சிகளேயாகும். ஒவ்வொரு சந்தைக்கூடமும் வாணிகம் செய்வதோடு நின்றுவிடாமல், வேடிக்கை விளையாட்டு காட்டுமிடமாகவுந்தான் காட்சியளித்து வந்திருக்கிறது. தெருக்கூத்தாடுதல், கழைக்கூத்தாடுதல், பாம்பாட்டுதல், பகல் வேடம்புனைதல், குடக்கூத்தாடுதல், தந்திர வேடிக்கை காட்டுதல் போன்றவைகள் சந்தைக் கூடத்திலும் பிற இடங்களிலும் காட்டப்பட்டுவந்த கண்காட்சிகளாகும். இப்படிப்பட்ட காட்சிகள் பிறநாடுகளிலும் உண்டு. பிரான்சும், பெல்சியமும் இத்தகைய காட்சிகளை மிகவாகக் கொண்டிருந்தன.

மகிழ்ச்சியூட்டும் நோக்கத்தோடு பண்டை நாட்களில் நிலவிவந்த காட்சிகள் நாளடைவில் மகிழ்ச்சியூட்டுவதோடு வாணிகத்தைப் பெருக்குவதற்கான கண்காட்சிகளாக மாறின. இப்பொழுது உலகெங்கும் நடக்கும் கண்காட்சிகள் மகிழ்ச்சி-வாணிகப் பெருக்கம் ஆகிய இரண்டோடு பயனறிவும் பயக்க வேண்டுமென்ற நோக்கோடு அமைக்கப்பெறுகின்றன.

அகில உலகத் தொடர்பும், அகில உலக வாணிகமும் நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட ஏற்பட, வாணிகப் பொருள்களைச் சிறந்த முறையில் விளம்பரப்படுத்தக் கண்காட்சிகளை நிறுவ வேண்டிய இன்றியமையாமைக்கு ஒவ்வொரு நாடும் வந்து விட்டது. கண்காட்சியின் கவர்ச்சியால் ஈர்க்கப்படும் மக்களிடையே வாணிகப் பொருள்களை விற்பனை செய்வதும், வாணிகப் பொருள்களுக்கு விளம்பரம் தேடுவதும் உற்பத்தியாளர்க்கு எளிதாக இருப்பதால், அவர்கள் கண்காட்சிகளை ஏற்பாடு செய்ய இதுநாளில் உலகெங்கணும் முயலுகிறார்கள். எந்த ஒரு துறையைப் பற்றிய அறிவைப் பரப்பவும், எந்த ஒரு துறைக்கு விளம்பரம் தேடவும், எந்த ஒரு துறையின் பெரு

மையை விளக்கவும் இந்தக் காலத்தில் 'கண்காட்சி' பயன்படுவதுபோல வேறு எந்தப் பற்றுக்கோடும் பயன்படுவதில்லை. எனவேதான் உலக நாடுகளிலெல்லாம் அறிவியல், பொறியியல், கலையியல், மொழியியல், அரசியல், சமூகவியல், பொருளியல், தொழிலியல் போன்ற பல்வேறு இயல்கள் பற்றிய கண்காட்சிகள் எங்கனும் தோன்றுகின்றன.

ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற கண்காட்சிகளில் **நிக்னி நௌ கோராட் (Nigni Novgorod)** என்ற இடத்தில் ஆண்டுதோறும் நடைபெற்ற கண்காட்சி மிகச் சிறப்பாக இருந்து வந்தது. கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்த அந்தக் கண்காட்சி ஆண்டுதோறும் வைக்கப்பட்டு, மிகச் சீரும் சிறப்புமுடன் நடந்து வந்தது. முதல் உலகப் பெரும் போருக்கு முன்னால் ஐரோப்பா-ஆசியா நாடுகளிலிருந்து மட்டும் ஆண்டுதோறும் சுமார் ஒரு லட்சம் மக்கள் வந்தார்கள் என்றும், சிறுசிறு வியாபாரங்களையெல்லாம் தள்ளி விட்டுப் பெரு வியாபாரங்களை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால் 37½ கோடி பொன் ரூபிள் நாணயங்கள் அளவிற்கு வியாபாரம் நடைபெற்றது என்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்தக் காலத்தில் நடைபெறும் பொதுக் கண்காட்சிகளெல்லாம், 1849-ஆம் ஆண்டில் பாரிசில் நடைபெற்ற கண்காட்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவைகளாகும் என்று கூறலாம். சென்ற நூற்றாண்டில் மேலை நாடுகளில் நடைபெற்ற கண்காட்சிகளிலெல்லாம் மிகப் பெரிய கண்காட்சி 1851-ம் ஆண்டு இலண்டனில் நடைபெற்ற “பெரிய பிரிட்டன் கண்காட்சி,” ஆகும். இதற்கு பாரிசு கண்காட்சிதான் முன்மாதிரியாகும். அந்தக் கண்காட்சியின் முழுப் பெயர் “எல்லா நாடுகளின் பொறித்தொழில் சாமான்களின் பெரிய கண்காட்சி” (Great Exhibition of the works of Industry of all Nations) என்பதாகும். இந்தக் கண்காட்சி இலண்டன்மா நகரில் **ஹைட் பார்க் (Hyde Park)** என்ற பூங்கா வெளியில் வைக்கப்பட்டது. கண்காட்சியை எப்படி அமைக்கலாம் என்பதற்கு 245 பேர்கள் மாதிரிப் படங்கள் வரைந்து காட்டினர்களாம். எந்த ஒரு படமும் தனியாகப் பயன்படவில்லையாம்.

பல படங்களிலிருந்து மாதிரிகளை எடுத்து ஒன்றாகச் சேர்த்துப் புதிய மாதிரி ஒன்று கண்டுபிடித்தார்களாம். அரிய கண்காட்சிப் பொருள்களை வைப்பதற்கென்று கிரிச்டல் பாலஸ் (Crystal Palace) என்ற ஒரு பெரும் மாளிகையை இரும்பினாலும் கண்ணாடியிலும் கட்டிமுடித்தார்கள்.

இந்த மாபெரும் கண்காட்சி நடத்தியதன் மூலம் இலண்டன் மிகப்பெரு வருவாயை அடைந்தது. இந்தக் கண்காட்சியில் பிரிட்டனைச் சேர்ந்தவர்கள் 13,937 பேரும், பிரிட்டிஷ் பேரரசைச் சேர்ந்தவர்கள் 7381 பேரும் காட்சிப் பொருள்களைக் காட்டினார்கள். ஒரு இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட காட்சிப் பொருள்கள் காட்டப்பட்டன. இதிலிருந்த காட்சிப் பொருள்களின் விலை மதிப்பு சுமார் 30,00,000 பவுனாகும். அதனை மொத்தம் 60,39,195 பார்வையாளர்கள் பார்வையிட்டனராம். இந்தக் கண்காட்சியின் மூலம் கிடைத்த வருவாயைக் கொண்டு தான், செளத் கென்சிங்டன் (South Kensington) என்ற இடத்தில் 87 ஏக்கர் நிலம் வாங்கி, அதில் பொருட்காட்சி சாலைகளும், ஆராய்ச்சிக் கூடங்களும், கலைக்கூடங்களும் கட்டினார்கள்.

இலண்டன் கண்காட்சியைத் தொடர்ந்து பாரிசில் 1878-ம் ஆண்டிலும், 1889-ம் ஆண்டிலும் இரண்டு பெரிய கண்காட்சிகள் வைக்கப்பட்டன. 1893-ம் ஆண்டில் அமெரிக்காவின் சிகாகோ நகரில் ஒரு பெரிய கண்காட்சி திறக்கப்பட்டது. உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் அதைப் போன்ற பெரிய பெரிய கண்காட்சிகள் தொடர்ந்து திறக்கப்பட்டன.

இலண்டன் கண்காட்சிக்குப் பிறகு, குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்த மிகப் பெரிய கண்காட்சி 1924-25-ம் ஆண்டில் வெம்பிளி (Wembley) என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற பிரிட்டிஷ் பேரரசுக் கண்காட்சி (British Empire Exhibition) ஆகும்.

அமெரிக்கா 1933-34-ம் ஆண்டில் சிகாகோ நகரில், தனது ஒரு நூற்றாண்டின் அரிய அரசியல்-பொருளியல்-சமூகவியல்-தொழிலியல்-அறிவியல் சாதனைகளைக் கண்காட்சியாக நடத்திக்

காட்டிற்று. அந்தக் கண்காட்சி மிக்க வியப்புக்குரிய முறையில் அமைந்திருந்தது. இந்த முறையில் அமைந்த கண்காட்சி 1935-ம் ஆண்டில் சாண்டியாகோ, பிரேசில் போன்ற இடங்களிலும் திறக்கப்பட்டது. பிறகு டெக்சாஸ், சான் பிரான்சிஸ்கோ, பாரிசு, நியூயார்க், ஆகிய நகரங்களிலும் தொடர்ந்து வைக்கப்பட்டது. இத்தகைய கண்காட்சி மக்களுக்குப் புதிய எழுச்சியையும், ஊக்கத்தையும் அளித்ததோடு, அறிவியல் துணைகொண்டு புதிதுபுதிதான பொருள்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கும், பொருளுற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும், வாணிகத்தை விரிவாக்குவதற்கும் பெரிதும் பயன்பட்டது.

இரண்டாவது உலகப் பெரும் போர் முடிந்ததற்குப் பிறகு நடந்த கண்காட்சிகளிலே மிகப் பெரிய கண்காட்சி 1951-ம் ஆண்டு இலண்டன் மாநகரில் நடைபெற்ற “நூற்றாண்டுக் கண்காட்சி,” யாகும். அந்தக் கண்காட்சியில் பல்வேறு துறை பற்றிய பொருள்கள் வைக்கப்பட்டு, வரலாறு கூறப்பட்டுச் செய்திகள் விளக்கப்பட்டுப் பயன்கள் கூறப்பட்டிருந்தன. உலக நாடுகள் பலவற்றிலிருந்தும் இலட்சக்கணக்கான பார்வையாளர்கள் அந்தக் கண்காட்சியைச் சென்று பார்த்தனர்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தை வெள்ளையர்கள் ஆண்டு கொண்டிருந்தபோது குறிப்பிடத் தகுந்த கண்காட்சி எதுவும் நடைபெற்றதாகத் தெரியவில்லை. இந்தியா விடுதலை பெற்ற பிறகு “இரயில்வே நூற்றாண்டுக் கண்காட்சி,”யும் “அஞ்சல் கண்காட்சி,”யும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். 1952-ம் ஆண்டில் பம்பாய் நகரில் நடைபெற்ற “அகில உலகக் கண்காட்சி,” (International Exhibition) மிகச் சிறப்புடன் நடைபெற்று ஒன்று ஆகும்.

* இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் கண்காட்சி இன்னமும் நல்ல முறையில் அமையவில்லை; அது பெற வேண்டிய மதிப்பைப் பெறவில்லை. அது பயன்படவேண்டிய வகையில் அமையவில்லை. கல்வியறிவில்லாதோர் நூற்றுக்கு எண்பத்துமூன்று பேர்களாக வாழும் இந்த நாட்டில் கண்காட்சியைப்போல் பயன்படுத்தக்கூடிய வேறு சிறந்த கருவி எதுவும் இல்லை என்று சொல்லலாம். ஆனால் இங்குதான் கண்

காட்சி அவ்வளவு அக்கறையோடு நிறுவப்படுவதில்லை. வேறும் பொழுதுபோக்கு 'தமாஷாக்'களும் மக்கட் கூட்டத்தை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காகவுமே இங்கு கண்காட்சிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கண்காட்சிகளை அமைப்பதில் இந்தியா மற்ற நாடுகளோடு போட்டிபோடத் துணிவு கொள்ளுமே யானால், நல்ல முறையில் அவற்றை நிறுவுவதற்கு வழிவகைகள் பிறக்கும்.

ஒவ்வொரு சிற்றூரிலும், பேரூரிலும், நகரங்களிலும் கண்காட்சிகளை ஏற்பாடு செய்து பொதுமக்கள் காண புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புகளையும், அரிய பொருள்களையும் காட்சிக்குக் கொண்டுவந்து வைக்கலாம் என்ற முறையில் ஊக்குவிக்கப்படுவார்களேயானால், மக்களில் சிலருக்காவது புதியன கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலும், உணர்ச்சியும் ஏற்பட்டு நாட்டில் அறிவியல் அறிவு வளர வழிபிறக்கும்.

குறைந்த அளவு பெரியபெரிய நகரங்களிலாவது நிலையான கண்காட்சிகள் நிறுவப்படவேண்டும். படித்தறியாப் பாமர மக்களுக்கு அறிவு புகட்ட அவை ஏதுக்களாக இருக்கும். மேலும் பெரிய நிலவூர்தி (லாரி)களில், நகரும் கண்காட்சிகளை அமைத்துச் சிறிய ஊர்களுக்கு அடிக்கடி கொண்டு செல்வதன் மூலம் மக்களுக்கு உலகியல் அறிவை ஊட்டலாம்.

மனிதனின் அறிவு ஆராய்ச்சித் திறனாலும், கைத்திறனாலும், மெய்த்திறனாலும் உண்டாகும் அரிய பொருள்களையும், அவற்றின் பண்புகளையும் வரலாறுகளையும் கண்காட்சி சாலையில் வைத்து அறிந்து கொள்வதன் மூலம் பெறும் அறிவைக் கொண்டு மேலும் மேலும் நாட்டின் நிலையையும் மக்களின் வாழ்வையும் உயர்த்தலாம்.

கண்காட்சிக்கு வேண்டிய இன்றியமையாத பண்பு கவர்ச்சியாகும். அந்தக் கவர்ச்சியோடு வாழ்வுக்குத் தேவையான கருத்துக்களையும் சேர்த்துக் குழைத்துக் கொடுத்தால், மனித சமூகம் உறுதியாகப் பயன்பெற்றே தீரும். கருத்தும் கவர்ச்சியும் மிக்க கண்காட்சிகள் நாடெங்கும் பொலிவு பெறுமாக.

அருஞ்சொற் பொருள்

காட்டுமிராண்டி - நாகரிகமின்றி, காட்டிலே வாழும் மனிதன். அணிவகுத்து - வரிசைப்படுத்தி. ஏறுதழுவுதல் - வலியக் காளையைக் கட்டிப் பிடித்து அடக்குதல். அசுவம் - குதிரை. பூப்பிரதட்சிணம் - பூமியை வலம் வருதல். வாணிக நோக்கம் - பொருள்களை விற்கும் கருத்து. பயனறிவு - பயனைத் தெரிந்து கொள்ளல். ஈர்க்கப்படும் - இழுக்கப்படும். பற்றுக்கோடு - ஆதரவாயிருப்பது; பற்றி நிற்க உதவும் சாதனம். வியத்தகு - வியக்கத் தகுந்த. பூங்கா - பூஞ்சோலை. ஊக்குவிக்க - உற்சாகப்படுத்த.

வினாக்கள்

1. காட்டு மிராண்டிக் காலத்தில் நடைபெற்ற முதற் கண்காட்சி எது?
2. ஒழுங்கு படுத்தும் உணர்வு மக்களிடம் எப்பொழுது தோன்றியது?
3. அரசர்கள் உலாவாக ஊர்சுற்றி வருதலை ஒரு கண்காட்சி என்று எவ்வாறு கூறலாம்?
4. பண்டைய கிரேக்க நாட்டில் எத்தகைய கண்காட்சிகள் நடைபெற்றன?
5. ஒலிம்பிக் கண்காட்சியின் கூறுபாடுகள் யாவை?
6. சந்தை என்பது எந்த நோக்கத்தைக் கொண்ட கண்காட்சி?
7. கண்காட்சிகளின் நோக்கங்களில் படிப்படியாக எவ்வாறு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டது?
8. தற்காலத்தில் வாணிகத் துறையில் கண்காட்சிகள் எவ்வாறு இன்றியமையாதனவாகி விட்டன?
9. ஐட் பார்ச்சில் நடந்த பெரிய கண்காட்சியைப் பற்றி விவரி.
10. 1951-ல் லண்டனில் நடைபெற்ற கண்காட்சியைப் பற்றிக் குறிப்பு எழுது.
11. நம் நாடு விடுதலை பெற்ற பிறகு, இங்கு நடைபெற்ற சிறந்த கண்காட்சிகள் யாவை?
12. நம் நாட்டுக் கண்காட்சிகள் தற்பொழுது ஏன் சிறந்தனவாக இல்லை?
13. நிலையான கண்காட்சி, நகரும் கண்காட்சி—இவைகளால் என்ன நற்பயன்கள் விளையும்?

10. சுவாமி விபுலாநந்தர்

(எம். ரம்போலா மாஸ்கரேனஸ், எம்.ஏ.)

1942-ஆம் ஆண்டில் தமிழ்ப் பேரவையின் தொடக்க விழாச் சொற்பொழிவாற்ற வருகின்றவர் விபுலாநந்தர் என விளம்பரஞ் செய்திருந்தார்கள். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேரவை விழா என்றால் வெகு பிரமாதமாக நடைபெறும். அதுவும் சொற்பொழிவாளர் விபுலாநந்தர் என்றால் பின்னர் சொல்லவும் வேண்டுமா?

அடிகள் ஏற்கெனவே அப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். எனவே, யாவரும் அவருடைய வருகைக்காக உரிமைத் தொடர்போடும் பெருவிருப்போடும் காத்திருந்தனர். விபுலாநந்தஜீ என்று எப்படியோ விளம்பரப் பலகையில் பெயர் ஏறியிருந்தது. மாணவர்களிற்

சிலர் அடிகள் வடநாட்டினரோ என்று ஐயுற்றதற்கு இந்த 'ஜீயே' காரணம். அடிகள் அப்பொழுதுதான் வடக்கே மாயாவதி என்னும் இடத்திலிருந்து வருகிறார்கள் என்பதும் அம்மாணவ அன்பர்களின் ஐயத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்த ஒருவாறு உதவியது.

அவர்கள் விபுலாநந்தஜீயை நேரில் பார்த்தார்கள். ஐயம் நீங்கப் பெற்றார்கள். அவருடைய வடிவான யாழ்ப்பாண இன்னிசைப் பேச்சு அவர் ஈழநாட்டினரே என்பதை இடித்து முழக்கியது. அடிகள் கரும்பொன் நிறத்தினர்; கட்டுடல்

பொலிவினர்; காட்சிக்கு இனியர்; வெண்கல ஒலியினை நிகர்த்த பண்கலந்த தோனியினர்; கேட்டார்ப் பிணிக்கும் திறத்ததாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழியும் நானலம் அமைந்தவர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் நம்மவரின் பழம் பெருமையை ஆய்ந்தறிந்து அறிவித்தார். அதைப் போலவே குறைகளையும் கண்டு சொல்லி அவைகளை நீக்கும் வழிகளைச் சுட்டினார். தமிழர் நிலை அன்றும் இன்றும் என்பதைப்பற்றி அடிகளின் கருத்தைச் சுருங்கக் கூறுவேன்.

“நாம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக இந்நாட்டில் செம்மையோடு வாழ்ந்தோம். இன்றும் ஓரளவிற்கு ஆற்றலோடு வாழ்கின்றோம். வள்ளுவனையும் இளங்கோவையும் கம்பனையும் ஈன்றளித்த எமதன்னை இந்நாளிலும் பாரதி என்ற வீரக் கவிஞனை உலகிற்கு உதவினான்.

“சங்க காலத்திலிருந்த தமிழ் மக்களின் மனவலியும் உடல் வலியும் இன்று நம்மிடத்தில் குறைவுற்றுக் காணப்படுவனவாயினும், அவரது வலிமைக்குக் காரணமாயிருந்த வாய்மையும் ஈகையும் தமிழ் மக்களிடத்தில் இன்றும் விளங்குகின்றன.

“தமிழன் உண்மையுடையவன்: நடு நிலைமையுடையவன்; இயல்பாகவே ஈகை என்னும் பெருங்குணமுடையவன். இக்குணங்கள் நம்மிடத்து நிலைபெற்றிருக்கும் வரையில் நாம் உயிர் வாழ்வோம்; எல்லா உயர்வும் நம்மை வந்து எய்தும்.

“.....தேச சரித்திரத்தைக் கூறும் நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இல்லை. இக்குறைவை நாம் விரைவில் நிறைவு செய்ய வேண்டும்; அண்டப் புருகுகள் பொலிந்த புனைந்துரைக் கதைகளையும் வாளா பொழுது போக்கிற்காக ஏற்பட்ட பொய்க் கதைகளையும் படிப்பதைச் சிறிது காலம் நிறுத்திவிட்டு உலகின் பல பாகங்களிலுமுள்ள மக்களின் வாழ்க்கையை நன்கு புலப்படுத்தும் உண்மைச் சரித்திரங்களைக் கற்க முயல்வோமாக.”

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்க்கு சுவாமிகள் கூறும் அறிவுரை: “நீங்கள் உங்கள் மனோதர்மத்தின்படி நன்றாக எழுதுங்கள். புதியன புதியனவாக எழுதித் தமிழை வளருங்கள். ஆனால்

மற்றவர்களைக் கண்டிக்கத் துணியாதீர்கள். எழுத்தில் எப் பொழுதும் சொற்செட்டும் இலக்கணமும் கருத்து ஆழமும் இருக்க வேண்டியது பிரதானம்.

“அருமையாக எழுதக் கூடிய எத்தனையோ எழுத்தர் ளர்கள் தமிழிலக்கியங்களிலே பயிற்சியின்மையாலோ—பயிற்சிக் குறைவினாலோ—சில இடங்களில் வழக்கி விழுவதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாயிருக்கிறது. இவர்கள் மனது வைத்துக் கொஞ்சம் தமிழ்நூல் பரிச்சயம் செய்துகொண்டால் எவ்வளவு நலமாயிருக்கும்! தமிழ்நாட்டுக்குத் தேவை பழந்தமிழ்நூல் பரிச்சயம் உள்ள புதுமை எழுத்தாளர்களே!”

துறவுநிலை மேற்கொள்ளுமுன் விபுலாநந்தரின் பெயர் **மயில்வாகனன்**. மயில்வாகனன் 1916-ல் மதுரைத் தமிழ் சங்கத்துப் பண்டித பரிகைஷியில் தேர்ந்தார். 1920-ல் பி. எஸ்சி. லண்டன் பரிகைஷியில் வெற்றி பெற்றார். பண்டித மயில் வாகனனார், பி. எஸ்சி., லண்டன் செந்தமிழ்ச் சஞ்சிகையில் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் பொருள் நூல் சிறப்பு, சூரிய சந்திரோற்பத்தி, மலை கடல் உற்பத்தி முதலியன காணலாம். 1922-ல் மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேர்ந்த மயில் வாகனனார் “பிரபோத சைதன்யர்” என்ற பிரமசரிய ஆசிரமப் பெயர் சூட்டப்பெற்றார். இந்நிலையில் இராமகிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்), வேதாந்த கேசரி (ஆங்கிலம்), என்ற பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியப் பொறுப்பேற்றார். இக்காலத்தில் சென்னையில் பல சபைகளில் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். செந்தமிழுக்குத் தொடர்ந்து கட்டுரை வழங்கினார்.

1924-ல் துறவு பூண்டு விபுலாநந்தர் என்று பெயர் பெற்றார். அடுத்த ஆண்டில் ஈழநாட்டில் சிவாநந்த வித்தியாலயம் நிறுவி அதன் அதிபராக அரிய சேவை செய்தார். 1931-ல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அமர்ந்தார். மூன்று ஆண்டுகள் அப்பதவியைத் திறம்பட நிர்வகித்து இமயமலைக்கு வடக்கே திருக்கயிலாய மலைக்கு யாத்திரை செய்தார். இமயச் சாரலில் உள்ள மாயாவதி என்னுமிடத்தில் 1936-41-ல் **பிரபுத்த பாரத** என்ற பத்திரிகை ஆசிரியரானார்.

1943-ல் இலங்கை பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

1947 மே மாதம் ஐந்தாம் ஆறாம் தேதிகளில் கும்பகோணத்தை யடுத்த திருக்கொள்ளப்பூதூரில் தமது யாழ் நூலைப் புரவலர்கள் புலவர்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார். அந்நூல் புதினைந்து ஆண்டுகளாக ஆராய்ந்து எழுதப்பெற்ற அரிய நூல். அடிகளாரின் நீண்டகால ஆராய்ச்சியின் விளைவாகத் தொன்மை வாய்ந்த யாழின் செம்மையான இயல்பு புலன் ஆனது. அடிகளாரும் அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்த இரு திங்களுள் மறைந்தார்கள். இந்த யாழ்நூல் காரணமாக, விபுலாநந்தர் யாழ் ஒலி இசைக்கத் தோன்றிய பேரொளியாக விளங்குகின்றார்கள்.

அடிகள் இயற்றி, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் பிரசுரித்த, மதங்க குளாமணி என்ற நாடகநூல் புதிய உருவில் வெளிவர வேண்டும். அவர்கள் செந்தமிழிலும் தமிழ்மொழியிலும் பிற சஞ்சிகைகளிலும் வெளியிட்ட கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் தொகுத்துத் தருவோர் திறமான இலக்கிய சேகரம் செய்தவராவர்.

அருஞ்சொற்பொருள்

பிரமாதம்-மிக்க ஆடம்பரம். ஊர்ஜிதப்படுத்த-உறுதிசெய்ய. ஈழ நாடு-இலங்கைத் தீவு. பொலினர்-அழகுடையவர். நிகர்த்த-ஒத்த. பண்கலந்தொனி-இனிய இசை போன்ற ஒலி. வேட்ப-விரும்ப. நானலம்-பேச்சுத் திறமை. எமதன்னை-நம்முடைய அன்னையாகிய தமிழ்த் தாய். வாய்மை-உண்மை. புனைந்துரைக் கதை-கட்டுக் கதை. மறு மலர்ச்சி - புத்துயிர் பெறுதல். சொற் செட்டு - குறைவான சொற்களாலேயே தெளிவாக எழுதுதல். பிரதானம்-சிறப்பு இயல்பு. வழுக்கி விழுவது-தவறு செய்வது. பரிதாபம்-இரங்கத்தக்கது. பரிச்சயம் செய்து-கற்று. ஆய்வுரை-ஆராய்ச்சிகள் பற்றிய சொற்பொழிவு. இலக்கிய சேகரம்-இலக்கியங்களைத் தேடித் தொகுத்தல்.

வினாக்கள்

1. விபுலாநந்தர் வடநாட்டினரோ என்று ஐயுற்றதற்குக் காரணம் யாது?

2. விபுலாந்தரின் தோற்றத்தைப் பற்றிச் சில வாக்கியங்கள் எழுதுக.

3. தமிழனிடத்தில் அன்றும் இன்றும் காணப்படும் இரு சிறப்பியல்புகள் எவை என்று விபுலாந்தர் சுட்டிக் காட்டினார் ?

4. தமிழ் வளர்ச்சிக்கு நாம் செய்ய வேண்டுவது என்ன வென்று விபுலாந்தர் எடுத்துரைத்தார் ?

5. அருமையாக எழுதக் கூடியவர்களிடமுள்ள குறை என்ன ? அவர்கள் இக்குறையை எவ்வாறு போக்கிக்கொள்ள வேண்டும் ?

6. விபுலாந்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிப் பதினைந்து வரிகளில் ஒரு சிறு சுட்டுரை எழுதுக.

7. விபுலாந்தர் இயற்றிய நூல்களைப் பற்றிக் குறிப்பெழுதுக.

11. பொதியப் பொருதை

(வித்துவான் பி. எஸ். சண்முகம் பிள்ளை, தமிழாசிரியர்,
சர். எம். சிடி. முத்தையா செட்டியார் உயர்நிலைப்பள்ளி, சென்னை)

திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற்கு மேற்குட்பக்க எல்லையாக விருப்பது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையாகும். இம்மலை விட்டு விட்டுத் தொடர்ந்து சங்கிலி கோத்தாற்போல் செல்கிறது. இடை இடையே தென்காசி, பாவநாசம் முதலியவிடங்களில் சிறிது உயரக் குறைவாகக் காணப்படுகிறது. முடிவில் இம் மலை குமரிமுனை நோக்கிச் செல்கிறது. இம்மலையை இம் மாவட்டத்தில் எந்தப் பாகத்திலிருந்தும் காணலாம். இது ஆகாயத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு நீளமாக விருப்பதுபோல் கண்ணுக்குப் புலப்படும். இம்மலைக் காட்சி, இயற்கையான எழிலை நுகர்வோர்க்கு ஒரு விருந்தாம்.

இம்மலையில் 5000 அடிகளுக்கு மேற்பட்ட உயரத்தை யுடைய சிகரங்கள் பலவுள்ளன. இச்சிகரங்களுள் தலையாயது அகத்தியமலைச் சிகரமேயாகும். பொதுவாக மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையென அம்மலைத் தொடருக்குப் பெயராயினும் அம்மலை மிக நீண்டிருப்பதால் அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள மக்கள் அங்கங்கு அதனை வெவ்வேறு பெயரிட்டழைக்கலாயினர். அவ் வாறே பாவநாசத்து அருகிலுள்ள மலைக்கு அகத்தியமலை என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. அங்குள்ள சிகரத்திற்கும் அகத்தியமலைச் சிகரம் என்ற பெயர் ஏற்படலாயிற்று. பாவநாசம் அருகில் தான் இம்மலை மிகவும் அகலமாகவும் உறுதியாகவும் காணப் படுகிறது. இவ்வகத்திய மலைக்கே பொதியமலை யென்றும் வேறொரு பெயருண்டு. இப்பொதியத்தில்தான் அகத்திய முனிவர் என்ற ஒரு பெரியார் உறைந்து வந்தனர் என்பதும் அவருடைய தெய்வீக ஆற்றல்கள் தற்பொழுதும் அங்கு பரி மளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதும் ஆன்றோர் கொள்கை. இப்பொதிகையிலிருந்தே அகத்தியர் தமிழ் இலக்கிய இலக்க ணங்கள், மருத்துவம் முதலியவைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்தார் என்று பல நூல்கள் கூறுகின்றன. அவ்வகத்தியரே உயிர்கள்

மேல் வைத்த இரக்கம் காரணமாகத் ‘தாமிரவன்னி’ என்ற தெய்வ நதியையும் ஓடும்படி அருளிஞர் என்று பல நூல்கள் கூறுகின்றன.

இத்தாமிரவன்னி பொதியமலைச் சிகரத்தில் உற்பத்தியாகிறது. இச்சிகரம் கடல் மட்டத்திலிருந்து 6125 அடி உயரத்திலிருக்கிறது. இச்சிகரம் கூருருளை (Cone) வடிவமாக உயர்ந்து காணப்படுகிறது. திருவாங்கூரிலிருந்தாவது திருநெல்வேலிப் பக்கங்களிலிருந்தாவது இம்மலைப் பகுதியைக் காண்போர் இணையிலா ஆனந்த மெய்துவர். இம்மலையில் வடமேற்குப் பருவக் காற்று மூலமாகவும் தென்கிழக்குப் பருவக்காற்று மூலமாகவும் மழை பெய்வதால்தான் இங்கிருந்து செல்லும் தாமிரவன்னிக்கு ஆண்டு முழுவதும் நீர் கிடைக்கிறது. அதனால் இது ஒரு உயிர் நதியாகும். இந்தச் சிகரத்திற்குப் பக்கத்தில் ஐந்தலைப் பொதிகை என்று ஐந்து உயரமான சிகரங்கள் தென்படும். இம்மேற்கு மலைத் தொடரிலிருந்து நெல்லைமாவட்டத்தில் பாயும் நதிகளில் தாமிரவன்னியே மிகப் பெரியது.

தென்பாண்டி நாட்டில் உள்ள ஊர்களைப்பற்றிய புராணங்கள் யாவும் இத்தாமிரவன்னியைப்பற்றிப் போற்றுகின்றன. “ஆதியிலுதயமானது அம்மையாம் பொருநை மாதா,” “இனிய நீரால் நிறை செல்வம் எவர்க்கு முண்டாம்,” என்றெல்லாம் அப்புராணங்கள் பலபடப் போற்றி நிற்கின்றன. “தாமிரவன்னி மகாத்மியம்,” என்றே இவ்வாற்றின் சிறப்பைப்பற்றிப் பலநூல்கள் எழுந்துள்ளன. இந்த ஆறு பாய்ந்து வரும் பொதியமலை, நிறைந்த பல மூலிகைகளையுடையது. அம்மூலிகைகளிலடிபட்டு அச்சாற்றினைத் தன்னோடீர்த்து வரலால் இந்நீரில் மூழ்கியவர்கள் குட்டநோய் போன்ற தொழுநோய்களையும் போக்கடிக்கும் நிலையெய்துகின்றன ரெனின் இவ்வாற்று நீரின் பெருமையைப்பற்றி வேறு என்னென்று கூறிப் புகழ்வது?

பொன்சத்துள்ளதால் காவிரிக்குப் “பொன்னி” என்ற பெயர் ஏற்பட்டது போல், தாமிரசத்துள்ளதால் இந்நதிக்குத் ‘தாமிரவன்னி’ என்ற பெயர் ஏற்படலாயிற்று என்றும் பெயர்க் காரணம் கூறுவர் ஆன்றோர். மேலும் இதற்குப் பொருநை,

பொருந்தம், பொருந்லாறு, தாம்பரையாறு, தாம்பிர பரணி, தாமிரவாணி முதலான பல பெயர்களும் வழங்கப்படுகின்றன.

இத்தாம்பிரவன்னி பாவநாசம் என்ற இடத்தில் சமவெளியில் பாய ஆரம்பிக்கிறது. அம்பாசமுத்திரம், திருநெல்வேலி தாலாகாக்களின் வழியாய் இந்நதி பாய்ந்து ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலாகாவில் சென்று திருச்செந்தூர் அருகில் கடலோடு கலக்கின்றது. இது தன்பால் பாசன வசதிக்கென எட்டணைகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. மேலும் அண்மையில் பாவநாசத்தில் இந்நதியிலிருந்து மின்சார ஆற்றலை எடுக்கும் ஒரு மின்சார நிலையத்தையும் கட்டியுள்ளனர். இங்கு உற்பத்தியாகும் மின்சாரம் மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களுக்குப் பயன்படுகின்றது. மேலும் மேட்டூர் மின்சாரத்திட்டத்துடனும் இத்திட்டம் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்நதியின் மொத்த நீளம் 75 மைல்கள். இது சிறு நதியே யாயினும் புனிதத்தன்மையில் கங்கை, காவிரி போன்றவைகளுக்கு ஒப்பிடும் தன்மையுள்ளது. “காவிரி, தென்பெண்ணை, பாலாறு—தமிழ், கண்டதோர் வையை, பொருநை நதி,” என தேசியகவிச் சபரமணிய பாரதியார் அவர்களாலும் இந்நதி போற்றப்பட்டுள்ளது.

இந்நதியின் கரையோரங்களில் மிகவும் சிறந்த ஊர்கள் அமைந்துள்ளன. பாவநாசம், அம்பாசமுத்திரம், திருப்புடைமருதூர், சேரன்மாதேவி, சீவலப்பேரி, திருநெல்வேலி, செப்பறை, ஸ்ரீவைகுண்டம், ஆழ்வார் திருநகரி முதலியன இந்நதிக்கரையிலுள்ள சில சிறந்த ஊர்களாம். இந்நதி பாயும் இடங்களில் எல்லாம் நன்செய்ப்பயிர்கள் விளைந்து, மக்களுக்குப் பொருளாதாரத் துறையில் மேம்பாடு அடைய ஏதுவாயுள்ளன.

இந்நதிக்குச் சிறுநறு, மணிமுத்தாறு, கருணையாறு, பச்சையாறு முதலிய பல உபநதிகளுள்ளன. இவைகளில் சிறுநறு குற்றாலமலையில் உற்பத்தியாகிக் குற்றாலத்தில் நீர்வீழ்ச்சியாக விழுந்து, பின்னர் சமவெளியில் சென்று சீவலப்பேரிக் கருகில் தாமிரவன்னியுடன் கலக்கிறது. மணிமுத்தாறு ஒரு சிறந்த உபநதி. அதில்தான் தற்பொழுது அரசியலார் ஒரு பேரணை

கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதனால் பல்லாயிரக் கணக்கான ஏக்கர்கள் நிலம் சாகுபடிக்குப் பயன்படுத்தப்படலாம்.

ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத் துறையைச் சிறப்பிக்கவல்ல பல சாதனங்களுள் ஆறும் ஒன்றாகும். அதனூறன் நம் பண்டைய மக்கள் ஆற்றினைத் தெய்விகத் தன்மை, தூய்மைத் தன்மை முதலியனவுடையதாகக் கருதினர். ஆகவே “ஆறில்லா வுருக்கழகு பாழ்” என்ற முதுமொழியும் ஏற்பட லாயிற்று. மக்கள் நாகரிகமும் ஆற்றோடேயே அமைந்து வந்துள்ளது. மக்கள் வாழத்தொடங்கிய இடமும் ஆற்றையடுத்த பகுதியே யாம்.

மேற்கூறியவாற்றான் நம் தமிழ்நாடு சிறந்த நாகரிகத் துக்குரிய பெருமையை அடைய முக்கிய காரணமாயிருந்த நதி களுள் பொருநையும் ஒன்று என்பதில் எட்டுணையும் ஐய மில்லை. இன்னும் அப்பொருநையின் சிறப்பு, இலக்கியத்தில் இது போற்றப்படும் விதம் முதலியன பற்றி விரிக்கப் புகின் மிக விரியுமாதலின் இத்துடன்மைவோம். இப்பொருநை தமிழ் நாட்டின் சிறந்த நதி. மிக்க தெய்விக ஆற்றல் நிரம்பியது. தமிழ் நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு உயிர்நிலை போன்றது. பண்டைத் தமிழகத்தின் பெருமலையாய பொதியங்காலும் பொரு நலாற்றின் சிறப்பினை என்னென்று புகல்வது !

அருஞ்சொற் பொருள்

மாவட்டம் - ஜில்லா. நுகர்வோர் - அனுபவிப்போர். பரிமளித்து - மணம் வீசி, புகழ் பரவி. மூலிகை - மருந்துச் செடி. எட்டுணை - எள் + துணை, மிகச் சிறிதளவு. பொதியம் காலும் - பொதிய மலை உயி ரும், பொதியமலையிலிருந்து உற்பத்தியாகும்.

வினாக்கள்

1. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை எவ்வாறு காட்சியளிக்கிறது ?
2. பொதியமலை பற்றிக் குறிப்பெழுதுக.
3. தாமிரவன்னிக்கு ‘உயிர்நதி’ என்ற பெயர் எவ்வாறு பொருந்தும்?

4. தாமிரவன்னியின் சிறப்புகள் என்ன ?
5. தாமிரவன்னி எங்கு உற்பத்தியாகிறது ? எவ்வழியே பாய்ந்து கடலுடன் கலக்கிறது ?
6. பாவநாசத்திலுள்ள மின்சார நிலையம் எந்த ஜில்லாக்களுக்குப் பயன்படுகிறது ?
7. தாமிரவன்னியின் உபநதிகள் யாவை ? குற்றால நீர் வீழ்ச்சி எந்த ஆற்றில் உள்ளது ?
8. மணிமுத்தாறு எவ்வாறு பயன்படுத்தப் பெறுகிறது ?

12. நீகும்பலை

[அ. ஸ்ரீநிவாசராகவன், எம். ஏ.]

[முன்கதை : இராம இராவணப் போர் நடக்கிறது. ஒரு நாள் இரவில் நிகும்பலை என்ற மலையரணுக்குள் பலமான கட்டுக் காவல்களை அமைத்துவிட்டு இந்திரஜித்தன் ஒரு யாகம் தொடங்குகின்றான். அந்த யாகம் இடையூறின்றி முடிந்து விட்டால், தப்பாமல் யாரையும் கொல்லக்கூடிய ஒரு படைக் கலம் இந்திரஜித்தனுக்குக் கிடைத்துவிடும். இந்த இரகசியத்தை விபீடணன் மூலமாக அறிந்த இலக்குவன், வானர வீரருடன் சென்று கட்டுக் காவலைக் குலைத்து இந்திரஜித்தனைக் கொல்லப் போகிறார்.]

நாடக பாத்திரங்கள்

காவலாளி ... நிகும்பலைப் படையைச் சேர்ந்த அரக்கன்
வக்ரகேசி ... ஒரு அரக்கன்
விபீடணன்
இலக்குவன்
இந்திரஜித்தன்
அனுமன்
இராவணன்
பல வானர வீரரும், அரக்கரும்

இடம் : நிகும்பலைப் போர்க்களமும், இலங்கையும்

காட்சி 1

[நிகும்பலை. அரக்கர் பாசறையை அடுத்த உயர்ந்த மலைச்சரிவிலே கருங்கல்லில் செதுக்கிய பதுமைபோல் காவலாளி ஒருவன் நிற்கிறான். அவன் பின்புறம், மலைமுகடு நெளிந்து இருளில் கலக்கிறது. தூங்கும் நிகும்பலை மலையின் கைவிச்சோ என்னும்படி எங்கிருந்தோ நகர்ந்து வந்து, மேகமொன்று நட்சத்திரங்களை மறைக்கிறது. காலடிச் சத்தம் கேட்கவே, காவலாளி வில்லை வளைத்து,]

காவலாளி : யாரது?...யாரங்கே?...நெருங்கினால் உன் உயிர் உன்னிடம் இல்லை.

குரல் : நிகும்பலை.

காவ. : வில்லா? வேலா?

குரல் : இந்திரனை வளைத்த வில்.

காவ. : நல்லது, நெருங்கி வா. யாரென்று பார்க்கலாம். ஓகோ, வக்ரகேசியா? வா, வா. இந்த மழை இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

வக்ரகேசி : நானும் உன்னைப் பார்க்கவில்லை. உன் குரலைக் கேட்ட பிறகுதான், நிகும்பலை தூங்கவில்லை என்பது தெரிந்தது.

காவ. : (கொட்டாவிழுடன்) தூங்கவா? இன்றிரவு தூக்கம் ஏது? பொழுது விடியும்போது யாகம் முடிந்துவிடும். அதன்பின், இளவரசர் தேரின் பின்போய், இந்தக் குரங்குகளையும் மனிதர்களையும் கடலில் வாரி எறிந்துவிட்டு, தூங்குவதற்கு அசோகவனம் போய்விடலாம்.

வக். : ஆமாம். இருந்தாலும் யாக முடிவு நெருங்க நெருங்க எனக்கென்னவோ கவலை அதிகமாகிறது. உன்னிடம் என்ன வெட்கம்? கொஞ்சம் பயம்கூட உண்டாகிறது. இந்த மனிசங்களைத்தான் பாரேன். எப்படியோ கடலைத் தாண்டி வந்து, இந்த இலங்கையைக் கலக்கி விட்டார்களே. மனிசங்களா அவர்கள்?

காவ. : உஷ்.....இரைந்து பேசாதே. நமக்கேன் இதெல்லாம்? ராவணைச்வரன் பாடு, அவர் மகன் பாடு. நமக்கென்ன வீண் வம்பு? சொன்னதைச் செய்வதுதானே நமக்கு வேலை.

வக். : அது சரிதான். இருந்தாலும் இந்தக் குரங்குகள்...குரங்குகளா?...இல்லை, வாலுள்ள பேய்கள்.

காவ. : உஷ்...மறுபடியும் பாரேன்!

வக். : இல்லை, ஊரைக்கொளுத்தி வளைய வந்ததே, அந்த யமன் இங்கே வந்துவிட்டால்.....

காவ. : வராது, பயப்படாதே.

வக். : (சிறிது கோபத்துடன்) பயமா? யாரிடம் பேசுகிறாய் என்று.....

காவ. : இல்லை, இல்லை, கோபித்துக் கொள்ளாதே. நீ தானே இப்பொழுது பயப்படுவதாகச் சொன்னாய். எனக்கும் கொஞ்சம் அப்படித்தான்; ஆம், பயந்தான். இருந்தாலும்.....

வக். : இருந்தாலும் என்ன?

காவ. : குரங்கும் வராது. மனிதனும் வரமாட்டான். நாளை யாகம் முடிந்த பின்னர் வேண்டுமானால் வரட்டுமே. இந்திரஜித்தைப் பிறகு வெல்லமுடியுமா?

வக். : (தணிவாக) இப்பொழுது வந்தால்.....?

காவ. : (நகைத்து) வரமாட்டார்கள், ஐயா, வரமாட்டார்கள். உனக்கு விஷயம் தெரியாதா? நீ மேற்கு வாசல் போரில் கலந்து கொள்ளவில்லையோ?

வக். : இல்லையப்பா.....ஆனால், இந்தப் பச்சைகள் ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

காவ. : உண்மைதான்; குரங்கும் மனிதனும் இப்போது ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இளவரசர்தான் மேற்கு வாசலில் எல்லோரும் காண சீதையை வெட்டி விட்டாரே!

வக். : யாரு? சீதையை யா?

காவ. : (நகைத்து).....ஆம், மாயா சீதையை..... (நகைக்கிறான்).

வக். : ஓகோ...அப்படியா? நல்ல வேடிக்கை! (நகைக்கிறான்.) நம்முடைய இளவரசரை வெல்லவா முடியும்?

காவ. : அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன். நாளைக் காலையில், யாக குண்டத்திலிருந்து ரதம் புறப்படுமே, அதிலே

ஏறிக்கொண்டு.....இரு. அதென்னப்பா சப்தம்? (சல சல வென்ற சப்தம்.)

வக் : ஒன்று மில்லையே!

காவ : அந்தப் புதருக்குள் ஏதோ சலசலவென்று.....

வக் : என்னப்பா, காற்றைக் கண்டு மிரள்கிறாயே. இந்த மழைக்காற்றுதான் ஊனையிடுகிறதே. அல்லது ஏதாவது காட்டு மிருகம்.....

காவ : இல்லை, அதோ மறுபடியும்.....(சல சல வென்ற சப்தம்) புதரின் பின்புறம் ஏதோ நிழலாடியது. அந்தப் பக்கம் இல்லை, இங்கே, இந்தப்பாறை யருகில்.....

வக் : ஒன்றுமில்லை ; உனக்கென்ன சித்தப்பிரமையா ?

காவ : (தணிந்த குரலில்) உஷ்.....இரையாதே. இங்கே பார். அதென்ன அங்கே அசைவது நிழல்களா.....இதோ மைதானத்தில், தெரியவில்லையா ?

வக் : (குரலைத் தணித்துக்கொண்டு) ஆம், இந்த மங்கல் வெளிச்சத்தில் ஏதோ.....

காவ : (கவலையுடன்) எத்தனை நிழல்கள்? ஏன் இப்படி அசைகின்றன? (இரைந்து) யாரங்கே? போவது யார்?

வக் : என்னடா பைத்தியம்! நிழல் பதில் சொல்லுமா? ஏன் பதறுகிறாய்?

காவ : ஆனால், போவது யார் என்றதுவும், நிழல்கள் நிற்பதுண்டா? எனக்கு என்னவோ.....அதோ பார், மறு படியும்; (திகைப்புடன்) அங்கே என்ன வக்ரகேசி, தெற்கு மலைச் சரிவிலே வெளிச்சம்?

வக் : (பயத்துடன்) என்ன? என்ன?

காவ : (இரைந்து) போவது யார்? (தணிந்த குரலில்) ஆமடா, தெற்கு மலைக்காவல் செக்கர்ப்பனை எரிகிறது. (பதற் றத்துடன்) குரங்குகள் வந்துவிட்டன நிகும்பலையைத் தாக்க. ஓடு ஓடு.....படைத்தலைவரிடம் செய்தியைச் சேர்த்துவிடு.

(இரைந்து) போவது யார்? பதில் இல்லை. இனி சங்குமீவல்லம் பேசும்.

(சங்கை எடுத்து ஊதுகிறான்; வில்லை எடுத்து இருளிலே அம்பு எய்கிறான். சங்கொலியும், நானொலியும் மறையுமுன் முனகல் ஒன்று கேட்கிறது. கோரச் சிரிப்பு புதரில் ஒலிக்கிறது. பிறும்மாண்டமான உருவம் ஒன்று புதரிலிருந்து தாவி, காவலாளியின் மேல் விழுகிறது. இன்னொரு உருவம் வக்கரேசியின் மேல் பாய்கிறது. காவலாளி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு சிரமத்துடன் பேசுகிறான். பேச்சின் நடு நடுவே அந்த அமானுஷ்யச் சிரிப்பு கலக்கிறது.)

காவ : (திணறிக்கொண்டு) வா. உம். அப்படியா..... முடியுமா? உம்...உம்...உம்...வக்கரேசி (குரல் ஒடுங்கி வாய் குழறுகிறது) ப...டை...த்தலைவ...ரி...போய்...ழ்...ழ்... உம்...உம்...உம்.

(காவலாளி விழுந்து விடுகிறான். புதரிலே கோர நகைப்பு; பல திசைகளிலிருந்து சங்கத்வனி. தூரத்தில் பயங்கர ஆரவாரம். நிகும்பலை மலைகளில் எதிரொலியும் போர்முரசும் அதிர்ச்சி தருகின்றன.)

காட்சி 2

நிகும்பலைப் போர்க்களம்

விபீடணன் : அரசே, இனித் தாமதிக்கவேண்டாம். இந்தக் காவற்படையை அழிப்பதில் முனைவானேன்? அம்புக்கு இலக்காக உள்ளவன் இந்தச் சக்கர வியூகத்துக்குள் பதுங்கியாகம் செய்கிறான். பொழுது விடிந்தால் காரியம் மிஞ்சிவிடும்.

இலக்குவன் : (நானொலி சுருதியாக) இரு, விபீடணா! ராக்ஷஸ சைனியம் என்ற காட்டிலே பாளை போடுவது எளிதா? அரக்கர் வீரம் அல்லவா நம்மைத் தயங்கவைக்கிறது...வியூகத்தின் தென்புறத்தைத் தாக்க மாருதி போனானே, அவன்.....(சங்கநாதம், தொலைவிலே ஆரவாரம். தூரத்திலே சங்கு விட்டு விட்டு ஒலிக்கிறது.)

அதோ, சுகீர்வன் சமிக்ஞை செய்கிறான். தென்புறத்திலே அரக்கர் வியூகத்தை உடைத்து, மாருதியும், வானரவீரர்களும்

உள்ளே புகுந்து விட்டார்கள். தருமமும் போர்முனையிலே தயங்குமா? வா, விபீடண, கவலைப்படாதே. பொழுது விடிய முன் அதர்மம் இடிந்துவிடும்.

(போகிறார்கள்)

காட்சி 3

(போர்க்களத்திலே வேறொரு இடம். இந்திரஜித்தன் யாக குண்டம் அருகில் இருக்கிறது. இருளில் போரின் பயங்கரத் தொனி ஒங்குகிறது.)

இந்திரஜித்தன் : (தளர்ச்சி தோன்றும் நகைப்புடன்) வந்து விட்டார்களா?.....யாகம் குலைந்து விட்டது. இராவணேசுவரனுடைய கொற்றமும் இன்றோடு முறிந்தது. நிகும் பலைக் காவலின் சக்கர வியூகத்தையும் பிளந்து விட்டார்கள்! யாகத் தீ ஓடுங்கிவிட்டது—அரக்கர் புகழைப் போல. இந்திரஜித்தா, உன் மனக்கோட்டை இடிந்தது. இனி வெற்றியேது? (ஆரவாரம் வலுக்கிறது. அனுமனும், வானர வீரர்களும் பாய்ந்து யாககுண்டத்தை அழிக்கின்றனர்.) யாரது அனுமனா? அழிந்த தீயினிடமா வீரம் காட்டுவது? இதோ நிற்கிறேன். இந்திரஜித்தன் வீரம் இன்னும் அணையவில்லை.

(நானொரு ஆரவாரம். போர்புரிந்த வண்ணம் போகிறார்கள். விபீடணனும், இலக்குவனும், வருகிறார்கள்.)

விபீ : வாருங்கள், வாருங்கள். அதோ, மாருதி இந்திரஜித்தன் பாணங்களுக்கு ஆற்றாமல் மலைக்கிறான்.

இலக் : எங்கே விபீடண?

விபீ : அதோ பாருங்கள். சுக்ரீவனும் அவன் படைகளும் இந்திரஜித்தன் மேல் விழுகின்றனர்.

இலக் : ஆம்; ஆனால் விபீடண, இந்திரஜித்தன் வீரத்தைப் பார்த்தாயா? அவனுடைய ஒரு வில் அல்லவா இத்தனை வானர வீரர்களையும் வெருட்டுகிறது.....அவன் சொல்வது காதில் விழுகிறதா?

இந்திரஜித்தன் குரல் : யார், சுக்ரீவனா? அனுமன் பட்ட பாட்டைக் கண்டும் ஏன் வருகிறீர்கள்? அவனைவிட

நீங்கள் வலிமையுள்ளவர்களா? வீணாக ஏன் சாகிறீர்கள்? அந்த மனிதன் எங்கே, அந்த இளைய வில்லாளி? அவனை எனக்குக் காட்டிவிட்டு, உங்கள் மலைக்குகைக்கு ஓடி உயிர்தப்புகங்கள்.

வீபீ : காட்டுவானேன்? நாங்களே வந்து விட்டோம். மாருதி....! மாருதி....!

(‘வாழ்க இராகவன்’ என்ற கோஷம். அனுமன் வருகிறான்.)

தளர்ச்சி ஒன்றுமில்லையே? இந்திரஜித்தன் இரதத்திடம் ஓடுகிறான்.....இதோ, இளையவரைத் தோளில் ஏற்றிக்கொள்ளும். (இலக்குவனைப் பார்த்து,) அரசே! இனி கணகனை வென்று அகத்தியன் அளித்த வில் வளைந்து சிறவேண்டும். இதோ நெருப்பைக் கக்கி வருகின்றன இந்திரஜித்தன் சரங்கள்.

அனு : “வாழ்க இராகவன்.”

குரல்கள் : “தர்மம் வெல்க.”

(சங்கு, காளம், நானெலி, இவை கலந்த ஆரவாரம். இடையிடையே குரல்கள் ‘நிகும்பலைக்காவல்’, ‘வாழ்க இராகவன்’, ‘இந்திரனை வளைத்த வில்’ என்று கோஷமிடுகின்றன.)

காட்சி 4

நிகும்பலைப் போர்க்களம்

இந்தி : (திணறிப் பெருமூச்சுடன்) என்ன செய்தும், என்ன செய்தும்.....எப்படி வெல்வது? பாசபதமும், சக்ராயுதமும், பயனில்லாமல் மழுங்கிவிட்டனவே!.....இது வரை அறிந்ததில்லை; தோல்வி என்பது இவ்வளவு பயங்கரமானதா? அனுமன் சொன்னது சரிதான். சாவது சரதம், என்றோ ஒரு நாள்.....இன்றுதான் சாவோமே.....(இரைந்து) எதிர்த்து நில். வில்லே அரண்.

(“இந்திரனை வளைத்த வில்.” “நிகும்பலைக் காவல்” என்ற கோஷங்கள்)

(தணிந்த குரலில்) ஆனால்.....நான் மடிந்தால் இலங்கை என்னவாகும்? வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? நிகும்பன்

போனான். அதிகாயனும் போனான். படைத்தலைவரெல்லோரும் பட்டனர். சிற்றப்பன், கூற்றுவனும் அஞ்சப் போர் புரிந்து, வீரமரணம் எய்தினான்.

காட்சி 5

(இலங்கை அரண்மனையில் ஒரு மண்டபம். இராவணன் ஒரு மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். நாட்டிய மாதர் அபிநயம் பிடிக்கின்றனர். அவர்களது சிலம்போசை சங்கீதத்துடன் கலந்து மண்டப முழுவதும் பரவுகிறது. வெளியே ஆசார வாயிலில் முரசொலி அதிர்கிறது.)

இராவணன் : ஆசார வாயில் முரசு கேட்கிறது.....நிறுத்துங்கள் ! (சங்கீதமும் நாட்டியமும் ஓய்கின்றன.) யாரது? (இந்திரஜித்தன் வருகிறான்.) இந்திரஜித்தா? இரு.....நீங்கள் போகலாம்.

(நாட்டிய மாதர் போகின்றனர்.)

இது என்ன இந்திரஜித்தா? உடம்பெல்லாம் ரத்த வெள்ளம்; தோளெல்லாம் அம்புகள் உழுத புண். நிகும்பலையாகம் முடியவில்லையா? யாகம்.....முடிய.....வில்லையா? ஏன் படத்தைக் கீழே போடும் பாம்பைப்போல் தளர்கிறாய்? நடந்ததென்ன?

இந்தி : (சோர்வுடன்) நடந்தது வேறொன்றுமில்லை. நம் முடைய மாயா சீதைச் சூழ்ச்சியை விபீடணன் வெளிப்படுத்தி விட்டான், அவ்வளவுதான். யாக மந்திரத்தின் நடுவிலே வானர ஸிம்ஹநாதம் அதிர்ந்தது.

இரா : நிகும்பலைக் காவல்?

இந்தி : அழிந்தது.

இரா : அழிந்ததா? என்ன வியூகம் அமைத்தாய்?

இந்தி : சக்கர வியூகம். ஆனால் எந்த வியூகமானாலென்ன?

இரா : பிறகு?

இந்தி : (சலிப்புடன்) பிறகென்ன, போருக்கு மூண்டேன். பாசபதம் தொடுத்தேன்.

இரா : உம்.....

இந்தி : விழலுக்கு இரைத்த நீராயிற்று.

இரா : பாசுபதம் கூடவா ?

இந்தி : ஆம், பாசுபதம் மட்டுமில்லை. நெடியவன் படையும்தான் அந்த மனிதனை வலம் செய்து சென்றது.....ஐயா, இங்கே ஒரு வார்த்தை சொல்ல வந்தேன்.....வாய் கூசுகிறது.

இரா : (நிமிர்ந்து நோக்கி) சொல், மகனே. என்னிடம் கூசுவானேன் ?

இந்தி : வேறொன்றுமில்லை; நாராயணஸ்திரமே அவனை வணங்கிச் சென்றதானால்...நாம்...நாம்...வெற்றி நமக்கில்லை... ஏதோ கொடும்பழி தேடிக்கொண்டுவிட்டோம்.

இரா : (சிறிது ஓங்கிய குரலில்) என்ன ?

இந்தி : ஆம் ஐயா...நம்முடைய பாபமே அவர்களுக்கு வலிமையாக அமைந்தது. அந்த இலக்குவன் ஒருவனே மூன்று உலகத்தையும் தனியே நின்று அழிப்பான். என்ன பராக்கிரமம் ! என்னால் வியக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை.

இரா : சரி, சரி, இதைச் சொல்லவா இங்கே வந்தாய் ?

இந்தி : இல்லை...ஆனால் இங்கு வந்ததுகூட அவன் கருணையினாலேதான். உலகம் அழிந்துவிடுமேயென்று நாராயணஸ்திரத்தை அவன் ஏவவில்லை. அதை அவன் விடுத்திருந்தால், இங்கே நான் வந்திருக்க...

இரா : மேகநாதா !

இந்தி : ஆம். வந்திருக்க முடியாது.

இரா : போதும்...போதும்...உன் வீரம் மங்கிவிட்டது. இந்திரஜித்தன் என்னும் மகன் பயங்கொள்ளியா ? அட அவமானமே !

இந்தி : இல்லை, பயங்கொள்ளி இல்லை. ஆனால் ஐயா,... நான் எப்படிச் சொல்வேன். (குரலை உயர்த்தித் தீர்மானமாக) ஆம், நான் பயங்கொள்ளிதான்...என் உயிரை விட நான் அஞ்சவில்லை. போர் முனைக்குப் போகப் பயப்படவில்லை. ஆனால்

நாளை என்ன ஆகுமோ என்று பயப்படுகிறேன். மனசிலே உள்ள பாசம் என்னவெல்லாமோ செய்கிறது.

இரா : ஆகவே, பெண்ணைப்போல்...

இந்தி : ஆகவே சொல்லிவிடுகிறேன். சீதையை... சீதையை விட்டுவிடுங்கள். அவர்கள் போய்விடுவார்கள். இது வரை செய்த தீங்கையும் பொறுத்துக் கொள்வார்கள். இலங்கையும் அரக்கர் குலமும் உய்ந்து விடும்.

இரா : (கோபத்துடன்) மேகநாதா, நீதான் பேசுகிறாயா ? (கசப்புடன் நகைத்து) உன்பேரில் குற்றமில்லை. பயத்தினால் ஏதோ வாய்க்கு வந்ததை உளறுகிறாய். போ...பயப்படாதே. மனிதருக்குப் பயந்து ஒடுங்காதே.

இந்தி : (சிறிது கோபத்துடன்) ஐயா...!

இரா : உன்னையும், உனக்கு முன் போர்முனைக்குச் சென்று மங்கி மறைந்தவர்களையும் நம்பியா இந்தப் பகையைத் தேடிக்கொண்டேன் என்று நினைக்கிறாய்? நீ போய்விட்டால் வருவது தோல்விதானோ? என்ன நிச்சயமடா? இந்திரனை வென்ற மகாவீரன் முன், எனக்கும் போர் செய்யத் தெரியும் என்று சொல்லலாமோ? தளர்ந்து ஓய்ந்த உன்கையில் மட்டுமில்லை, என் கையிலும் வில்லொன்று உண்டு.

இந்தி : (பணிவுடன்) இல்லை ஐயா, நான் சொல்ல வந்தது...

இரா : போதுமடா உன் பேதமை. நாளை என்னதான் வந்துவிடுமென்று எண்ணுகிறாய்? வெற்றியும் தோல்வியும் வீரர்க்குச் சமம். தோற்றேன்—இராவணனுக்கும் தோல்வியா? தோற்றேன், தோற்றேன் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அப்போதும் என்ன? வேதமுள்ளவரையில் இராமனுடைய பெயர் நிலைக்குமானால், என்னுடைய புகழும் நிற்குமல்லவா? சாவது, இன்றோ, நாளையோ நிச்சயம். வாழ்வுக்கு இறுதி உண்டு. வீர மரணத்தால் அடையும் புகழுக்கு முடிவும் உண்டா? சீதையை விடுவதா? என் இருபது தோள்களும் என்ன, உரமில்லாமல் ஊசலாடும் ஆலம் விழுதுகளா? சீதையை விட்டுவிடுவதா? என்ன வார்த்தை! தேவர்கள்

நகையாடமாட்டார்களா? இராவணேச்வரனுடைய பராக்ரமம் இலவம் பஞ்சா? போர்க்களத்திலே மடிவதேயானாலும் அவ்வளவு சலபத்திலா மடிவேன்? திசைகளை வென்ற தோளும் விலிலும் சாகசமில்லாமல் சாய்ந்துவிடுமா?

இந்தி: (இரக்கத்துடன்) அரசே!

இரா: உன்னிடம் பேசுவதில் பயனென்ன? போ... அந்தப்புரத்திற்குப்போய் ஆயாசத்தைத் தீர்த்துக்கொள். போர் புரிய உன்னுலாகாது. யாரடா அங்கே?... என்னுடைய கவசம் வரட்டும், தேரைப்பூட்டு.

இந்தி: (பதற்றத்துடன்) வேண்டாம், வேண்டாம். என் உயிரிடுக்கும் வரையில் தாங்கள் போர்முனைக்குப் போக வேண்டியதில்லை. பின்னர்...(தழுதழுத்த குரலில்) போகிறேன். மேகநாதனை மறந்துவிடுங்கள். என் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறீர்கள்? என்னைப் பார்க்கக்கூடாதா? இதுதான் கடைசி முறை தங்களைத் தரிசிப்பது. போகிறேன்.

(இந்திரஜித்தன் போகிறான்)

இரா: (திடீரென்று நினைவு பெற்றவன்போல் எழுந்து சுற்றும்முற்றும் வெறிக்கப் பார்த்துத் திகைப்புடன்) இந்திரஜித்... மேகநாதா...மகனே...போய்விட்டானோ? (மஞ்சத்தில் சாய் கிறான்.)

காட்சி 6

நிகும்பலைப் போர்க்களம்—போர் ஆரவாரம்

குரல்கள்: எங்கே இந்திரஜித்...எங்கே? என்ன இருட்டா இது?—ஆம், விடியப்போகிறதல்லவா...இதோ தோ தேரோசை கேட்கிறது. இந்திரஜித் வந்தான்...இதோ...இதோ.

(ஆரவாரம் சங்கொலி)

விபீ: குரியோதயமாகிவிட்டது. இனி இந்திரஜித்தன் மறைய முடியாது. அரசே, எங்கே...

இலக்: விபீடனா, என்ன அதிசயமான வீரனப்பா, இந்த இந்திரஜித்தன்; இவன் சாகவா வேண்டும்?

விபீ : அரசே, இதென்ன தயக்கம்?...போர்க் களத்திலே.

இலக் : இதோ விபீடனா...இராமனே வேதங்கள் வணங்கும் தருமமூர்த்தியானால் இந்த பாணம் இலக்குத் தப்பாது.

(நானேவி : “மடிந்தான் இந்திரஜித்” “வெல்க இராகவன்” “தருமம் வெல்க” என்ற கோஷங்கள்.)

விபீ : இன்றுடன் இலங்கை வீரம் சாய்ந்தது. மகனே, உன் முடிவு இப்படியா ஆகவேண்டும்! இராவணன் காமத்தியிலே இந்திரஜித்தின் வீரம் ஆகுதியாகக் கரிந்தது. நிகும் பலை முடிந்தது. தருமம் வென்றது.

(“வெல்க இராகவன்” “தருமம் வெல்க” என்ற கோஷங்கள். ஆரவாரம்.)

— திரை —

அருஞ்சொற்பொருள்

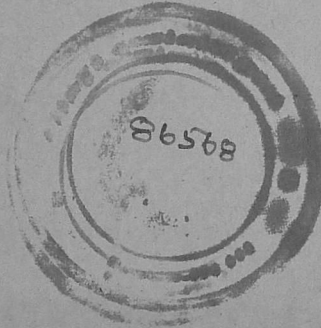
முகடு - உச்சி. ஒப்பாரி வைத்தல் - அழுதல். மிரள்கிறயே - பயப்படுகிறயே. சித்தப் பிரமை - மன மயக்கம். செக்கர்ப்பனை - எரி பொருள்களைக் குவித்துக் கொளுத்திய பெருந்தீ. பிரமாண்டமான-மிகப் பெரிய. அமானுஷ்ய-மனித இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட. சங்கத்வனி-சங்கின் ஊதொலி. விபூகம்-படை வீரர்களை அணிவகுக்கும் முறை. முனைவானேன்-தீவிரமாகச் செய்வது எதற்காக. மாருதி-அனுமான். சமிக்கை-சைகை, அடையாளக் குறி. கொற்றம்-வெற்றி வீரம். மலைக்கிருன் - தளர்ச்சியடைகிருன். இளையவில்லாளி - இலக்குவன். சரதம்-ரிச்சயம். சிற்றப்பன் - கும்பகர்ணன். கூற்றுவன் - யமன். விழல் - ஒரு புல். பாசபதம் - சிவபெருமானது படை. நெடியவன் படை-சக்கராயுதம். பரக்கிரமம்-வீரம். மேகநாதன் - இந்திரஜித்தன். சாகசம்-வீரச் செயல். ஆகுதி-பாகத் தீயில் மந்திரத்துடன் இடப்படும் பொருள்.

வினாக்கள்

1. நிகும்பலை யாகம் முடிவுற்றால் இந்திரஜித்தனுக்கு என்ன பலன் கிடைக்கும்?

2. காவலாளிகள் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது என்ன கண்டார்கள்?. பிறகு அவர்களின் கதி என்னவாயிற்று?

3. இந்திரஜித்தனுடைய மனக்கோட்டை எவ்வாறு இடிந்தது?
4. இந்திரஜித்தன் இராவணனிடம் சென்ற நோக்கம் என்ன?
5. இந்திரஜித்தன் இராவணனிடம் யாது வேண்டிக்கொண்டான்? இராவணன் கூறிய மறுமொழி என்ன?
6. இலக்குவன் எதிரிகளிடத்திலும் கருணையுள்ளவன் என்பதற்குச் சான்று தருக.
7. பின்வரும் தொடர்கள் யாரைக் குறிக்கின்றன?
 - (a) ஊரைக் கொளுத்திய யமன், (b) இளையவில்லாளி,
 - (c) கூற்றுவனும் அஞ்சப் போர் புரிந்த சிற்றப்பன்.
8. நிகும்பலை என்ற இந்நாடகத்தை நடித்துக் காட்டுக.

R12
659

Approved by the Madras Text-Book Committee,
Vide Fort St. George Gazette-Supplement to Part I-B
Part II Page 21 Dated 4-4-56

தொகுத்தவர் :

குமாரி திலகவதி பால், பி. ஏ., எல். டி.,
தலைமையாசிரியை, கூத்திரிய உயர்தரப் பெண் பாடசாலை,
விருதுநகர்

பதிப்புரிமை]

[விலை ரூ. 1-4-0